

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

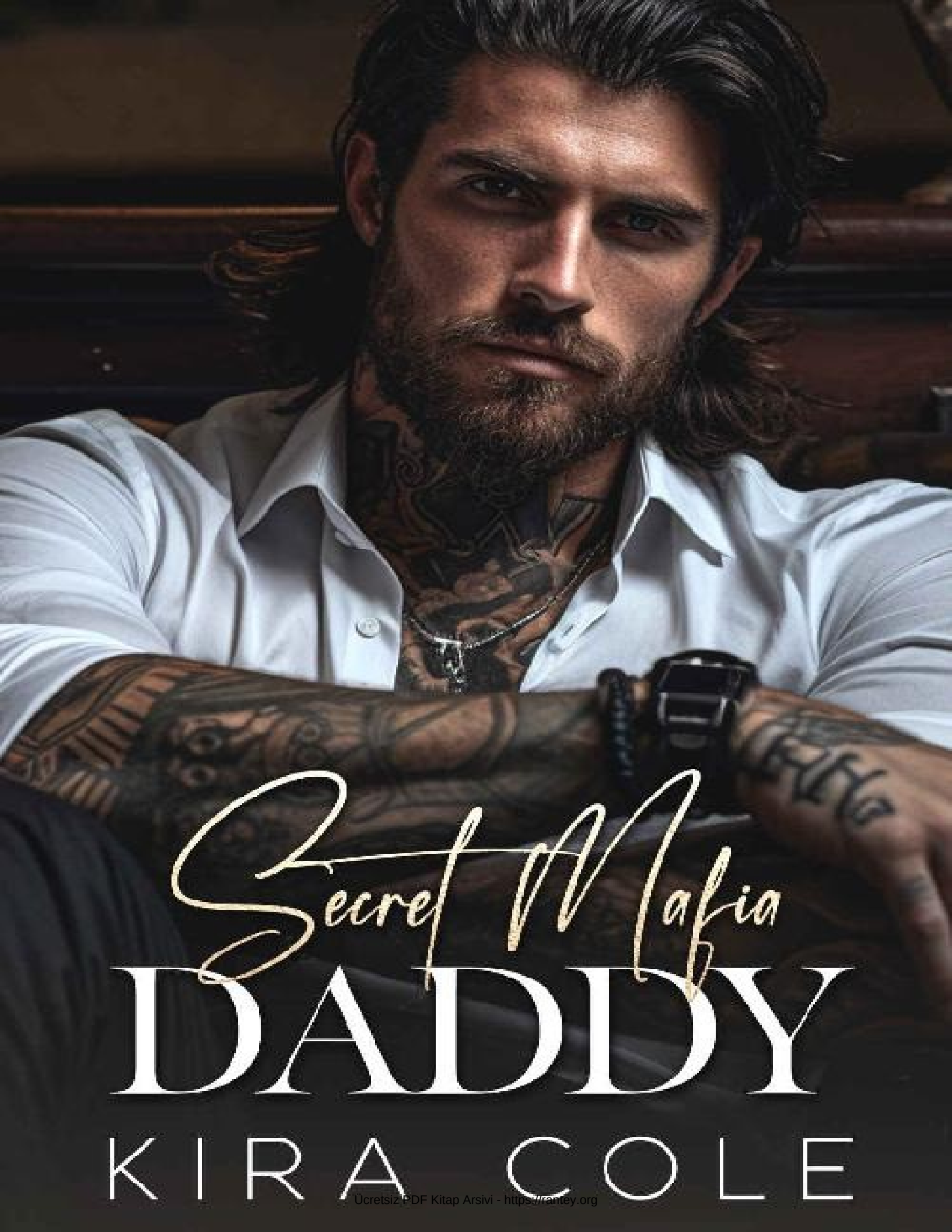
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Secret Mafia
DADDY

KIRA COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GİZLİ MAFYA BABASI

KIRA COLE

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

İÇİNDEKİLER

1. [Angelo](#)
2. [Catarina](#)
3. [Angelo](#)
4. [Catarina](#)
5. [Angelo](#)
6. [Catarina](#)
7. [Angelo](#)
8. [Catarina](#)
9. [Angelo](#)
10. [Catarina](#)
11. [Angelo](#)
12. [Catarina](#)
13. [Angelo](#)
14. [Catarina](#)
15. [Angelo](#)
16. [Catarina](#)
17. [Angelo](#)
18. [Catarina](#)
19. [Angelo](#)
20. [Catarina](#)
21. [Angelo](#)
22. [Catarina](#)
23. [Angelo](#)
24. [Catarina](#)
25. [Angelo](#)
26. [Catarina](#)
27. [Angelo](#)
28. [Catarina](#)
29. [Angelo](#)
30. [Catarina](#)

[Sonsöz](#)

[En İyi Arkadaşın Kardeşinin Sürpriz](#)

[Bebegi Aurora](#)

[Nico](#)

[Kira Cole tarafından da yazılmıştır](#)

ANGELO

Yatağında dönüyorum ve komodinin üzerinde yarısı boş bir tekila şişesi var. Bu başımdaki zonklamayı açıklıyor ama sırtımdaki ve omuzlarımdaki batma hissini açıklamıyor. Diğer tarafa dönüyorum ve sırtımdaki çiziklerin suçlusu orada - rimeli ve göz kalemi bulaşmış küçük, sevimli bir esmer.

İç çekiyorum ve karnımı kaşıyorum.

Uzun zamandır hayatım buydu. Bağlılık yok, derin bağlar yok, pişmanlık yok. Yine de bu yaşam tarzını seçtiğim için pişmanlık duymaya başlıyorum. Gece yatağımı ısıtan ama içimi üşüten bu meçhul, isimsiz kadınlar silsilesinden yorulmaya başladım. Hayatıma yeni bir şey katmıyorlar.

Bazen, gerçekten bir ilişki yaşamaya çalışsaydım hayatın nasıl olacağını merak ediyorum. Ne kadar çekici gelirse gelsin, imkansız bir hayatın hayalini kurmanın faydası yok.

Doğrulup kalçasına vuruyorum.

"Hey, tatlım, gitme vakti," diyorum, yeterince nazik bir şekilde ve suratını asarak kalkıyor ve sendeleyerek etrafta dolaşıp kıyafetlerini buluyor.

"Biliyor musun Angelo," diyor kuru bir sesle. "Bu üçüncü takılışımız ve adımı bildiğinden bile emin değilim."

"Elbette, hatırlıyorum," diyorum kolayca, her ne kadar hatırlamaya çalışmak için beynimi zorlasam da. "Uh-huh," diye mırıldanıyor, gözleri kısılıyor. "Peki, dinle, beni bir daha arama." "Tamam, bebeğim."

Doğrusu onu bir daha arar mıyım bilmiyorum ama ararsam cevap vereceğinden eminim. Ne de olsa bu sefer de geldi, değil mi?

Sanırım New York şehir merkezinde bir kulüp olan The Angel'da tanıştık.

New York'a dönmek zorunda olmaktan nefret ediyorum, bu yüzden boş zamanlarımda kendimi içki ve arkadaşlık içinde kaybetmek istiyorum, ne kadar boş olsa da. Burası benim için iyi anılar barındırmıyor, bu yüzden burayla ilgili hiçbir şey hatırlamamayı tercih ediyorum ve çalışmadığım zamanlarda zihnimi alkol ve seksle uyuşturmak bana yardımcı oluyor.

İtalyan ya da İtalyan-Amerikalıya benzemiyor, bu yüzden sanırım onunla iş sayesinde tanışmadım, ama kim bilir? İtalyan kökenli olmayan bir sürü kadın var, ukalaların etrafında takılan.

Ben bilirim. Birçoğuyla birlikte oldum. Uzun, kısa, kıvrımlı, zayıf. Ayrım yapmam.

Ve genelde beni severler. En azından ben onları aramayı bırakana kadar, sonra benden nefret etmeye başlıyorlar. Onlara yalan söylediğimden ve onlara vermek istediğimden daha fazlasını vaat ettiğimden değil, ki bu eğlenceli bir gece. Ama sanırım fikrimi değiştirebileceklerini düşünüyorlar. Spoiler uyarısı, değiştiremezler.

Tek istediğim eğlenceli bir gece. İçimde
paylaşacak tek şey. Ya da en azından son
zamanlara kadar öyleydi.

Dante ve Nico, en iyi arkadaşlarım, ikisi de şu anda bağlılar. İkisi de sıçrama yaptı ve ben kesinlikle ikisinden de bunu beklemiyordum. Sonsuza dek üç berbat silahşör olacağımızı sanıyordum.

Son zamanlarda bunu düşünüyordum. Her gün aynı kadınla uyanmak nasıl bir şey olurdu? İşe gittiğinde senin için endişelenmesi?

Beni boğar mı? Ben her zaman vahşiydim ve evcilleştirilmek istemiyorum. Ama aynı zamanda, arkadaşlarımı daha iyi eşleriyle görmek içimde bir şeylerin tepki vermesine ve buna özlem duymasına neden oluyor. O yakınlığı. Bu bağ.

Birden aklımın bir köşesinde bana göz kırpan bir çift gümüş göz belirliyor ve bunun nereden geldiğini merak ediyorum.

Yüzün geri kalanını tam olarak hatırlayamıyorum, ama o gri gözleri hatırlıyorum, geniş ve uzun, siyah kirpiklerle saçaklı.

Esmer olan bana bir şeyler bağıyor ama ben dikkat etmiyorum ve sonunda kalkıp onu ön kapıya kadar götürüyorum, kapıyı açıyorum ve o dışarı çıkarken orada öylece duruyorum.

Kapıyı kapattım ve iç çekerek duş almak için banyoya doğru yürüdüm.

Duştan çıkarken telefonum çalmaya başladı. Yatağımın başucundaki sehpa yöneliyorum ve arayanın kimliğine baktıktan sonra telefonu açıp cevap veriyorum.

"Durum raporu?" diye havlayan bir ses sorar.

"Senden haber almak da güzel, Nico," diye mırıldanıyorum ve o da homurdanıyor.

"Kusura bakmayın, şu anda işimi yapamıyorum ve bu boşluğu sizin doldurmanız beni sinirlendiriyor," diye itiraf ediyor.

"Bunun için endişelenme. İyi bir nedenin var," diyorum, onu eve kanlar içinde ve ölmek üzereyken getirdiğim zamanı ve şimdi sahip olduğu küçük çocuğu düşünerek. New York'ta olmak zorunda olsa bile onun deyimiyle 'boşluğu doldurmak' konusunda bir sorunum yok çünkü ikimiz de Dante'ye çok şey borçluyuz ve Nico'nun bu adam için endişelendiğini biliyorum.

"Ee, haber var mı?"

"Yerini tespit ettim ve onu takip ediyorum," diyorum. "Ayrıca gittiği kulübün etrafında takılıyordum, The Angel?"

Nico ismimle dalga geçerek, "Tam senin tarzında bir yer," dedi.

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum. "Onun rutini hakkında gerçek bir fikir ediniyorum. Bir ya da iki hafta sonra her şey bitmiş olacak."

"Ona yaklaştın mı?" Nico soruyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Gözümü ondan ayırmıyorum ama dikkat çekmemeye çalışıyorum. Onu hazırlıksız yakalamak istiyorum."

"Pekâlâ, yeterince adil," diye mırıldandı Nico. "Nasıl gittiğini bize haber ver." Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu yatağa fırlatıyorum.

Bir işim olduğu için mutluyum. Dante benden yardım istemeyeli uzun zaman oldu ve istediğinde her zaman çok mutlu oluyorum. Adrenalinin beni ayıkken bile yüksek hissettirmesini seviyorum, sanki her şey çok hızlı ilerliyormuş gibi ama taklit edilmesi zor bir şekilde iyi hissettiriyor. Ayrıca zihnimi orada olmaması gereken şeylerden arındırmama da yardımcı oluyor.

İçki bir yerde işe yarayabilir ama ben çalışmayı ve başımı omuzlarımın üzerinde tutmayı tercih ederim. İçki tehlikelidir çünkü yetilerinizin kontrolünü kaybedersiniz ve benim işimde bu ölümcül olabilir.

Kadınlar da düşünmeme konusunda yardımcı oluyor ama son zamanlarda o kadar değil.

Özellikle de Dante ve Nico ehlileştirilmiş erkekler olduklarından beri, kafama hiç işi olmayan fikirler veriyorlar.

Su sırtıma çarptığında inliyorum ve sonra tıslıyorum. O esmer beni çok fena parçaladı. I

Sıkıştırılmayı kucaklıyorum ve dün geceyi hatırlamaya çalışıyorum, ama hiçbir şey gelmiyor ve bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim. En azından onun hakkında saç rengi dışında bir şeyler hatırlamam gerekmez mi?

Yapmam gereken bir iş olduğunu kendime hatırlatarak kendimi bu düşünce çizgisinden çekiyorum. Büyük bir iş. Dante ve Nico bu işi halletmem için bana güveniyor.

Teknik olarak, Dante gibi kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kiralayan bir adam olabilirim. Bunun için gerekli soyağacım ve param var. Ama bu babamla bir şekilde temas kurmam anlamına gelir. Ve ben bunu kesinlikle istemiyorum.

Ondan nefret ediyorum ve onu düşünmüyorum, bu yüzden şimdi de yapmayacağım. Yapmak için burada olduğum şeye odaklanmalıyım.

Dante'nin bu adamı ortadan kaldırmamı istiyor. Artık bir karısı ve kızı var ve tehlikede olamaz.

Adam neredeyse bir hayalet gibi. Dante'den çaldığından beri ortalıkta görünmüyordu ve New York küçük bir kasaba sayılmaz. Bu şehri avucumun içi gibi bilirim ve wiseguy'ların sık sık gittiği yerleri bilirim. Şansım yaver gidene kadar hepsini birkaç kez gözetledim.

Bu gece The Angel'a gideceğini söylediğini duydum, ben de gidiyorum ve bu sefer küçük, sevimli bir esmer, sarışın ya da kızıl saçlı birini tavlamayacağım... Bu lanet olası bir sosyal gezi değil, bu bir iş ve izlemem gereken bir adam var. İşimi düzgün yapabilmem için onun hakkında her şeyi öğrenmeliyim. İşimi ne kadar çabuk bitirirsem, bu kahrolası kasabadan o kadar çabuk giderim.

Siyah, ipek bir gömlek ve gri bir pantolon giyerim, uzun saçlarımı arkaya yatırırım. Birçok ukalanın yaptığı gibi kısa tutmuyorum ve neredeyse küçük bir at kuyruğu yapacak kadar uzun, ama gevşek tutmayı seviyorum.

Aynaya bakıyorum ve gülümsüyorum. İyi görünüyorum. Bu gece önemli olduğundan değil, ama yine de iyi hissettiriyor.

Bir kez daha zihnim benden kaçıyor ve kendimi bir gün bir eşe ve çocuklara sahip olabilecek türden bir adam olup olmadığını merak ederken buluyorum. Kafamda çizilen resim kalbimi aynı anda hem şişiriyor hem de acıtıyor. Çünkü yapabilseydim yapacağımı biliyorum, ama aynı zamanda bunun muhtemelen benim için kartlarda olmadığını da biliyorum.

Çok şey yaşadım. Saklanan ve tanık olunan o kadar çok acı var ki, sadece bu düşünce bile neredeyse başka bir yöne kaçmak istememe neden oluyor. Ancak Dante ve Nico gibi bana tam olarak uyan birini bulma düşüncesi, şu anda orada yaşayan boşluktan dolayı göğsümün ağrmasına neden oluyor. Mutlu bir şekilde evcilleştirilerek aklıma fikirler soktukları için Dante ve Nico'ya lanet olsun.

Bir nefes alıyorum ve kaldığım yerden sadece birkaç blok ötede olduğu için The Angel'a doğru yürüyorum.

Saat neredeyse gece on. Bu gece nerede olacağını bildiğim için bugünü kendime ayırdım. Bütün gece esmerle ayaktaydım ve bütün gün uyudum. Neyse ki Claudio Abato da biraz gece kuşudur, o yüzden fazla bir şey kaçırmayacağını biliyordum.

Anlayabiliyorum.

Bara girdiğimde ışıklar yanıp sönüyor, müzik gürlüyor ve kalbim ritmle birlikte hızlanıyor. Kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Kulübün etrafına bakıyorum. Gözlerim Abato'nun yüzünü bulmak için bir grup insanı tarıyor.

Kaşında bir yara izi var, saç çizgisine kadar uzanan oldukça belirgin bir yara izi, bu yüzden onu arıyorum. Onun yerine gözlerim, kalbimin yerinden fırlayıp boğazıma düğümlenmesine neden olan bir çift gümüş göze takılıyor.

Merhaba.

İçimdeki tanıdıklık hissi o kadar güçlü ki, sanki bana çarpıyor. Onu tanıyor muyum? Onu daha önce nerede gördüm? Onu nereden tanıdığımı bulmaya çalışıyorum, çünkü tanıdığımı *biliyorum*. Bu içgüdüsel

İçimde bir his.

Çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Ama ne kadar denersem deneyeyim, onu tanıyamıyorum. Tek bildiğim, barda duran, bara yaslanmış ve dans pistine sıkılmış bir şekilde bakan kadına bakarken kalbimin hızla çarptığı.

Doğal bir kirli sarışın gibi görünüyor. Saçları uçlarından kıvrılıyor, omuzlarından ve kollarının üst kısmından aşağı iniyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Parmaklarımın ona dokunma ihtiyacıyla seğirmesi ve ne kadar ipeksi bir his vereceğini *bildiğimden*, zaten dokunup dokunmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Gümüş gözlü güzelle birlikte olmuş olmam mümkün mü?

Unutmuş olsaydım onu unuttur muydum? Çünkü unutacağımı sanmıyorum.

Etrafında duran kızlardan daha uzun, topuklu ayakkabılarla belki 1.90 boyunda, ama ben 1.90'ın çok üzerindeyim, bu yüzden yaklaştığımda onun üzerinde yükseliyorum.

Topuklarının üzerinde biraz yalpalıyor ama nefesinde alkol kokusu almıyorum ve kulüpteki tüm bedenler ben yürürken beni ileri doğru ittiği için bunu anlayabilecek kadar yakınım.

"Affedersiniz," diyor alçak bir sesle ama onu duyabileceğim kadar yüksek sesle. Gümüş gözleri parlıyor ve dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Affedersiniz," diyorum kibarca, bara dokunmak için elimi onun yanından kaydırarak. "Sadece bira almaya çalışıyorum." "Burada çok fazla insan var," diye mırıldanıyor ve ben de tam olarak anlamasam da başımla onaylıyorum.

Kalabalığın itişini önemsiyorum. Beni anonim tutuyor.

Sonra ilk kez başını kaldırıp bana bakıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdiriyor ve gri gözleri açılıyor. Kim olduğumu biliyor mu? Ben onu tam olarak hatırlayamasam da o beni hatırlıyor mu?

"Daha önce tanıştık mı?" Onun gibi bara yaslanıp dans pistine bakarak soruyorum, omzum onunkine değiyor. Bu kıza ve hissettiklerime duyduğum merak, içimdeki bu derin tanıma duygusunun gerçek mi yoksa sadece bana mı ait olduğunu bilmeme neden oluyor.

Bir süre daha bana bakıyor. "Hayır," dedi ve kalabalığın arasından geçerek ara sokağa doğru ilerlemeye başladı.

Genişçe sırtıyorum, kalbim küt küt atıyor.

İyi bir kovalamacayı severim. Bu gece buraya ne için geldiğimi biliyorum ama adam henüz gelmedi ve bu küçük tavşanın benden kaçmasına imkan yok.

Keşke neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayabilseydim.

CATARINA

Ben The Angel'dan nefret ediyorum çünkü her zaman çok kalabalık oluyor ve erkekler çok sarhoş ve elleri havada oluyor ama en iyi arkadaşım Alyssa bayılıyor. Kalabalığı ve tüm ilgiyi seviyor.

Küçüklüğümden beri çok iyi arkadaş olmamıza rağmen, birbirimizden çok farklıyız.

Çok fazla gece dışarı çıkmıyorum ve çıktığımda da sakın, rahatlayabileceğim ve eğlenebileceğim bir yere gitmek istiyorum. Benim eğlence anlayışım bu değil.

Böyle bir yerde biriyle buluşma, onunla eve gitme fikrinden hoşlanmıyorum. Bunu daha önce de yaptım. Ve bir kez olması uyarıcı bir hikâye olması için yeter de artar bile. Yine de Alyssa bunu ayda en az bir kez yapıyor. Umarım benimle aynı şansa sahip değildir.

O geceden beri her gün aklımdan çıkmıyor. Bana Chelsea'yi, üç yaşındaki tatlı kızımı verdi ama aynı zamanda kırık bir kalp de verdi.

Kalbim işin içine girmeden biriyle yakınlaşamayacağımı zor yoldan öğrendim. Yani, bu benim tek seferimdi ve bitti. "Bir" kez gündelik seks yaptım ve seksi gündelik tutamayacağımı öğrendim ve ondan sonra bununla "işim bitti". Zorluklara ihtiyacım yok ve ayrıca şehirden bir an önce uzaklaşmak istiyorum. Ailemi ve onların yaşam tarzını bırakıp olabildiğince uzağa kaçmam gerekiyor, bu yüzden zaten bağlanmayı göze alamam. Onları seviyorum ama onların hayatı benim değil.

The Angel'a vardığımızda, iki iri adamın beni ve Alyssa'yı izlediğini, her hareketimizi dikizlediğini hemen fark ettim. Hepsi Alonzo DeLuca sayesinde.

Üvey babamı seviyorum, gerçekten, ama şimdiden sinirlendim.

Gidecek başka yerimiz yokken beni ve annemi yanına aldı, beni evlat edindi ve bana kendi çocuğu gibi davrandı, bu yüzden minnettarım ama aynı zamanda...

Sürdürdüğü yaşam tarzı nedeniyle aşırı korumacı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Biyolojik babamın beni iskeleye götürdüğü, balık tuttuğu tekneleri gösterdiği günlere geri dönmeyi arzuluyorum. Esinti çok güzeldi, dalgaların sesi huzur vericiydi.

Üvey babam iskeleyi korkaklara göre kullanmaz ve beni asla oraya götürmez. Zaten götürmesini de istemezdim. Ayrıca, annem sürekli üvey babamın vurulmasından endişe ederken hiç huzur yok.

Onun bir mafya karısı olarak sahip olduğu yaşam tarzını istemiyorum, bu yüzden buradan gitmeliyim. Başka bir yere gitmeliyim, Orta Batı'ya falan. Sakın bir taşra hayatı yaşarım. Ya da belki Kaliforniya'ya, deniz kenarına giderim, böylece kıyıya vuran dalgaların sesini duyarken babamı düşünebilirim.

Alonzo'yu ne kadar önemsesem ve benim ve annem için yaptıklarını takdir etsem de, artık beni 'korumaya' çalışmaması için ondan uzaklaşmam gerekiyor. Onun gibi yaşamayı korumaya bile

ihtiyacım olmazdı. Eğer olduğu kişi olmasaydı.

Bir nefes çekiyorum. Barda dururken ona "Bu eğlenceli bile olmayacak Alyssa," diyorum. O da

Bir bar taburesine kayıyorum ama sırtımı bara yaslayıp dans pistindeki insanlara bakıyorum. Dışarısı balık sürüsü gibi, herkes müzik eşliğinde sallanıyor.

"Hadi ama Cat," diye sızlanıyor. "Hiç dışarı çıkmıyoruz. *Aylar* oldu."

İç çektim. Haklı, kendimi serbest bırakmayalı uzun zaman oldu ama bunun nedeni üvey babamın beni sürekli izlediğini bilmem. Biri şahin gibi her hareketinizi izlediğinde o kadar da eğlenceli olmuyor.

"Her şey yoluna girecek. Kapının yanında dinleniyorlar. Muhtemelen bizi göremezler bile."

"Bizi görebilirler," diyorum kederle, kulüpteki neredeyse herkesin üzerinde yükselen adamlara bakarak. "Bizi her zaman görebilirler."

Bu pek bana göre değil. Aylardır kendime ayıracak bir gece bulamıyorum ve bulduğum ilk gecenin tadını bile gerektiği gibi çıkaramıyorum.

Alyssa içkilerimizi sipariş ederken kalabalığa bakıyordum ki biri yanıma yanaştı, nefesini hissedebileceğim kadar yakın.

"Affedersiniz," diyorum, muhtemelen şirretçe. Genelde yeterince nazik biriyimdir ama en azından bir içki içmeden önce bana asılacak havada değilim.

"Affedersiniz," diyor. "Sadece bira almaya çalışıyorum."

Kısık sesi içimde hafif bir ürperti yaratıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Burada çok fazla insan var," diye mırıldanıyorum ve sonra ona bakıyorum. Adama *gerçekten* bakıyorum.

Kehribar rengi geniş kahverengi gözleri bana bakıyor, yüzünde hafif bir gülümseme var. Çenesi güçlü, kirli sakallı, saçları daha uzun ve geriye doğru taranmış, ama bunun kim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Angelo Bianchi.

İmkânı yok, sanırım.

"Daha önce tanıştık mı?" diye soruyor, merakla bana bakarak. Ve kalbim yere düşüyor.

Hatırlamıyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla ve Alyssa'yı kulüpte bırakıp insanların arasından geçerek ara sokağa çıkıyorum. Buradan çıkmam gerek, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Çıkış kapısı açılmadan önce sadece birkaç nefes temiz hava alıyorum ve muhtemelen Alonzo'nun adamlarından biri olduğunu bilerek iç çekiyorum.

Döndüğümde Angelo'yu gördüm.

"Biraz temiz hava alacak mısınız?" diye soruyor, hâlâ o alçak sesiyle ve ben inliyorum. Ona cevap vermedim.

"Seni bir yerden tanıyorum," diyor yine, merakla başını eğerek. "Hayır, tanıımıyorsun," diyorum ve başımı ondan yana çeviriyorum.

Sadece yaklaşıyor, çenemi avucunun içine alıyor ve yüzümü ona doğru eğiyor.

Dokunuşu içimi dağlarken ondan uzaklaşıyorum. Yıllar sonra dokunuşunun beni hala etkilemesi nasıl mümkün olabilir?

Başımı tekrar sallıyorum, ama o bana doğru ilerliyor, beni tuğla duvara yaslıyor.

"Hatırlat bana, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Senin adın ne?"

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım. Eğer hatırlamıyorsa, hafızasını tazelemesine yardımcı olacak kişi kesinlikle ben değilim.

Gözlerini kırıştırıyor ama hâlâ sırtıyor. "Alınan, bunu sevdim," diye düşünüyor.

Göğsünü itiyorum ama kıpırdamıyor ve olan tek şey göğüs kaslarının ne kadar sağlam olduğunu hissetmem.

Tıpkı hatırladığım gibi uzun boylu ve sık gibi ama yapılı.

Sertçe yutkunuyorum. "Beni rahat bırak," diyorum kararlılıkla. Burada onunla daha fazla kalmayı göze alamam, onun

Koku beni sarıyor, birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları onları zihnime yerleştirdiğim kasadan kurtulmak istiyordu. İmkânı yok. Böyle bir şey olamaz.

Bir ses, çöp kutularının devrilmesi, sokakta yankılanıyor.

Bunu pek düşünmüyorum. The Angel'dan başka insanlar da sokakta dolaşıyor, sigara içiyor ya da temiz hava alıyor, hatta birkaçı fazla içkiden kusuyor.

Ama Angelo başlar, başını sese doğru çevirir.

Çünkü o dönüyor, ben de dönüyorum ve dönüp koşarak uzaklaşmadan hemen önce alnında yara izi olan bir adam görüyorum.

Angelo küfrediyor ve "Görüşürüz bebeğim" diyerek gitmeme izin veriyor.

"Rüyada görürsün," diye mırıldanıyorum kulübe geri dönerken geri çekilen formuna. Arkadaşım Alyssa'yı buldum.

"Ben gidiyorum. Sen kalıyor musun?" Kararlı bir şekilde söyledim ve Alyssa suratını asıp atışını yaptı.

"Neden?" diye soruyor. Cevap vermeyince ekliyor, "Peki. Ben gideceğim. Ama gelecek hafta sonu yine benimle geliyorsun."

"Burada olmaz," diye mırıldanıyorum ama beni dinliyor gibi görünmüyor. Arabama doğru gidiyoruz ve sarhoş olmadığımıza seviniyorum. Araç çağırmaya gerek yok, bizi eve bırakabilirim.

Vardığımızda, Alyssa misafir yatak odasını tutuyor ve ben Chelsea'nin yatağına kıvrılıyorum. Horluyor ve sonra uyanıyor, kahverengi gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

"Nerelerdeydin anne? Bir macerada mı?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. Chelsea her zaman "maceralara" atılmak istiyor ve evden her çıktığımda destansı bir yolculuğa çıktığımı düşünüyor.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp burnunu öpüyorum.

"Ama bir dahaki sefere gittiğinde seni de yanımda götüreceğim, tamam mı?"

"Tamam," diyor uykulu bir şekilde, yorganın altına girip bana yaklaşıyor.

Hayat beni nereye götürürse götürsün, Chelsea'yi her zaman maceralarım götüreceğim. Ona bakıyorum ve acaba korsanları, perileri ve mutlu sonları mı hayal ediyor diye merak ediyorum.

Ben de küçükken rüyalar görürdüm. Güzel rüyalar. Mutlu rüyalar.

Hayatın asla böyle olmaması gerekiyordu. Biyolojik ailemle birlikte büyümem, aşık olmam, evlenmem, iki buçuk çocuğum ve bir ya da iki köpeğim olması gerekiyordu. Mutlu olmam gerekiyordu.

Bunun yerine, babamı kaybettikten sonra annemin yeniden evlenmesi sayesinde nefret ettiğim bir hayatın içine çekildim. Kapıma getirmeyi hiç istemediğim tehlikelerle dolu bir hayat. Ben bir anneyim ama buna yol açacak bir peri masalım hiç olmadı. Sadece unutulmaz bir gece ve geceleri bana eşlik edecek kırık bir kalp.

Sadece ben ve bebeğim olduğu için üzgün değilim çünkü aşkın acı anlamına geldiğini biliyorum ve şu anda bizi buradan çıkarmaya ve asla benim olmaması gereken bir hayattan uzaklaştırmaya odaklanmam gerekiyor.

Hayatın karanlık tarafını biliyorum ve artık peri masallarına ve sonsuza dek mutlu sonlara kanmıyorum ama umarım o inanmaktan asla vazgeçmez.

ANGELO

Gümüş gözlü kızı kaybettiğim için hayal kırıklığına uğradım. Kim o kız? Vücudumdaki her hücre onu *tanıdığımı* haykırıyor, ama nasıl ve nereden olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Onunla konuşmak bile kalbimin çarpmasına neden oldu.

Küçümseyici tavrı çekici olmamalıydı, ama itiraf etmeliyim ki benim için tüm doğru düğmelere bastı.

Onun sayesinde ben de neredeyse hedefimi kaybediyordum.

Dikkatini dağıtamazsın Angelo, diyorum kendime. Özellikle de bir göt parçası için. Ama neden hala aklımı meşgul ediyor? Ve o da kim?

Kes şunu, Angelo! İşine odaklanmalısın.

Bu yaralı orospu çocuğuna ve onu haklamaya odaklanmalıyım ve Gümüş Gözler hiç yardımcı olmuyor. Nico bir kız yüzünden neredeyse her şeyi mahvettiğimi bilseydi kafamı koparırdı. Bu yüzden bir kez olsun lanet işimi yapıp Claudio'yu eve kadar takip ettim.

Gümüş Göz'le yollarımız kesiştikten birkaç gün sonra, son birkaç haftadır yaptığım gibi Abato'nun düzenli olarak gittiği lokantaya giriyorum. Neredeyse her sabah oraya gider, bu yüzden bu sabah burada olacağına eminim. Bir süredir onu takip ediyorum ve rutinini çok iyi biliyorum.

Lokantaya oturdum, bir burrito istedim ve beş dakika geçmeden Claudio içeri girdi.

Mükemmeldi. Hedefimi izlerken kahvaltımın tadını çıkaracağımı düşündüm. Benim kitabımda kazan-kazan.

Telefonum görüntülü bir aramayla çaldığında cebimden çıkarıyorum. İç çekiyorum ve cevap veriyorum.

Nico ekranımda beliriyor, kucağında bir bebekle oturuyor, kameraya bakıyor ve miyavlıyor.

Bir an için telefonu kapatmayı, arama kesilmiş gibi davranmayı ya da buna benzer bir şey yapmayı düşünüyorum - Nico sinirlendiğinde tam bir cehennem zebanisi olabiliyor ve bu işin onun olması gerekiyordu - ama sonunda hatta kalıyorum.

"Bir bebek mi çaldın yoksa bu senin mi?" Şaka yapıyorum ve Nico biraz gülümseyerek muhtemelen kendi bebeğine bakıyor.

"Bu benim," diye karşılık veriyor. "Neredesin sen?"

Ufaklığa surat yapıyorum, o da sırtıyor ve küçük bebek yumruklarını sallıyor. Adamım, şimdiden babası gibi oldu.

"Çok sessiz," diye yorum yapıyorum.

Nico, "Sabahın üçünde olmaz," diye çıkışır.

Bir kahkaha atıyorum ve merakla bebeğe bakıyorum. Kendime ait bir bebeğim olsa nasıl olurdu? Eve dönecek birinin olması için mi? Sadece bir kadın değil, bir *bebek*.

Çılgınca görünüyor, sanki tüm yaşam tarzımı mahvedecekmiş gibi, ama günün sonunda

Beni bekleyen birinin olması güzel.

"Arkadaşımız nerede?" Nico kısık bir sesle sorar.

"Bu kadar erken saatte arayıp da ne halt ediyorsun?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum, gözlerim bir an için söz konusu "arkadaşa" kayıyor, adamın her zamanki kahvaltı siparişini verdiğini ve en hafif tabirle onu pek de eğlenceli bulmayan garsonla flört ettiğini görüyorum. "Evlilik hayatının tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu?"

Nico kaşlarını çatır. "Öyleyim. Ayrıca, bu işi yapabileceğinden emin değildim."

Sadece damarıma basmaya çalıştığını biliyorum. "Kendini ikinci en iyi gibi mi hissediyorsun? Yoksa sadece kıskanıyor musun tatlım?"

Homurdanıyor. "Hiçbir yere çıkamadım." Omuzlarını yuvarlıyor. "Sanırım biraz huzursuz hissediyorum. Belki dışarı çıkıp yardım edebilirim diye düşündüm."

Kucağındaki bebeğe bakıyorum ve gülüyorum. "Ne, kalçada bir bebekle mi?" Nico kaşlarını çatıyor. "Küçük bir bebeğim var diye yumuşak olduğumu düşünme."

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Hiç aklıma gelmezdi dostum, ama yine de ondan ya da eşinden uzak kalamayacağını kabul etmelisin ve onu bir işe tam olarak getiremezsin."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Bu yüzden az önce telefondaydım, seninle seninki hakkında konuşuyordum. Şimdi, tekrar soruyorum, nerede o?"

"Yakın," diye mırıldanıyorum, kameranın özelliğini çevirerek adamın kendisini görmesini sağlıyorum, sonra da kamerayı geri çevirerek çirkin suratımı gösteriyorum. "O herifle gerçekten yakın ve kişisel temas kurmam uzun sürmeyecek."

"Bebeğin önünde küfretme," diye azarlıyor Nico ve ben telefon ekranındaki bebeğe bakıyorum. Sanki kullandığım dil umurunda değilmiş gibi bana sırtlıyor.

"Anlayacak yaşta değil," diyorum ama Nico bana dik dik bakıyor. "Tamam, tamam. Ufaklığın önünde küfretmeyeceğim. Sheesh." Ufaklığa dilimi çıkarıyorum ve o da gülüyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tamam, belki çocukları severim. Yetiştirilme tarzımdan dolayı onlarla pek fazla birlikte olmadım ama Dante'nin küçük kızı ve Nico'nun çocuğu oldukça havalılar.

"Arada bir bize bilgi ver ve işin bittiğinde bize haber ver," diye mırıldandı Nico. "Oraya gidip bunu kendim yapmak zorunda kalmak istemem."

"Yalancı." İçimden bir ses Nico'nun Claudio'nun boğazını bizzat kesmekten başka bir şey istemeyeceğini söylüyor. Karısı ve çocuğuyla bu kadar çok vakit geçirdiğinden beri bastırdığı tüm o enerji, bunu onun için çok daha tatlı hale getirecektir.

Telefonu kapatıyor ve ben yine işimi yapmakta özgür oluyorum. Başımı omuzlarımin üzerinde döndürüyorum. Eğlence zamanı bitti, tekrar ne için burada olduğuma odaklanma zamanı.

Claudio dışarıdayken ona göz kulak olmak için etrafı tarıyorum, gözlerim arada bir etrafımdan haberdar olmak için dolaşıyor.

Buraya geldiğimden beri odayı dördüncü kez tararken, tanıdık bir çift gümüş göz buluyorum, gözlerindeki tanıma parıltısını yakalamadan önce benimkilerin yanından geçip gidiyorlar.

Arkasında küçük arkadaşını bırakarak hemen kafeden çıkıp gidiyor. Claudio'nun önünde hâlâ yemesi gereken çok şey var ve rutini bana bir süre daha burada kibar garsonu taciz edeceğini söylüyor.

Ayağa kalkıp herkesi geçerek onu bulmak için otoparka gidiyorum.

"Bekle babydoll," diye sesleniyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

"Bana öyle deme. Beni tanıyorsun bile," diye ıslayarak arabasına doğru geri geri yürüyor.

"Hadi ama, böyle yapma," diye yalandan mırıldanarak onu takip ediyorum. "Küçük arkadaşını terk edemezsin, değil mi?"

Sen mi? İçimden bir ses senin onun arabası olduğunu söylüyor."

Nefes nefese kalıyor. "Belki değil ama senden uzaklaşmak için kendimi arabama kilitleyebilirim," diye homurdanıyor.

"Neden bana bu kadar kızgınsın, bebeğim?" Arabasının kilidini açıp kapıyı çekerken ona soruyorum. "Kızgın olduğumu kim söyledi?" diye homurdanıyor.

Kıkırdıyorum. "Seni geri aramadığım için mi? Sonra mı? Biliyorsun, bazen unutuyorum-" "Neyden sonra?" diye soruyor. "Sana seni tanımadığımı söyleyip duruyorum."

Başımı eğerek merakla ona bakıyorum. Belki de haklıdır. Yüzünün hatlarını tam olarak bilmiyorum ama o gümüş gözlerde bir şey var...

Belki hiç tanışmadık, belki tanıştık, ama içimdeki her şeyle onu *tanıyorum*! Hay sikeyim. Onun derdi ne? Kim bu kız? Neden gitmesine izin veremiyorum, onu görmezden gelemiyorum? Unutamıyorum?

"Bana sadece adını söyle," diye yalvarıyorum ama kapıyı kapatıp kilitliyor, dümdüz önüne bakıyor ve gürültülü bir müzik açıyor.

İçimi çektim ve lokantaya geri döndüm.

Garson kız bana ters ters baktı. Belki de ona dikiş atacağımı düşündü.

"Ne? Ben olsam senden kaçmazdım, tatlım," diye fısıldıyorum ve tekrar masama yönelirken ona göz kırpıyorum.

Dışarıdaki kızı düşünerek kaşlarımı çatıyorum. O gümüş rengi gözleri hatırlıyorum, *biliyorum* ama çıkaramıyorum.

Ne olursa olsun bu işi çözeceğim.

CATARINA

"Hangi cehenneme kaçtın sen?" Alyssa yarı kızgın, yarı meraklı bir ses tonuyla soruyor. "Hiçbir yere," diyorum. "Sadece arabaya doğru."

"Kahvaltı burritolarımızı bile almadan önce mi?" Bir tanesini bana doğru uzatıyor, ben de ondan alıp açıyorum ve bir ısırık alıyorum. Açlıktan ölüyorum.

"Aç değildim," diye yalan söyleyerek büyük bir ısırık daha alıyorum.

Homurdanıyor. "Çok saçmalıyorsun, Catarina DeLuca."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye karşılık veriyorum ve o da yüksek sesle ve açık bir şekilde gülüyor.

Gülümsüyorum. Alyssa ile vakit geçirmeyi seviyorum, başımı çoğu zaman belaya soksa bile. Düşünüyorum da, o meşum gece onunla dışarı çıkmıştım.

Ama o geceyi düşünmek istemiyorum. Bu kahvaltı burritosunu neredeyse içime çekerken tadının ne kadar güzel olduğundan başka bir şey düşünmek istemiyorum.

Chelsea'den bahsederken "Ufaklık nerede?" diye soruyor, ben de sırtıyorum. "Annemle ve bil bakalım ne oldu?"

"Ne?" diye soruyor kuşkuyla ama yüzünde bir gülümsemeyle.

"Hafta sonu çocuksuzum," dedim ona. "Büyükannesi ve büyükbabasıyla kalıyor. Onu su parkına götürecekler, böylece ben de rahatlayabileceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diyor. "İhtiyacın var. Benim evimde kalmak ister misin?" "Bu gece olmaz," diyorum. Ona bakıyorum. "Belki Cumartesi?"

Yüzüne yavaşça bir sırıtma yayılıyor. "Cumartesi günü benimle dışarı çıkacak mısın?"

"Dışarı çıkıp çıkmayacağımdan emin değilim ama parti sonrası için seni almaya gelirim," diye öneriyorum. "Pasties" adında bir striptiz kulübüne gitmek benim iyi vakit geçirme anlayışıma pek uymuyor ama sonrasında birkaç tek atıp dans etmeye varım.

Striptizcilere karşı olduğumdan değil, ama kolayca utaniyorum ve onlar... yani çıplak.

"Ah, yuh," diye mızızlanıyor Alyssa, ama en azından sonra geleceğim için mutlu olduğunu söyleyebilirim.

Bana birkaç gece öncesini ya da az önceki ortadan kaybolma eylemimi daha fazla sormayacağı için rahatlamış hissediyorum. Bu konuşmak istediğim bir şey değil.

Biraz içki içmek için Alyssa'nın evine geri dönüyoruz çünkü beni biraz margarita karışımı almaya ikna ediyor.

"Nasıl oluyor da artık dışarıda hiç eğlenmiyorsun?"

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Birlikte parti yaptığımız günlerin üzerinden epey zaman geçtiğini biliyorum ama hâlâ eğleniyorum. Değil mi?

Son birkaç yılı düşündüğümde, kızım ve benimle olan anılarımda bir eğilim olduğunu fark ettim.

ebeveynler, ama daha fazlası değil.

"Dışarı çıkmıyorsun, flört etmiyorsun. En azından tek gecelik ilişkilerin var mı?" Alyssa soruyor. "Neden soruyorsun, seni ucube?" Margaritalarımızı karıştırırken biraz huzursuzca gülerek soruyorum.

"Çünkü lisedeyken çok eğlenceliydin, şimdi ise çamura batmış gibisin," diyor açık açık ve ben de ona göz kırparak arkamı dönüyorum.

"Tanrım, teşekkürler," diyorum ama o sadece gülüyor.

"Cidden, Cat. Biz gençken sen tam bir cehennem zebanisiydin. Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, Alyssa. Sadece babamın yaptığı şeyle..." Sözümü kesiyorum.

Alyssa hayatın içinde değil. Olan erkeklerle çıkıyor. Bu onun tarzı ama içinde büyümedi.

Ben de bilmiyordum. Pek sayılmaz.

Ama son birkaç yılda mafyadaki hayatı ondan daha iyi anlayacak kadar çok şey yaşadım.

"Bilmiyorum, Cat. Evlenmeyi planlıyorum." Sırıttırıyor.

Homurdanıyorum. "Kiminle evleneyim? Tek gecelik ilişkiler yaşadığın o adamlardan biriyle mi?" Ellerini sallıyor. "Hayır, hiçbiriyle değil. Belki Santino'yla evlenirim."

Nefesim kesildi. "Yapmayacaksın."

Santino onu iki kez aldattı bile.

İnliyor, "Bilmiyorum. Bazen bunu düşünüyorum. En azından bana bir şeyler alıyor, beni seviyormuş gibi davranıyor."

"Hayır, Alyssa," diyorum ona, ellerini ellerimin arasına alarak. "Doğru adamı beklemelisin, sana ilgisinden bir parça verecek tek adama yapışıp kalmamalısın."

"Birçok erkek bana ilgi gösteriyor," diyor kayıtsızca, ama Santino onu aldattığında neler yaşadığını biliyorum. İkincisinde de daha iyi olmamıştı, üçüncüsünde de olmayacak.

"Aynen öyle," diyorum usulca. "İşte bu yüzden Santino için endişelenmene gerek yok. Sana doğru davranan başka adamlar, daha iyileri olacak."

"Bilmiyorum, Cat. Görünüşe göre alabileceğin her şeyi almak zorundasın," diye homurdanıyor ama ellerimi sıkıyor. "Sanırım biraz daha dayanacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ve sonra ona bir açıklama borçlu olduğumu hissederek nefes alıyorum. "Neden lisedeki kadar vahşi olmadığımıza gelince... Sanırım Chelsea'yle ilgili, anlıyor musun?"

"Bana babasından hiç bahsetmedin," diyor Alyssa sessizce, hatta biraz da korkuyla, sanki sorduğum için kafasını koparacağımdan korkuyormuş gibi. Ki bu pek de gerçek olmayabilir.

"Ve asla yapmayacağım," diyorum kararlılıkla. "Bunun bir hata olduğunu söylemek yeterli, tamam mı?" "Herkes pişman olacağı erkeklerle yatar," diyor kederli bir şekilde.

Bu tam olarak doğru değil, ya da en azından benim için doğru değildi, o *tek* sefer hariç. Ve bu bir daha olacak gibi de değil.

"Evet," diyorum ve ikimize birer margarita dolduruyorum. Bu konuşmadan sonra bir taneye ihtiyacım var.

Alyssa ve ben günün büyük bir kısmını içerek, lisede çılglık çılgılığa söylediğimiz şarkıları söyleyerek ve dans ederek geçiriyoruz, ta ki o bir telefon alana kadar.

"Hey," diye cevap veriyor ve ben kanepede oturuyorum, daha doğrusu kanepede yatıyorum, yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum.

"Kim o?" Sesim biraz ağırlaşarak soruyorum.

Elini sallıyor ama gözlerindeki ifadeden Santino olduğunu anlıyorum.

"Alyssa, yapma!" Ben ısrar ediyorum ama o çoktan ayağa kalkmış ve ikinci kattaki dairesinin balkonuna doğru yürüyor.

İçimi çekiyorum, eve dönmek için bir araç bulmam gerektiğini bildiğimden kanepeye daha fazla uzanıyorum.

Bu şehirde güvenebileceğim tek kişiyi, üvey babam Alonzo'yu arıyorum.

"DeLuca," diye profesyonelce cevap veriyor.

"Hey," dedim, ayık görünmeye çalışarak. "Beni eve bırakacak birine ihtiyacım var." Duraksıyor ve sonra kıkırdıyor. "Alyssa'da çok mu içtin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Erkek arkadaşı onu almaya gelecek ve ben de burada yalnız takılmak istemiyorum."

"Pekâlâ, *güzelim*," diyor nazikçe. "Senin için bir araba göndereceğim. Ama neden sana bir otel odası ayarlamıyorum? Hafta sonu izinli olman gerekirken bütün hafta sonu annecilik oynamanı istemiyorum."

Kalbim ona karşı sevgiyle dolup taşıyor. Eksileri olabilir ama Alonzo beni önemsiyor, her zaman önemsediydi, bu yüzden beni evlat edindi.

"Bu harika olur baba," diyorum usulca ve o da mırıldanıyor.

"Sana Ritz'de bir oda ayırtacağım," diyor ve ben de kendimi tutamayarak sırıtıyorum. "Oda servisi alabilir miyim?" diye sordum.

"Ne istersen," diye kabul ediyor ve ben sessizce havayı yumrukluyorum, mini bardaki tüm şekerleri nasıl parçalayacağımı düşünüyorum.

Belki çoğu zaman hoşuma gitmese de bazen bir mafya prensesi olmak güzeldir.

Gönderdiği arabada babam yaşlarında iri yarı bir adam var, beni güvenli bir şekilde bırakmak yerine öldürecekmiş gibi görünüyor ama sessiz ve beni Ritz'e kolayca bırakıyor.

Resepsiyona gittiğimde odam çoktan hazırды ve ön taraftaki kadın bana bir anahtar uzattı.

Ben.

Ritz'de kalacakmışım gibi görünmüyorum, üzerimde sadece bir çift kısa pantolon var.

ve eski bir tişört, ama babam muhtemelen bu oda için kışından para ödemişti, bu yüzden şikayet etmiyor.

Asansöre ulaşır çağırdığımda, orada zaten bekleyen bir adam var ve ben konuşulmasını istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

"Beni mi takip ediyorsun, bebek yüzlü?" diye soruyor adam alçak, alaycı bir tonda ve ben başımı kaldırıyorum, kalbim ayak parmaklarıma düşüyor.

Angelo.

"Tanrı benden nefret ediyor," diye mırıldanıyorum ve Angelo gülerek asansöre biniyor. "Ben bir sonrakine binerim," diye mırıldanıyorum, o da omuz silkerek bana sırıtıyor.

Kapılar kapanırken sessizce "Sonra görüşürüz, güzel bebek," diyor ve ben inleyerek merdivenlere doğru yürüyorum çünkü zaten sadece ikinci kattayım.

Angelo'yu yıllardır görmüyordum ama birden her yerde karşıma çıktı. Bunu hak edecek ne yaptım ben?

ANGELO

Bu gece o gece. O herifin dakikaları hızla geri sayıyor ve o bunun farkında bile değil.

Saatlerce Pasties'i gözlüyorum, çıplak kadınların geçişini izliyorum. Bu beni ürpertiyor, çıplak kadınları sevmediğim için değil, çoğu zaman çaresizlikten burada olduklarını bildiğim için. Kimin büyük, derin bir cüzdanı olduğunu bilmek ve onu boşaltmak için ellerinden geleni yapmak onların işi.

Bu lanet işi bitiremezsem benimki de öyle olacak. Bu kadınlara bir şey verdiğimden değil, ama her şeyi cebimden ödüyorum ve işim bitene kadar ödeme almayacağım. Dante'den masraflarımı karşılamasını isteyebilirim, sonuçta bana ihtiyacı olduğu için buradayım, ama ben böyle uçmam.

Parasız kalmayı da sevmiyorum ve babamdan para istemeyeceğim kesin, bu yüzden Claudio'nun yaralı, çirkin yüzünü sokağın hemen dışında gördüğümde çok mutlu oluyorum. Bir sigara içiyor ve korkmuş gibi etrafına bakınıyor, ben de bir çöp konteynerinin arkasına saklanıyorum.

Gümüş Göz'ü dün Ritz'de asansörün yanında gördüğümde beri görmedim ama aklımdan hiç çıkmıyor ve bu da beni rahatsız ediyor. Tecrübelerim bana er ya da geç tekrar karşılaşacağımızı söylüyor. Ama şimdilik Claudio'ya odaklanmalıyım.

Sokakta başka kimse yoktu, bu yüzden çöp konteynerinin arkasından gizlice çıkıp onu boynundan yakaladığımda kendimi şanslı hissediyorum. Onu yarıya kadar çöp konteynerinin arkasına çektim. Çılgılık atmaya çalışıyor ama boğazını sıkmam hava geçişini engelliyor, böylece hiç ses çıkmıyor.

Bıçağımı çıkarıp boğazını kulaktan kulağa kestikten sonra alnındaki dev T harfini kestiğimde adrenalin elektrik gibi içime işliyor. Dante bana ölümünün bir mesaj verdiğinden emin olmamı söyledi ve bunun yüksek sesli bir mesaj olduğunu söyleyebilirim. Dante'ye bulaşma. Böylece adamı *Scarlett Mektubu*'nun hayattaki bir tasvirine dönüştürdüm, ancak zina için bir A yerine, hırsız olduğu için işaretlendi. Uygun görünüyor.

İşim bittiğinde onu yere bırakıyorum. Dante'ye vermek için cüzdanına uzanıyordum ki küçük bir çılgılık duydum ve etrafımda döndüm.

Bir kadın orada duruyor ve o kaçarken ona ulaşmak için koşuyorum. Topuklu ayakkabıları onu yalpalatıyor ve bileğine tutunuyorum.

Dönüyor ve eğer bu gümüş gözlü güzelin kendisi değilse lanetleneceğim. "Seni kim gönderdi?" Onu yakınımına çekerek mırıldandım.

İnliyor, "Kimse yok. Lütfen bana zarar vermeyin."

"Burada ne işin var o zaman? Nerede olursam olayım bir mantar gibi ortaya çıkman tesadüf olamaz. Sen ne bilirsin ki? Sen de kimsin be?" Bıçağım hala elimde ama ona karşı kullanmakta

garip bir şekilde tereddüt ediyorum. Yaptığı şeye tanık olan başka biri şimdiye kadar ölmüş olurdu, ama bıçağı boğazına ya da göğsüne dayayıp bu işi bitirecek gibi görünmüyorum.

Neden? Neden onun gözlerine bakmak kendimi kaybetmeme neden oluyor? Neden ona zarar vermeye karşı güçsüzüm?

"Lütfen," diye inliyor ve ben o gümüş gözlere bakıp dudaklarımı yalıyorum.

"Çok fazla şey gördün, böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm." Doğruyu söylemiyorsam ne olayım. Ama başka ne yapabilirim ki? Bunun için hayatımı mahvedebilir ve beni hayatımın sonuna kadar parmaklıklar ardına koyabilir.

"Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Her şeyi yaparım. Lütfen beni öldürmeyin. Küçük bir kızım var ve bana ihtiyacı var."

Lanet olsun. Onu öldürmeyi düşünmek zaten zordu, neden bunu imkânsız hale getirmek zorundaydı ki? "Seninle ne yapmam gerekiyor?" Ona bakarak düşünüyorum.

Beni ispiyonlamasına izin veremem. Başka bir seçenek olmalı.

Onu kaçırıp sonra ne yapacağımı düşünebilirim. Ama onu ömür boyu bir yerde kilitli tutamam ve kesinlikle gitmesine izin veremem. Ve başıma gelen onca şeyden sonra, masum küçük bir kıızı gereksiz yere annesiz bırakabilir miyim? Yanlış zamanda yanlış yerde olmak dışında yanlış bir şey yapmamış bir anneyi.

Sikeyim. Çifte lanet. Gümüş Gözler beni taşaklarımdan yakaladı, bıçağı tutan ben olsam bile.

Onu yanımda götürmek zorundayım ve ben ben olduğum ve ebeveynsiz bir çocukluğu kimseye dilemediğim için küçük kıızı da götürmek zorundayım. Bu devasa bir karmaşa ve her geçen saniye daha da karışıyor.

Dante'nin bir anısı ve ne kadar mutlu olduğu aklıma geliyor. Bir de Nico'nun küçük oğluna nasıl gülümsediği. Dante'yi ve onunla son konuştuğumda Mia'ya nasıl baktığını düşünüyorum.

İkisi de çok *mutlu* görünüyordu. Sanki kendilerini tatmin olmuş hissetmek için birbirleriyle birlikte olmaktan başka bir şey yapmalarına gerek yokmuş gibi. Ben de bunu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, bunun için neredeyse her şeyi yaparım. Karanlığı zihnimden sonsuza dek uzak tutacak bir şey bulmak için.

Gözlerine baktığımda, karanlığın içimde olmadığını fark ediyorum. Orada olduğu hiçbir zaman olmadı.

Ve bu lanet çekim. *Onun* hakkındaki bu derin bilgi.

Onu tutabilir miyim? Nasıl? Beni seve seve takip edecek değil ya. Seçme şansı olmadığı sürece.

Kafamda bir ampul yandı. Onu hayatta, yarı özgür tutmanın ve tanıklığına karşı korunmanın bir yolu var.

"Evli misin?" diye sordum. Bu düşünceyle içimden sahiplenmeye benzer bir şey geçiyor. Ama konu bu değil.

Kadınlar kocalarına karşı tanıklık edemezler, değil mi? Ya... Sorunumu çözmek için garip bir yol gibi görüldüğünü biliyorum ama... gerçekten mükemmel bir çözüm. O yaşayacak, ben de ona duyduğum bu garip çekimi anlamaya çalışmak ve kendi güvenliğimi garanti altına almak için daha fazla zamana sahip olacağım.

Kaşlarını çatmadan önce bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Cevap verip vermeme seçeneği olduğunu düşünmesi çok hoş. "Cevap ver şu lanet soruya," diyorum tepesine dikilerek, o da başını sallıyor.

Mükemmel. Gülümsememi gizliyorum ama kendimi beğenmiş hissediyorum. Bu gerçekten dahiyane bir fikir. "İşte anlaşıyor. Ben yaşamana izin vereceğim, sen de evine, küçük kızına gideceksin..."

"Teşekkür ederim." Yüzündeki rahatlama o kadar net ki neredeyse gülümseyeceğim.

Neredeyse, çünkü şimdi yazı tura geliyor.

"Eğer..." Sırtı dikleşir ve her yeri gerilir. "Benimle evlen."

Ağız açık kalıyor. Sonra birkaç kez kapatıp açıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeler çıkmıyor. *Evet, bebek surat, olayların bu şekilde gelişmesi beni de senin kadar şaşırttı.*

Sonunda, "Ne?" dedi.

"En iyi kararıma rağmen, sana yaşama şansı veriyorum. Ama bunun gerçekleşmesi için benimle evlenmen gerekiyor bebeğim," diye mırıldanıyorum ve gözyaşlarıyla dolu gümüş gözleri bana bakıyor.

Dehşete düştüğünü söyleyebilirim ve umarım onu öldürmeme neden olmaz, çünkü her ne kadar

istememezsem, arkadaşlarımı ve kendimi korumak için ne gerekiyorsa yaparım.

"Peki, ne olacak? O küçük kıızı alıp evlenmeye mi gidiyoruz yoksa bu senin için yolun sonu mu?"

Ağzı açık kalıyor ve bir, iki kez göz kırpmıyor, ağzını kapatıyor ve sertçe yutkunuyor. "Seninle evlenmek mi?"

Kekeleyesi çok tatlı. Tıpkı daha önceki "siktir git" tavrı kadar sevimli ve bunu fark etmekten nefret ediyorum. Onu öldürmek zorunda kalabilirim, o zaman neden ne kadar sevimli olduğunu düşünüyorum?

"Eğer evliyse tanıklık edemezsin," diye düşünüyorum. "Eğer şimdi benimle eve gelersen, başka düzenlemeler yapmak zorunda kalmam."

"Şu anda gidemem," diyor. "Sorumluluklarım var." "Ne gibi?" Ona olan bağlılığımı gevşeterek soruyorum.

"Sana bir kızım olduğunu söylemiştim," diye fısıldıyor ve ben bir kaşımı kaldırıyorum. Kızımış gibi gözlerini siliyor, neredeyse ağlayacak. "Onunla birlikte olmam gerek. Onu bırakamam."

"Elbette hayır," diyorum usulca. Birinin bir çocuğu terk etmesine asla izin vermem. Hiç kimse bunu hak etmez. En azından çocuk.

Küçük bir kızın hayatıma girmesinin bazı şeyleri nasıl değiştireceğini merak ediyorum. Eğlenceli olabilir. Aynı zamanda bazı şeyleri boğabilir de ama başka seçeneğim yok.

Yani, *biliyorum*, ama kollarımdaki bu küçük bebeği öldüremem. Onunla aramda bir tür bağ hissediyorum ve bunu anlamak istiyorum, bu yüzden en iyi seçenek bu.

"Başka bir yolu olmadığına emin misin?" diye soruyor alt dudağını ısırarak.

"Bunlar sizin seçenekleriniz. Mutlu olmalısın. Başka kimse kendi kaderini seçemez." Gülümsememin yırtıcı olduğunu biliyorum.

Yere bakıyor. Birkaç saniye sonra başını sallıyor. "Seninle evlenirim," diyor. "Ne istersen yaparım. Sadece küçük kızımın yanına dönmeme izin ver."

"Seni ona götüreceğim," dedim. "Ama eşyalarını toplayıp hemen benimle geleceksin. Chicago'ya dönmem gerekiyor."

"Tamam," diyor titrek bir sesle ve ben de onu arabama doğru, yerdeki cesetten uzağa götürüyorum.

Ara sokaktan geçerken ona bakıyor, titriyor.

Onun için üzülüyorum. İlk cinayetimi, ilk cesedimi hatırlıyorum. Kolay değil. Kolaylaştığından değil, ama bununla ve yaşam tarzının getirdiği kabuslarla başa çıkmayı öğreniyorsunuz. Bu köpeklerin yediği bir dünya ve yiyebildiğim sürece yiyen ben olacağım.

"Şimdi, sizinle daha önce tanıştığımı *biliyorum*, ama sizi tam olarak çıkaramıyorum." Bu gerçekten sinir bozucu. "Öyleyse bana adını hatırlat," diye emrediyorum ve bana küstahlık etmeyecek kadar korkuyor.

"Catarina," diyor. "Catarina DeLuca."

DeLuca. Bu ismi Dante'nin bazı çevrelerinde duymuştum.

"Sen küçük bir prensessin, değil mi?" Alaycı bir şekilde söylüyorum, o da alay ediyor. "Pek sayılmaz."

Ritz'e doğru yürüyoruz ve valeye arabamı getirmesini söylüyorum, bir işte çalıştığım için plakasız bir sedan. Genelde iki koltuklu küçük bir araba kullanırım, bu yüzden bugün sedan olması iyi şans, çünkü görünüşe göre üvey baba olmak üzereyim.

Çocukları severim, o yüzden bu konuda çok endişeli değilim. Eğlenceliler, her zaman heyecan ve adrenalin dolular ve bu bana hitap ediyor. Merak dolular ve ben de her zaman kendime ait küçük bir çocuk istemişimdir.

Bu konuda ne kadar heyecanlı olduğuma ben de şaşıırıyorum.

Catarina bana yol tarif ettikten sonra birkaç dakika sessizce oturuyor ve sonra keskin bir nefes alıyor.

"Eğer bunu gerçekten yapıyorsak-"

"Oh, bunu yapıyoruz işte," diye kestim sözünü.

Derin bir nefes alıyor ve baştan başlıyor. "Eğer bunu yapacaksak, bence bazı temel kurallarımız olmalı," diyor.

Kuralları olduğu fikrine burun kıvrıyorum. Onu kovmaya karar verebileceğim için bana karşı kozu olduğunu düşünmesi çok hoş. Ama ben yeterince makul bir adamım. Onu sevimli bulmak da neyin nesi? Neredeyse kendime homurdanacaktım. Bu saçmalığa bir son vermeliyim. Bu romantik bir ilişki ya da seksi bir buluşma değil. Bu bir mantık evliliği. *Odaklan.*

"Pekâlâ, nedir bunlar?" Ben soruyorum.

"Seks yok," diyor hemen ve ben biraz

sırıttıyorum. "Hiç mi?"

"Kesinlikle hayır," diyor.

Omuz silkiyorum. "Pekâlâ. Sen istemedikçe sana

dokunmayacağım." "İstemeyeceğim," diyor kesin bir dille.

İfadesini görmezden geliyorum ve "Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Kızım yanımda olacak. Sen de üvey babamla iyi geçinmek zorundasın. Buralarda oldukça güçlüdür ve seninle tanışmadan evlenmene asla izin vermez."

"Babalarla aram iyidir," diyorum, ki bu doğru. Lisedeki tüm kız arkadaşlarımin babaları beni severdi. İyi bir konuşmacıyım ve insanları etkileyebilirim.

"Tabii ki öylesin," diye mırıldanıyor ve bir sızlanma ya da inleme gibi küçük bir ses çıkıyor ve kafam yatakta adımı inleyen bir tanrıçanın görüntüsüyle doluyor.

Kahretsin, anında sertleştim ve bu kesinlikle ne yeri ne de zamanı. Neydi o? Tanrıçanın yüzünü göremiyordum ama bunun bir anı olduğunu, fantezi olmadığını biliyordum.

"Beni şehirden uzaklaştırıyorsun," diyerek beni aklımdan çıkarıyor. "Artık bu hayatın içinde olmak istemiyorum ama üvey babamdan ancak korunduğumu düşünürse uzaklaşabilirim. Eğer evlenirsek, bunun şehirden uzakta olmasını istiyorum."

İçimde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Güzel gümüş gözler, kahkahalar, şehirden kaçmakla ilgili bir konuşma, istenmeyen bir hayat. Hepsi yanıp sönüyor, tutunacak gerçek bir resim veya görüntü yok, hızlı hareket eden bir slayt gösterisi gibi.

"Sana Chicago'ya taşınacağımızı zaten söylemiştim, yani bu yeterince kolay."

"İfade vermeyeceğim ama bana sahip değilsin. Kendi hayatımı yaşayabilirim ve her zaman seninle olmak zorunda değilim," diyor kararlı bir şekilde.

"Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldanıyorum ve bana söylediği yerden çıkıyorum.

Birkaç büyük malikaneye yaklaşıyoruz. Burası üvey babasının yaşadığı yer olmalı. "Ve sonunda boşanacağız."

"Açıkçası," diyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu da en azından şimdilik masada tutmak istediğim bir şey. Bunun sonsuza dek sürecektir bir evlilik olduğunu düşünmesinin bir faydası yok. Onu merak etmeme ve ona karşı bir çekim hissetmeme rağmen, bu kızı tanımıyorum. Birbirimize hiç uymayabiliriz ve yarı yolda fikrimi değiştirecek kadar beni kızdırabilir.

Onu öldürmeyeceğim, küçük kızı bunu hak etmiyor ama eninde sonunda evimden gitmesini isteyen ben olabilirim. Bunun aşkla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ve nihayetinde Nico ve Dante'nin sahip olduğu şeyi istiyorum. Her şeyi.

"Ve sonra gitmeme izin verdin, değil mi?"

"Doğal olarak," diyorum. Onun ateşini seviyorum, bunu inkar edemem.

Arabayı durdurduğumda, bir süre daha ona bakıyorum. Işık tam ona vurduğunda, tüm anılar bir yük treni gibi hafifçe çarpıyor.

Gri gözleri bana doğru parlıyordu, şehvet dolu ve içkiden cam gibiydi.

"Becer beni, Angelo," demişti. Ve ben de öyle yaptım. O gece kitaplara geçecek bir geceydi.

Daha önce nasıl hatırlamamıştım?

"Sık beni!" Haykırıyorum. "Seni tanıyorum, kedicik." Kendini Cat olarak tanıtmıştı ve ben de ona kedicik demiştim.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve sonra iç çekerek tekrar açıyor. "Sadece bir geceydi."

Şimdi hatırlıyorum, tırnakları omuzlarımda geziniyor, altımda nasıl yükseldiğini.

"Lanetleneyeceğim," diye mırıldanıyorum ama o başka bir şey söylemiyor. Bir kadını unuttuğuma inanamıyorum.

Onun gibi, *tam* benim tipim olan bir kadın ve onu tekrar altıma almak için sabırsızlanıyorum.

Malikâneye varıyoruz ve *çok büyük* bir yer, belki de Dante'ninkinden daha büyük. Kapıya doğru yürürken mimariyi ve bitki yaşamını takdir ediyorum.

Kolumdan tutup beni yan kapıya doğru götürdü.

"Onu uyandırmak istemiyorum," diyor. Çoktan içeri alındık ama içimden bir ses bunun için adamları olduğunu söylüyor.

Yan kapıdan girip konağa giriyoruz ve o merdivenlerden yukarı çıkıyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum, biraz gergin hissediyorum. Çocuklar genelde beni sever, ama ya bu sevmezse?

Ben yukarı çıktığımda o çoktan odaya girmiş, küçük çocuğu uyandırıyor.

"Nereye gidiyoruz anne?" diye soruyor küçük bir sesle ve kalbim küt küt atıyor.

Catarina kısık bir sesle "Bir maceraya çıkıyoruz," diyor ve küçük kız heyecanla soluk soluğa kalıyor. Kapı aralığında durup biraz gülümsüyorum.

Sonra Catarina küçük kızını dışarı çıkarıyor, kucağında tutuyor ve hızla yanımdan geçmeye çalışıyor. Catarina'nın bileğini tutuyorum, küçük yaramaza bir göz atmak istiyorum.

Yüzünü ilk gördüğümde birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı. Bu olamaz, değil mi? Yorgunluktan halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Ben ona bakarken küçük kız esniyor ve kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve kalbim göğsümde duruyor.

CATARINA

Sertçe yutkunuyorum, Angelo'ya bakıyorum, farkına varması yüzünü kaplıyor. Sonra yüz hatlarını öfke kaplıyor ve Chelsea kollarımdayken geri çekiliyorum.

"Catarina," diyor uyarı tonuyla.

"Bunu sonra konuşuruz," diyorum boğuk bir fısıltıyla ve Chelsea'nin araba koltuğunu Angelo'nun arabasına taşımak ve onu bağlamak için aceleyle dışarı çıkıyorum. Angelo peşimizden dışarı çıktığında Chelsea yeniden uyumaya başlamıştı bile, yüzü dehşet içindeydi, kahverengi-kehribar rengi gözleri parlıyordu.

"Bu da ne böyle, Catarina?" diye homurdanıyor, arabanın dışında dururken.

Sanki bana zarar vermeye karar verirse bu bana yardımcı olacakmış gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Angelo'nun ne yapmaya karar vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bir yanımda dehşete düşmüş durumda.

Diğer yanımda... heyecanlı ama korkuyor. Sonunda şehirden ve babamdan uzaklaşmaya bu kadar yaklaşmıştım. Beni yıldızları görece kadar sert boşaltan bu vahşi, tehlikeli adamla birlikte olabilirim. Ama ya gerçeği öğrenince fikrini değiştirirse? Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ve her şey kafa karıştırıcı.

"O senin," diyorum basitçe ve o da acı bir kahkaha atıyor.

"*Biliyorum* Catarina, sanki aynaya bakıyorum da saçları hariç hepsi sensin. Neden beni aramadın?" diye homurdanıyor ve bana yaklaşıyor.

Arabaya doğru geri çekiliyorum. "Çünkü numaranı bırakmış değilsin Angelo," diye karşılık veriyorum. "Beni becerdin ve sonra karnımda bir bebekle beni yalnız bıraktın."

"Bilmiyordum," diye ısrar ediyor, ağzı bir hırıltıya dönüşmüş. "Ve bana söylemeliydin."

İçimi çektim. "Haftalarca haberim olmadı Angelo, o zamana kadar da ortalıkta yoktun. Şehirdeki kulüplerde ve barlarda seni aradım ama bulamadım."

Bunların hiçbirisi yalan değil, dışarı çıktığımda gerçekten gözümü ondan ayırmadım, ama belki daha fazlasını yapabilirdim. Sadece, onun etrafta takılacak türden bir adam olmadığını biliyorum, o bir gece bile bu kadar açıktı.

"Yeterince dikkatli bakmadın!" diye bağıyor ve ben kalbim küt küt atarak kendimi arabaya yashıyorum.

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Sana vuracağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor.

"Belki," diyorum titreyen bir sesle. "Az önce birini öldürdün ve neredeyse aynısını bana da yapacaktın. Seni tanımıyorum, yapmayacağını kim söyleyebilir?"

"Hayatımı tehdit etmedikleri sürece kadınlara asla vurmam. Şimdilik ve evlenene kadar, sen benim için bir tehdiisin," diyor uyarı tonuyla. "Sana vurmayacağım. Ama unutma ki, sana sahip

olmasam bile senin hayatın bana ait."

Derin bir nefes alıyorum. "Dört gözle beklemem gereken şey bu mu? Sen beni öldürüp öldürmemeye karar verirken kendimi ve kızımı korumaya çalışmak mı?"

"Ben kızıma *asla* zarar vermem," diye bağıyor.

"Nereden bileyim?" Kesik kesik nefes alıyorum. "Şimdi söyle bana, Angelo. Evli olduğumuz süre boyunca beni terk etmen konusunda endişelenmek zorunda mıyım, yoksa ne? Eğer öyleyse, bunu hemen şimdi yapabilirsin."

"Yapabilirim," diyor, düşünüp taşınıyormuş gibi. "Bunu yapabilirim ve kızımı da alabilirim." Kalbim hızla çarpıyor ve o duraksıyor. "Ama sen benim çocuğumun annesisin, iyi ya da kötü. Sana zarar vermeyeceğim." Tekrar duraklıyor. "Asla."

Başımı salladım. "Bildğim iyi oldu. Şimdi gidelim," diyorum sessizce, onunla göz temasını kesmeden.

Angelo arabayı itiyor ve kapıyı çekip açarak içeri giriyor. Neyse ki Chelsea'm ölü gibi uyuyor, o yüzden uyanmıyor.

İçimi çektim ve yolcu tarafına bindim.

Daha iyi bir hayata giden biletimin bedeli bu, ama çılgın bir yolculuk olacak.

Yaklaşık yarım saat sonra otele varıyoruz ve ben yarı yolda uyuyakalıyorum.

Oraya vardığımızda arabadan indim. Çok sık topuklu ayakkabı giymediğim için binaya doğru yürürken sallanıyorum. Chelsea'yi taşırken Angelo bir elini belime koyarak beni sabitliyor.

"Onu bana ver," diyor ve bu bir istek gibi görünmüyor. Onu vermekten korkuyorum ama gerçekten başka seçeneğim yok, o yüzden veriyorum.

Angelo onu nazikçe kucağına alıyor ve bebek hemen başını onun omzuna koyuyor. Gün ışımak üzeredir ve zavallı bebek uyandırılmaktan ve itilip kakılmaktan bitkin düşmüştür.

Angelo'nun babası olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi düşünerek dudağımı ısırıyorum. Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Chelsea macerayı sever ve her zaman hareketlidir, bu yüzden çok fazla umursayacağını sanmıyorum. Muhtemelen bunu zarafetle karşılayacaktır. Bir babası olmadığını hatırlamayacak kadar genç ve tüm bunlar bittikten sonra Angelo'nun yanında kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

Asansöre binerken bir eliyle onu sıkıca tutuyor, omzunda hâlâ uyuyan kızıyla ayakta duruyor. Küçük yüzüne bakıyor ve onu alnından şefkatle öpüyor.

Kollarını ona doluyor ve yüzü birden o kadar şefkatli görünüyor ki kalbim sızlıyor.

Belki de onun hakkında yanılıyordum. Belki de asla iyi bir koca olamayacak olsa bile iyi bir baba olacaktır. Ne olursa olsun, yaşam tarzı onun için iyi değil, bu yüzden onu tüm bunlardan uzaklaştırmalıyım.

Angelo onu sevmeye başlasa bile, o tehlikeli biri. Bu gece bir adam öldürdü. Kızımı onun etrafında tutamam. Ama üvey babamın evi de daha iyi değil. Sadece onun güvende ve mutlu olmasını istiyorum ve daha fazla ölüm görmek istemiyorum.

Bunu istemek çok mu fazla?

Asansörün sesi duyuluyor ve Angelo'yla aramızdaki gerginlik kapılar açılıp Angelo dışarı çıkıp anahtar kartını çıkarıyor ve çatı katını açıyor.

Çok büyük, iki yatak odası ve çekyata benzeyen bir kanepesi var, yani en azından bolca yerimiz olacak.

Kendim ve Chelsea için hazırladığım gece çantasını kanepeye koydum.

Angelo Chelsea'yi, muhtemelen kendisinin kullandığı, yapılmamış yatağa götürür ve onu uyandırmamaya çalışarak nazikçe yatırır.

Ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum ve sonra Angelo kabaca dirseğimden tutup beni balkona sürüklüyor.

"Onu benden *asla* alamayacaksın," diye homurdandı, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "I-" Ben başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Onu benden sakladın ve bunun için senden nefret ediyorum, ama asla olmayacak tek şey onu benden alman," diyor. "Evleniyoruz ve sana bir şey söylemeyeceğine güvenebileceğim zamana kadar evli kalacağız. Onu birlikte büyüteceğiz ve bir aile olacağız ama sadece ismen evli olacağız."

"Bana uyar," diye mırıldanıyorum. "Bu arada adı Chelsea. Chelsea Anne-"

"Bianchi," dedi kararlı bir şekilde. "Chicago'ya döner dönmez adı Chelsea Anne Bianchi olacak."

"Pekâlâ," diyorum sessizce, güvende olmak ve şehirden çıkıp üvey babamdan uzaklaşmak için her şeyi kabul etmeye hazırım. Onu ne kadar sevsem de, o da Angelo kadar vahşi. "Ama üvey babam-"

"Onunla ben ilgilenirim," diyor Angelo umursamaz bir tavırla, benim yerime şehre bakarak. "Yarın akşam yemeği için oraya gideriz. Sen arayacaksın, bir süredir gizlice birlikte olduğumuzla ilgili bir şeyler uyduracaksın."

Yutkunuyorum. "Yutar mı bilmiyorum."

"Alacak. Onu satın almaya zorlayacaksın." Bana baktı. "Ben ne dersem onu yapacaksın." "Sana bana sahip olmadığını söyledim-" diye başlıyorum ama yine sözümü kesiyor.

"Öyle değil mi, kedicik?" diye soruyor, ben balkon korkuluklarına yaslanana kadar bana doğru ilerliyor. "Hayatın benim ellerimde, bu yüzden belki de yapabilirim."

"Bu şekilde yaşamayacağım," diye karşı çıkıyorum. "Beni şimdi öldürebilirsin."

Angelo iç geçiriyor, elini yüzüne sürüyor. "Sana sahip olmak istediğimi düşünmen büyük cesaret," diyor ve ona ne kadar kızgın olsam da kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sen benim çocuğumun annesi ve sadece ismen karımsın, hepsi bu. Ama önemli olduğunda beni dinleyeceksin. Bu seni ve kızımı güvende tutmak için olacak."

"Kızımız," diyorum, konuşma şeklinden dolayı panik boğazımda düğümleniyor. "O *bizim* kızımız, Angelo."

Sessizleşir ve çatı katına geri döner.

Bir süre balkonda durup temiz havayı derin derin içime çekiyorum ve düşünüyorum. Ne yapıyorum ben? Başka seçeneğim yok ama aynı zamanda bir yanımda tüm bunlardan kaçmak, yeni bir yerde yeniden başlamak istiyor. Ama biliyorum ki ya Angelo ya üvey babam ya da ikisi birden beni bulup geri getirecek.

Dışarı çıkmanın, kendimi ve kızımı korumanın tek yolunun bu olduğunu unutmamalıyım. Yakında Angelo Bianchi sadece kötü bir anı olarak kalacak.

ANGELO

Yatağa küçük kızımın yanına uzanıyorum, kirpiklerinin elmacık kemikleri boyunca nasıl yayıldığına, çenesinin tıpkı benimki gibi nasıl yukarı kalktığına bakıyorum. Kalbim ağrıyor ve Catarina'ya karşı içimde yeniden bir öfke patlaması hissediyorum.

Diğer yatak odasında kıvrılmış, uzakta ve daha yakın olmak için kanepeyi tutmadığına şaşırdım. Küçük kızımıza zarar vereceğimden çok endişeleniyor. Sanki.

Ona kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Ve Catarina onu benden alırsa dünyayı yakarım. Umarım bunu biliyordur.

Tartışırken ne kadar ön plana çıksam da, geri dönüp Catarina'yı öldürmeyecektim. Ona bu seçeneği sunarak doğru kararı verdim. Kızımız bir aileyi hak ediyor ve Catarina boşanmak istiyorsa, bu medeni bir şekilde olmalı.

Ne kadar kızgın olsam da, kızımızın en iyi, en huzurlu hayata sahip olmasını istiyorum. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Her zaman korunurum ama şimdi düşünüyorum da Catarina'yla geçirdiğim o gece olağandışıydı.

O geceyi şimdi çok net hatırlıyorum. Bütün gece boyunca hayat hakkında nasıl konuştuğumuzu ve ikimizin de kulüpte içtiğimiz tekilanın etkisinde olduğumuzu. Konuşkan biriydi ve şimdikininki aksine vahşi bir çizgisi varmış gibi görünüyordu.

Sanırım onu gerçekten hiç tanımıyorum, tıpkı onun beni tanımadığı gibi, yine de ona karşı bir çekim, bir bağ hissediyorum.

Çünkü ne kadar kısa olursa olsun birlikte bir geçmişimiz var. Ve belki de hafızam tanımasa bile bedenim onu tanıdı.

Ama bu mükemmel küçük kızı yaptık ve onu tanımak için sabırsızlanıyorum. Uykuda çok güzel ve ergenlik yıllarını ve muhtemelen bazı kafaları kırmak zorunda kalacağımı düşünüyorum.

Uykuya dalabileceğimi hiç sanmıyorum ama küçük kızım kollarımdayken uykuya dalabiliyorum.

Uyandığımda saatime bakıyorum ve neredeyse öğleden sonra iki olmuş. Catarina ve Chelsea yerde oynuyorlar, Catarina'nın yanında getirmiş olması gereken büyük bir yer bulmacası.

"Merhaba," diyor Chelsea yatakta doğrulduğumda, benimkine çok benzeyen kahverengi gözleri ışıltıyor. "Ben Chelsea. Sen kimsin?"

"Ben senin babanım," diyorum usulca ve gözleri açılıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve Catarina dudağını ısıırıyor ama bir şey söylemiyor, Chelsea onaylamak için ona baktığında sadece başını sallıyor.

Chelsea yatağa tırmanıyor ve ince kollarını boynuma dolayarak yanağımı öpüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum baba," diye peltek peltek konuşuyor ve kalbim göğsümde şişiyormuş gibi hissediyorum.

Ona sıkıca sarılıyorum ve o da aşağı inip yap-bozuna geri dönüyor. Bir süre izliyorum, gözlerim doluyor ve sonra onları silip duş almaya gidiyorum.

Dušta her şeyi düşünüyorum. Catarina ile olanları, hayatımın nasıl

Artık evlenip küçük bir kızım olacağı için değişmem gerekiyor.

Dante ve Nico'nun sahip olduğu hayata sahip olacağım. Babamın asla olamadığı baba olacağım. Catarina'ya sadece ismen koca olacağım ama *en iyi* baba olacağım. Chelsea bunu hak ediyor.

Ama onun hayatının büyük bir kısmını kaçırdığım için çok kızgınım.

Duştan çıktığımda, kıyafetlerimi almak için kalçalarımın bir havlu doluyorum ve Chelsea kanepede uyuyor, başparmağı ağzında.

Catarina bir süre vücuduma bakıyor ve eğer ona bu kadar kızgın olmasaydım sırtıtabilirdim. Onun önünde utanmadan giyiniyorum, basit bir tişört ve kot pantolon giyerek bu gece Chicago'ya dönmek üzere uçağa biniyoruz.

Önce katılmamız gereken bir yemek var.

Üvey babasıyla uğraşmak zorundayım. Alonzo DeLuca ismini hatırlamaya çalışmak için beynimi zorluyorum. Dante'nin ondan bahsettiğini biliyorum ve etraftan da duymuştum. New York City bölgesinde güçlü ama Chicago'da değil. Sanırım onunla başa çıkabilirim.

"Aileni aradın mı?" Giyinmeyi bitirdikten sonra ona bakarak soruyorum.

Yanaklarında bir kızarıklık var ve ilk kez burnuna yayılmış çilleri fark ediyorum. Çok şirin.

Lanet olsun. Bu kadın bebeğimi benden çaldı. Onda hâlâ nasıl sevimli bir şeyler bulabiliyorum?

Catarina başını sallıyor. "Saat altıda onlarla yemek yiyeceğiz," diyor.

"Güzel," dedim. "Bu bize konuşmak için biraz

zaman verir." Kanepeye oturup ona bakıyorum.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye soruyor.

"Chelsea," diyorum basitçe. "Hamile olduğunu öğrendiğin andan itibaren her şeyi bilmek istiyorum."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, kanepenin koluna tünüyor. Şimdi rahat giyinmiş, üzerinde bir tişört ve bir şort var. Bacakları uzun ve güzel. Bakmamaya çalışıyorum, kendime hala kızgın olduğumu hatırlatıyorum.

"Tabii ki şok olmuştum," diye başlıyor. "Ama onu istediğimi hemen anladım. Üvey babam kızdı, kimin olduğunu bilmek istedi ama söylemedim. Bugün ona yeniden bağlantı kurduğumuzu söyledim ve üzgün görünmüyordu, sadece kafası karışmıştı."

"Chelsea'ye dönelim," diyorum hayal kırıklığıyla ve içime yayılan öfkenin tenimi ısıttığını hissederek.

Her şeyi bilmem gerek.

"Haziran'da doğdu," diyor bana, sesi yumuşayarak. "Ayın on dördünde, bir Pazar sabahı. Kasımları hissetmeye başladığımda sabah altı civarıydı. Preemie'ydi, yani bir ay erken doğmuştu. Çok küçük olduğu için onu birkaç hafta kuvözde, yenidoğan yoğun bakım ünitesinde tutmak zorunda kaldılar. Sadece 4 kilo."

Kalbim acıyor. Orada olmalıydım. Her an için orada olmalıydım. "Peki ya sonra?"

"O kadar çok yedi ki," diyor usulca gülerek. "Gerçekten tombullaştı ve hala çoğu üç yaşındaki çocuktan daha büyük," diye açıklıyor. "Çok küçük doğduğu için bunu telafi etmeye çalışıyor."

"O mükemmel," diyorum kısık bir sesle, kanepede ona bakarak.

Catarina bana bakıyor, gri gözleri kızımıza duyduğu sevgiyle dolu. "Öyle," diyor. "İlk adımlarını henüz on aylıkken attı. Her zaman gitmeye hazırды. Bir yaşında konuşmaya başladı. İlk kelimesi peynirdi." Gülüyor ve gözlerinde öyle sevgi dolu bir bakış var ki kalbim sıkışıyor.

Onun harika bir anne olduğunu, küçük kızımızı çok sevdiğini anlıyorum. Bunca zaman ona baktı ve bana söylemediği için ona kızsam bile, Chelsea'nin annesi olarak ona saygı duymalıyım.

Küçük kızımız için çok şey yaptı ve bunun için minnettarım.

Bekâr annelere her zaman saygı duymuşumdur ama Catarina'nın öyle olması gerekmiyordu. İlk günden beri ona ve Chelsea'ye ben bakıyordum.

"O çok zeki," diyorum. Henüz onun hakkında pek bir şey bilmesem de bunu hissedebiliyorum. Catarina gülümsüyor. "Öyle."

Chelsea uyanıyor ve hemen yanına gidip kıkırdayana kadar yüzünü öpüyorum. Bana sıkıca sarıldığında Catarina'yı ve yaşadığım tüm endişeleri unutuyorum.

Sonraki birkaç saat küçük kızımınla vakit geçiriyorum. Bir taç takıp onunla yerde çay partisi oynuyorum ve Catarina beni görünce kahkahayı basıyor. Ona sırtıyordum ve Chelsea ile hayali çay içmeye devam ediyordum.

Saat beş buçuk olduğunda Chelsea ayak tırnaklarımı çoktan pembe cilayla boyamıştı. Ayakkabılarımı giyerken onlara bakıp kıkırdıyorum.

Catarina, "Onunla aran iyi," diyor ve onu en azından çocuğumuzun babası olarak kazandığım için gurur duyuyorum. Çabalarımı onaylaması iyi bir şey. Küçük kızım için olabileceğim en iyi baba olmak istiyorum.

Malikaneye geri dönüyoruz ve Chelsea araba koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Büyükbabamı görmeye gidiyoruz," diyor neşeyle.

"Doğru tatlım," diyor Catarina. "Ama artık büyükbabamla yaşamayacağız." "Kiminle yaşayacağız?" diye soruyor merakla. "Babamla mı?"

"Evet bebeğim," diye mırıldanıyorum ona, dikiz aynasından ona bakarak. "Baban seni bir daha asla terk etmeyecek."

Bana gülümsüyor ve saçlarını kısa, düzensiz bir bob şeklinde kestigi bir barbie olan bebeğiyle oynamaya geri dönüyor.

Catarina yolda neredeyse hiç konuşmuyor, ben de öyle, sadece ara sıra Chelsea ile konuşuyorum, o da bebekleri ve bebek evinde neler yaptıkları hakkında gevezelik ediyor.

Malikaneye varıyoruz ve otomatik olarak içeri alınıyoruz.

İçeri girdiğimizde fuayede bir adam duruyor, sert bakışlı. Şakaklarında kırlar, yüzünde çizgiler var ama ellisinden fazla göstermiyor. Mavi gözlerinde sert bir bakış var ama ben ona gülümsüyorum, elimi uzatıyorum, Chelsea de bacaklarından sarılıyor.

"Hey büyükbaba," diyor neşeyle. "Bu benim babam."

"Öyle mi?" diye düşünüyor adam. "Ben Alonzo DeLuca," diyor ve elimi sıkıca sıkıyor. Neredeyse fazla sıkı.

"Angelo Bianchi," diyorum sesimi alçak ve dengeli tutarak.

Bir kaşını kaldırıyor. "Andrea'yla bir akrabalığın var mı?" diye soruyor ve ben çenemi tutarak başka tarafa bakıyorum. "Hayır," diye yalan söyledim. Andrea benim babam. "En azından tam olarak değil."

Alonzo mırıldanıyor ve sonra bizi Catarina'nın annesine merhaba dediği mutfağa götürüyor; saçlarında gümüşü çizgiler ve iri kahverengi gözleri olan küçük, esmer bir kadın. Catarina bakışlarını babasından almış olmalı, çünkü annesine hiç benzemiyor.

Akşam yemeğinde Catarina'nın yanına oturuyorum, kuzu pirzolası ve fırında tatlı patates. Alonzo dua etti ve sonra yemeğe başladık.

"Çok lezzetli," diye övüyorum Catarina'nın sessiz annesine bakarak. Gülümsüyor ve gülümsediğinde Catarina'ya daha çok benziyor. Bu onun yüzünü oldukça aydınlatıyor.

Alonzo gülümsemesini gizliyor ama ben yakalıyorum. Görünüşe göre onu memnun etmenin yolu karısına ve kızına karşı nazik olmaktan geçiyor, bu yüzden bir gösteri yapmalıyım.

Chicago'ya döndüğümüzde peşimde olmasını istemiyorum.

Elimi Catarina'nın dizine koydum. "Hepinizin şunu bilmesini isterim ki

Olabilseydim Chelsea'de doğardım. Bir işim vardı ve birkaç yıllığına gitmem gerekti."

Catarina şaşkınlıkla bana bakıyor ama Alonzo anlamış gibi başını sallıyor.

"Ben de biraz zaman geçirdim," diyor. "Nasıl olduğunu bilirim."

"Şu anda sadece orada burada birkaç iş yapıyorum," diyorum ama bu bir yalan.

Güven fonumdan para almak zorunda kalmamak için bulabildiğim kadar çok işe giriyorum. Babamdan nefret ediyorum ve eğer elimden gelirse ondan tek bir kuruş bile istemiyorum. Onun kan parasına el atmak zorunda kaldığım zamanlar oldu, ancak bundan olabildiğince kaçınıyorum, kendi kan paramı kazanıyorum.

"Güvende olduğun sürece," diyor Alonzo, dikkatle bana bakarak.

Tüm dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve bu güzel kızlara bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diyorum ona.

"Bunu duymak güzel," diyor. "Tek istediğim bütün kızlarımın güvende olması."

Şimdiden iyi bir izlenim bıraktığım için memnunum ve Catarina bana sanki iki başım çıkmış gibi bakıyor.

Benim birçok yönüm olduğunu anlamıyor. Çekici ve ölümcül olabilirim. Bir rüya ve kabus, hepsi tek bir pakette toplanmış.

Hangi parçamı açacağınız tamamen size kalmış.

CATARINA

Üvey babam benim çıktığım hiç kimseden hoşlanmazken nasıl oluyor da Angelo'dan hoşlanıyor? Çok fazla çıktığımdan değil. Lisedeyken, sırf giyim tarzını beğenmediği için bir erkek arkadaşımı kovalamıştı.

Ama beni bu duruma zorlayan Angelo, onun yeni en iyi arkadaşı gibi. İkisi hapishane hakkında konuşup gülüşüyorlar.

Angelo son dört yıldır hapiste değildi, ama Alonzo'yu hapiste olduğuna ikna etti ve hayatının bir döneminde kesinlikle hapis yatmış gibi görünüyor.

Merak ettiğimi itiraf etmeliyim, ama aynı zamanda neredeyse bilmek bile istemiyorum.

Yemek hızla ilerliyor ve ben boğazımı temizleyip evleneceğimizi söylemek için ayağa kalkıyorum ama Angelo elini bileğime koyarak beni durduruyor.

"Alonzo, senden kızını evlendirmeni istiyorum," diyor, sanki on dokuzuncu yüzyıldaymışız da beni evlendirmesi gereken biriymişim gibi.

Alonzo gülümsüyor ve bana bakıyor, gözleri yumuşak. "İstediğin bu mu *bellissima*?" diye soruyor.

Bir yanımda tüm bunlardan kaçmak istese de yavaşça başımı sallıyorum. Bunun bana dayatılmasından hoşlanmıyorum ama aynı zamanda Angelo benim şehirden ve nihayetinde ailemden çıkış yolum.

"Ne zaman bir tarih belirleyeceksin?" diye soruyor annem sessizce ve ben başımı eğiyorum.

"Mümkün olan en kısa sürede," diyor Angelo. "Ben Chicago'dan geliyorum ama ikinizi de uçakla göndeririz." "Kulağa çok hoş geliyor," diyor annem. "Hiç gitmedim."

Gözleri benim için çok mutluymuş gibi parlıyor ve kaçmayı başarabildiğim anda tüm bunların sona erecek olmasından dolayı bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Annemin beni koruyabilecek iyi bir kocam olmasını istediğini biliyorum. Onun sahip olduğu gibi iyi bir hayatım olmasını istiyor.

Ve yapacağım. New York'tan çıkar çıkmaz. Ama onun hayatı asla benim hayatım olmayacak. Bunu kendim için istemiyorum.

Bir şeytani başka bir şeytanla takas ettiğimi biliyorum ama zamanla kurtulacağım. Buna inanmak zorundayım. Onu Chelsea'nin hayatından asla uzak tutamayabilirim ama en azından onu güvenli bir yere götürebilirim. Kapımıza tehlike getirmediği sürece istediği zaman gelip ziyaret edebilir.

Alonzo, annemle Chelsea hakkında hararetli bir şekilde konuşan Angelo'nun duymaması için kulağıma yaklaşarak, "Çok sessizsin, *güzelim*," diyor. "İstediğimin bu olduğuna emin misin?"

"Eminim baba," diyorum sessizce, ondan uzaklaşmak istediğim için hâlâ biraz suçlu hissediyorum. Bana iyi bir hayat verdi ama tam olarak güvenli bir hayat değil. Her zaman birinin bana ya da Chelsea'ye zarar verebileceğinden endişeleniyorum ve artık bu şekilde yaşayamam.

Angelo'nun aksine, ben bu hayatın içinde büyümедim. Balıkçı olan İrlandalı babamla birlikte büyüdüm ama ben daha çok küçükken fırtınalı bir gecede teknesi denizde kayboldu. Yine de o huzurlu, normal hayatı hala hatırlıyorum ve Chelsea için de istiyorum.

"Yani taşınacak mısınız?" diye soruyor annem.

"Evet, hemen," diye kabul ediyorum. "Angelo ve ben hayatımızı başlatmak için sabırsızlanıyoruz," diye yalan söylüyorum, Angelo'ya gülümseyerek bakıyorum.

Angelo da gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Sanırım ona Chelsea'den bahsetmediğim için bana hâlâ kızgın ama ona nasıl ulaşabilirdim bilmiyorum.

Gitmeye hazırlandığımızda Chelsea yine Angelo'nun omzunda uyuyordu, başparmağı ağzındaydı. Dişlerini etkilememesi için onu yakında bundan vazgeçimem gerektiğini biliyorum ama şu anda babasının kollarında uyurken o kadar sevimli ki kalbim ağrıyor.

Angelo vedalaştıktan sonra onu araba koltuğuna oturturken çok nazik davranıyor. Ona karşı her zaman nazik davranıyor ve itiraf etmeliyim ki bu kalbime dokunuyor. Bunca zaman etrafımda yardım edecek bir babam yoktu ve aileme güvenmek zorundaydım...

Ama fark etmez. Geri dönemem ve yine de en iyisi bu olabilir. En azından artık onun hayatında ve tehlikeli olmadığı sürece onu hayatımda tutmak için elimden geleni yapacağım.

Ama Angelo'nun yaptığı her şeyin tehlikeli olmadığını nereden bileceğim? O gece ne kadar vahşi gözlü olduğunu hatırlıyorum. Beni ona çeken şeylerden biri de buydu.

İçimi çekiyorum, arabasına biniyorum ve eve giderken sessiz. "Alonzo ile iyi iş çıkardın," diye yorum yapıyorum.

"Sana yapacağımı söylemiştim," diyor, sesi babamla olduğu zamanki büyüleyici tınısı yerine şimdi soğuk.

"Ne zaman evlenmeyi planlıyoruz?" Ona bakarak soruyorum. Bana bakmıyor bile. Sanırım hâlâ kızgın.

"Chicago'ya döner dönmez," diyor. "Adliyeye gideceğiz ve daha sonra ailen için düğün yapacağız."

Düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. Demek bu, bekâr bir kadın olarak geçireceğim son gecelerden biri olacak. Daha önce bekâr bir kadın olarak pek bir şey yaptığım söylenemez. Özellikle Chelsea'den beri.

Angelo benim ilk sevgilim değildi ama kesinlikle en iyisiydi. Lisede sadece birkaç erkekle birlikte olmuşum, çoğunlukla üvey babam çok koruyucu olduğu için.

Süitine geri dönüyoruz ve Angelo toparlanmaya başlıyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Sen de toparlanmalısın," diyor. "Bu gece uçuyoruz."

Boğazımda beklenti ya da panik gibi bir şeyin yükseldiğini hissediyorum. "Şimdiden mi? Ama Chelsea çok yorgun-" "Jette uyuyabilir," diyor. "Bu gece gitmeliyiz, Dante'nin yarın ona ihtiyacı var."

"Duş almam lazım," diyorum ve Angelo sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor, ben de banyoya girip hızla soyunup duş alıyorum.

Suyun spreyinin altında durmuş saçlarımı yıkarken kapı açıldı ve nefesim kesildi.

Angelo tuvalet malzemelerini alıyor ve ben de kapıyı hafifçe aralıyorum, her ne kadar cam sadece biraz bulanık olsa ve muhtemelen her şeyi görebilse de.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tısladım.

Kahverengi gözleri vücudumun hatlarında geziniyor. "Sana dokunmayacağımı söyledim,

bakmayacağımı değil."

Gözlerimi sıkarak nefes alıyorum. Onun yoğun bakışlarını gördükten sonra vücudumun sıcak hissetmesinden nefret ediyorum. Onu hâlâ istiyorum, kendime izin versem de vermesem de. Bu benim için iyi değil.

Angelo gibi bir adama karşı bu tür duygular beslemem. Beni bir kez incitti, bu evlilik durumuna rağmen bunu tekrar yapabilir ve yapacaktır.

Bir saat sonra havaalanına varıyoruz ve Angelo Chelsea'yi içeri taşıyor, otururken onu kucağında tutuyor. Angelo onu bir zamanlar olduğu gibi kucağına aldığı anda Chelsea yanına sokuluyor. Sanırım hâlâ öyle. Belki de bizim gözümüzde hep öyle kalacak. Ve o çok şey kaçırdı.

"Fotoğrafın ya da videon var mı?" diye soruyor sessizce, yüzüne bakarak. "Daha küçük olduğu zamanlara ait?"

Başımı salladım. "Onları sana göndereceğim."

Uçak kalkmadan önce bunu yapıyorum ve Angelo gözlerinde yaşlarla gülümseyerek izliyor. Gözyaşlarını silip bana bakıyor ve bakışları eskisi kadar öfkeli değil.

"Onu benden almana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diyor sakin ve sakinliğin bariz öfkeden daha kötü olabileceğini düşünüyorum. Soğuk ve neredeyse daha ciddi.

"Bunu biliyorum," diyorum sessizce.

"O zaman planın ne? Boşanmamızı istediğini biliyorum. Nereye gideceksin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Mafyanın olmadığı herhangi bir yere."

Homurdanıyor. "Ne, Ortabatı gibi mi? Teksas'ta mı yaşayacaksın?"

"Belki," diyorum savunmaya geçerek. "Sadece güvende ve bağımsız olmak istiyorum ve bu iki şey seninle ya da babamla mümkün değil."

"Ne yaptığın umurumda değil ama Chelsea'yi istediğim zaman görmeme izin vereceksin," diyor ve ben bir an ona bakıyorum.

"Chelsea için en iyisini istiyorum," diyorum. "Ve bence onun için en iyisi her iki ebeveyne de sahip olması, bu yüzden onu senden ayırmayacağıma söz veriyorum."

"Güzel," diyor. "Çünkü eğer yapsaydın, seni avlardım."

Harika.

Başka bir tehdit. Ciddi gibi görünüyor, bana şiddetle bakıyor. "Bunu ona yapmazdım," diye itiraf ediyorum. "O zaten senin için deli oluyor."

Şefkatle gülümsüyor ve bu onu on yaş daha genç gösteriyor, yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. "Öyle, değil mi?" diye soruyor başparmağını ağzına sokup ısınmak için ona sokulurken.

Hostes gelip bana bir kadeh şampanya ikram ediyor ama Angelo bir kadeh alırken ben reddediyorum.

"Biraz gevşemelisin," diye söyleniyor. "Şu sopayı kışından çıkar. Etrafında olmak çok daha eğlenceli olurdu."

"Beni bu hafta ikinci kez tehdit ettiğin halde içmek istemediğim için kusura bakma," diyorum kuru bir sesle.

Angelo omuz silkiyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Asla. Ama gerçekten ciddiym, biliyor musun? Ne olursa olsun küçük kızım için geleceğim. Onun hayatından çok şey kaybettim, bir daha hayatımdan çıkmasına izin veremem."

"Biliyorum," diye iç geçirdim.

"Ve özür dilerim. Seni sürekli tehdit etmek istemiyorum." "Etmiyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Sadece kızgıyım," diye itiraf ediyor. "Chelsea'nin annesini asla ondan almam. Şu anda önemli olan o."

"Ve sana söylemediğim için üzgünüm. Ama sana söz veriyorum, seni bulmaya çalıştım,"

diyorum ve bu kadarı doğru, her ne kadar haklı olsa da, daha çok çabalamalıyım. Sadece ne diyeceğinden, beni ve bebeğimizi nasıl reddedeceğinden korkuyordum. Onun hakkında yanıldığım ortaya çıktı.

"Numaramı bırakabilirdim, biliyorum" diyerek sorumluluğu kabul ediyor. "Ben sadece... şey, ben

o tür bir adam değil."

"Tabii ki değilsin," diye mırıldandım.

Angelo bir süre daha bana bakıyor. "Yanlış anlama, kedicik. Seni öldürmeyecek olmam, sana saygısızlık edilmesine göz yumacağım anlamına gelmez."

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. İkimiz de başka bir şey söylemiyoruz ve Chelsea uçuş boyunca uyuyor.

Chicago'ya vardığımızda, başka bir çatı katı olan ve iki yatak odası bulunan dairesine gidiyoruz.

"Chelsea ve ben diğer yatak odasını alabiliriz," diye yorum yapıyorum. "Hayır," diyor kararlı bir şekilde.

"Onun kendi odasına ihtiya ı var."

Etrafımdaki rahatsız kanepeye bakıyorum ve eşyalarımı yerleştirmek için ona doğru yürümeye başlıyorum. Angelo bileğimi tuttu.

"Benimle yatacaksın," diyor buyurgan bir ses tonuyla.

ANGELO

Artık Catarina'dan tam olarak *nefret etmiyorum*; bunu aştım. Ona hala kızgınım ve hala çamura batmış bir sopa olduğunu düşünüyorum, ama hala onu istiyorum ve onu küçük kızım ile izlemek her seferinde kalbimi eritiyor.

Onu daha önce duşta görmek aletimi hazır ola geçirdi ve yatağında olmaya alışmasını istiyorum. Sözümü tutmayı ve o isteyene kadar ona dokunmamayı planlasam bile, daha sonra değil, daha erken dokunmam için yalvarması için elimden geleni yapacağım.

Ayrıca, Chelsea'nin kendi odasına ihtiyacı var. Şu anda sadece üç yaşında, ama büyüyecek ve daha sonra daha aile dostu bir yere taşınırsak bile, önce parayı bulmam gerekiyor, bu yüzden dairem şimdilik yeterince iyi olmak zorunda.

Catarina dişlerini sıkarak, "Seninle yatmıyorum," diyor. "Evet, yatıyorsun," diyorum. "Sana dokunmayacağım. Buna söz verdim, değil mi?" "Ve senin sözünün eri olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

Bileğini bırakıyorum, Chelsea'yi yatak odasına götürüyorum ve yatağa yatırıyorum. Yorganın altına sarılıyor ve Catarina'yı görmezden gelerek gülümsüyorum.

Odaya geri döndüğümde Catarina, "Bu konuşma daha bitmedi," diye tıslıyor.

İçimi çektim. "Dinle kedicik, eğer o deri koltukta uyumak istiyorsan, buyur uyu. Ama bunu *uzunca* bir süre yapacağız ve bence yatakta çok daha rahat edeceksin. Ayrıca Chelsea'nin anne ve babasını birlikte görmesi ona biraz normallik kazandırır."

Catarina alt dudaklarını dişlerinin arasına alarak bana bakıyor. Tanrım, onu öpmek, dudaklarını kanlı bir şekilde ısırarak ve yatağa atmak istiyorum. Sanki öfkem ve şehvetim bir şekilde birleşti ve onu Chelsea'yi öğrenmeden önceki halimden bile daha çok istiyorum.

Belki bunun bir parçası da benim çocuğumu doğurmuş olması, başka hiçbir kadınla deneyimlemediğim bir şekilde benim olması.

Catarina sonunda razı oluyor, yatağa tırmanıyor ve yastıkları aramıza yığıyor.

Homurdanıyorum. "Kendimi kontrol edebilirim, biliyor musun?"

"Muhtemel bir hikâye," diye mırıldanıyor, kabarık yorganı çekip yüzünü duvara dönüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve soyunmaya başlıyorum. Catarina bir tür manyak gibi kıyafetleriyle uyuyor ama ben bunu yapmıyorum. Chelsea yüzünden boxer'ımı çıkarmayacağım ama pantolonum ve düğmeli gömleğimle uyumamın imkanı yok.

Soyunmayı bitirip Rolex'imi komodinin üzerine koyduğumda ve onunla birlikte yatağa girdiğimde Catarina uyuyormuş gibi yapıyor. Ayağım onunkine değiyor ve o ayağını çekiyor.

Dramatik, sanırım.

Dört yıl önce tanıştığım kızıdan tamamen farklı görünüyor. Bazen gülümsemesi ya da bir parıltısı

Gözleri bana o zamanki kızı gösteriyor, ama çoğu zaman o kadar içine kapalı, neredeyse kendini beğenmiş ki ona iyi vakit geçirtmek istiyorum. Onu daha çok gülümserken görmek istiyorum. Ayrıca onu tekrar altımda hissetmek, her zamankinden daha sert boşalmasını sağlarken adımları haykırdığını duymak istiyorum.

Geleceği ve önümüzdeki tüm olasılıkları düşünürken, Catarina'yı Melek'te ilk gördüğümünden beri iyi uyuyamadığım için kolayca uykuya dalıyorum ve uyandığımda yastıklar yere atılmış ve Catarina yanıma sokulmuş, uzun bir bacağını kalçama sarmış oluyor.

Ona bakıyorum, yüzü benimkine yakın, uyurken ağzı açık ve sabah odunum seğiriyor. Hareket etmeye çalıştığımda uykusunda inliyor ve sonra kalçası ereksiyonuma sürtünüyor.

"Catarina," diyorum hırıltılı bir sesle.

Uykusunda mırıldanıyor, yine karnımı sıkan o inleme sesini çıkarıyor ama hareket etmiyor. Görünüşe göre uykusu pek hafif sayılmaz.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, altından çıkmak için bedenimi döndürüyorum ve sonunda uyanıyor, o merak uyandıran gümüş grisi gözlerini kırıştırıyor.

Gözleri açılıyor ve benden uzaklaşıyor. "Ne yapıyorsun sen? Bana dokunmayacağını söylemiştin," diye tıslıyor ve ben de homurdanıyorum.

"Bana dokunan sensin, kedicik," diyorum ona. "Yanımda kucak kucağa yatan, kalçalarını sikime sürtünen sensin."

"Ben... Ben yapmadım," diye ısrar ediyor, yanakları kızarıyor.

Elimde olmadan biraz sırtıyorum. "O kadar çok istiyorsan sorabilirdin," diye takılıyorum ve yüzünü yastıkla kapatarak inliyor.

"Uyuyordum," diye mırıldanıyor, sesi yastıktan boğuk çıkıyor.

"Belki," diye yorum yapıyorum. "Ya da belki de uykunda bunca zamandır gerçekten yapmak istediğin şeyi yaptın."

"Kendine gel Angelo," diyor, sesi yastığın arkasında hâlâ boğuk, yatak odasından çıkarken kıkırdıyorum.

Chelsea çoktan kalkmış, bebeklerini bulmak için çantaları karıştırıyor ve yerde onlarla oynuyor.

Banyoya doğru yürürken sarı saçlarını karıştırmak için eğildim ve bana sırtıttı. O sırtışı kendi aynamda da görmüştüm ve kalbimi kabartmıştı.

Koca olmak konusunda ne hissettiğimi henüz bilmiyorum ama baba olmayı şimdiden çok seviyorum. Onunla daha fazlasını yapmak, büyümesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Umudum Catarina'nın bu hayattan kurtulamaması ve Chelsea ile birlikte benimle kalması.

Sonuçta, sadece ismen de olsa evli olacağız ve elbette karımı ve kızımı güvende tutacağım. Catarina'ya aşık olmayabilirim ama küçük kızımı mutlu etmek için her şeyi yaparım ve buna annesinin yanında ve mutlu olması da dahil.

Duş almadan yüzümü yıkayıp tıraş oluyorum. Bu evliliği bitirmek istiyorum ve Chelsea'ye benim için göz kulak olabilecek birini tanıyorum - Mia ve Dante.

En iyi takım elbisemi giyiyorum ve dışarı çıktığımda Catarina ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Neden bu kadar şık giyindin?"

"Çünkü bugün evleniyoruz, kedicik," diye cevap veriyorum kolayca, Chelsea'nin bebeklerini yumruk yumruğa dövüştürmesini sırtarak izliyorum.

"Peki ya Chelsea?" diye soruyor. "Kalabalıklar içinde pek iyi değildir," diye itiraf ediyor.

"Kaçıp gider." "Arkadaşlarımla kalabilir," diyorum.

"O senin arkadaşlarını tanımıyor. Ben de tanımıyorum," diyor gözlerini kısarak.

"Ben arkadaşlarımı tanırım," diye savunuyorum. "Ve Chelsea senin olduğu kadar benim de arkadaşım." Sesimde bir gerginlik var. Görünüşe göre hâlâ fark ettiğimden bile daha kızgınım. "Onlarla tanışmam gerek," diye karşılık veriyor, geri adım atmıyor ve ben inliyorum.

"Tamam. Kahvaltıyı orada yaparız, tamam mı? Bu senin için yeterince iyi mi?"

"Peki," diye cevap veriyor ve eşyalarını karıştırıyor. Sanki aklımda onun duştaki çıplak görüntüsünün izi yokmuş gibi banyoya yöneliyor.

"Annen başımın belası-" diyorum Chelsea'ye.

Catarina kapıdan bağılıyor, "Seni duyabiliyorum!"

Chelsea kıkırdıyor ve elimi çekiyor. "Kaldır beni, baba."

Başka ne yapmam gerekiyor? Hayır mı diyeyim? Onu kucağıma aldım ve kalçama yasladım. "Bugün bir 'maceraya' mı çıkıyoruz?" diye soruyor o küçük sesiyle ve ben de ona sırtıyorum.

"Benimle her gün bir maceradır, tatlım," diyorum ve yüzünün yan tarafına özensiz bir öpücük konduruyorum.

Gülüyor ve gözyaşlarını siliyor ama sonra başını omzuma yaslıyor.

Yorgun olduğunu ve son zamanlarda uyku düzeninin bozulduğunu biliyorum ve bu evliliği bitirir bitirmez ona daha normal bir hayat vermeyi planlıyorum.

Catarina bazen biraz alıngan olabiliyor ama genel olarak güvenli davranıyor ve bana güvenmiyor olabilir ama benden nefret ediyor ya da bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyor. En azından şimdilik.

Dante'yi balkona çağırıyorum, Chelsea'yi tutuyorum ki şehre bakabilsin.

"Angelo?" diye cevap veriyor, sabahın onundan önce benden haber aldığına şaşırdığı belli.

Genelde öğlene kadar uyurum, o yüzden anlıyorum.

"Dante," diye parlak bir şekilde cevap veriyorum.

"Bak, bir iyiliğe ihtiyacım var." Dante duraksıyor.

"Peki ya iş?"

New York'ta bir ara sokakta öldürdüğüm adamı neredeyse unutmuş bir halde, "Oh, bitti," diyorum kolayca. "Bitti."

"Oh," diye cevap verdi. "O zaman sanırım sana bir iyilik borçluyum."

Ve yüz bin dolar, sanırım, ama söylemeyin. Yeni hayatıma başlamak için o paraya kesinlikle ihtiyacım olacak, bu yüzden Dante'yi kızdırmayacağım.

"Mia'nın birkaç saatliğine kızıma bakıcılık yapmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum." Dante uzun bir süre sessiz kaldı.

"Alo?"

"Kızın mı? Ne oluyor, Angelo?"

Gülüyorum. "Garip birkaç hafta oldu, Dante. Her şeyi açıklayacağım, ama o açıklayabilir mi?"

Dante elini telefonun üzerine koymuş, karısıyla hızlı hızlı konuşuyor, pek bir şey duymuyorum ama bir tartışma gibi de görünmüyor.

"Elbette," diyor. "Ne zaman?"

"Tercihen şu anda," diyorum ve Dante kıkırdıyor.

"Pekala, Angelo. Gelip ücretini alabilirsin, biz de senin... kızınla takılırız." Sanki hala ona bir anlam ifade etmiyormuş gibi yavaşça söylüyor.

Chelsea'ye bakarak telefonu kapattım.

"Babamın arkadaşlarından biriyle tanışmaya hazır mısın?" diye sordum. "Oynayabileceğin

bir bebekleri var." Gözleri açılıyor ve sırtıyor. "Bebekleri severim," diyor.

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldanıyorum ve onu odaya geri götürüyorum.

Catarina, kıvrımlarını saran kirli beyaz bir sundress ve bir çift alçak topuklu ayakkabı giymiş, orada duruyor. Kirli sarı saçları toplanmış, omuzlarından aşağı dökülen lüleleriyle muhteşem görünüyor,

Bakmamaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

Onu ne kadar çekici bulduğumu bilmesine ihtiyacım yok.

Yine de onu bebeğimle birlikte şişmiş bir halde hayal etmekten kendimi alamıyorum ve bu da tenimin ısınmasına neden oluyor. "Ben *bebekle* oynuyorum anne," diyor ve Catarina onu benden alıyor.

"Öyle mi?" Catarina mırıldanıyor.

Anı yaşamaya alışkınım ama artık bir ailem ve bana güvenen küçük bir kızım olacağına göre, yöntemlerimi biraz değiştirmem gerekiyor. Catarina şu anda mutlu olmayabilir ama ikimiz de bu yeni gerçekliğe bir şekilde uyum sağlamak zorundayız çünkü yakın zamanda bebeğimi benden almasına imkan yok.

CATARINA

"Dante, Catarina. Catarina, Dante," diyor Angelo hızlıca, neredeyse Alonzo'nunki kadar büyük bir malikânenin kapısında dururken.

Orada duran yakışıklı adam Chelsea'ye bir, iki kez göz kırpmıyor ve sonra Angelo onu uzaklaştırıyor ve yukarı çıkıyorlar.

Fuayede ne yapacağımı bilmez bir halde Chelsea'nin elini tutarak garip bir şekilde duruyorum. Küçük, güzel bir kadın gülümseyerek yanımıza geldi.

"Merhaba," diyor Chelsea ile göz göze gelmek için eğilerek. "Senin adın ne?" "Chelsea," diyor kızım kolayca.

"Memnun oldum Chelsea. Kızım Alessia ile tanışmak ister misiniz?"

"Evet, evet, bebek!" Chelsea bağırıyor ve kadın gülüyor, onun elini benim elimden alıyor ve onu tombul bir kız bebeğin bloklarının etrafında vurduğu yemek odasına götürüyor.

Chelsea hemen bebekle meşgul oluyor ve kadın bana dönüyor. "Ben Mia," dedi.

"Dante'nin karısı."

"Ben Catarina," diye cevap veriyorum. "Angelo'nun "

Ona ne olduğumu açıklamak istediğimden emin değilim. "Chelsea'nin annesi," diye bitiriyorum ve Mia gülümsüyor.

"Kahve ister misiniz? Çay?" diye sorar. "Açsanız kahvaltı için biraz krep de var."

"Ben krep istiyorum," diyor Chelsea ve birkaç dakika içinde daha yaşlı, daha sert görümlü bir kadın üçümüz için masayı hazırlıyor, bir cezve kahve, iki fincan ve Chelsea için bir bardak portakal suyu getiriyor.

Evin ne kadar iyi işlediğini ve personelin ne kadar çabuk harekete geçtiğini görünce şok oldum. Sonunda terbiyemi hatırladım.

"Çok güzel bir evin var Mia," diyorum ona ve o da sırtıyor.

"Teşekkür ederim." Duraksıyor. "Angelo ile aranızda neler olduğunu sorabilir miyim?"

Kendime onunla konuşmamam gerektiğini, onun bir yabancı olduğunu söylüyorum ama aynı zamanda Alyssa'yla konuşamadım ve her şey sanki içimi dökmem gerekiyormuş gibi göğsümde duruyor.

Chelsea'ye bakıyorum.

"Marisa onları oyun odasına götürecektir," diyor sessizce ve yaşlı kadın çocukları götürdüğünde oturup kahvemini yudumluyorum ve Mia'ya tüm olan biteni anlatıyorum.

Sadece gülümsüyor ve doğru yerlerde başını sallıyor, diğer yerlerde

ise şok olmuş gibi görünüyor. "Çılgınca görüldüğünü biliyorum,"

diye başlıyorum ama Mia beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Dante ve benim nasıl başladığımız kadar çılgınca değil," diyor biraz gülerek.

Ona bakarken gözlerim açılıyor. "Ne?"

Sesini alçaltıyor. "Babamı öldürme planları vardı ve eğer yaygara koparırsam muhtemelen beni de öldürecekti.

Babamın, ailesinin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündü."

Ona göz kırpıyorum. Mafyadaki herkesin çılgın bir araya gelme hikâyesi mi var?

"Ve sen... sen bunu sorun etmiyor musun?"

Mia omuz silkiyor. "Kendi kendine düzeldi. Ayrıca, Alessia doğduğunda Dante değişti."

Yakın zamana kadar bir erkeğin bu kadar değişebileceğini hayal bile edemezdim ama Angelo'nun Chelsea'yle olan ilişkisini görünce, sanırım bu *imkansız* değil... ama Dante ve Mia'nın tüm bunlardan önce bir tür bağları olmalı.

Angelo'yla sadece bir gecelik bir ilişkimiz var.

"Geçici bir durum," diyorum hızlıca ve Mia bana gülümsüyor.

"Elbette," diyor, sanki bana hiç inanmıyormuş gibi. Mia hoş bir kadına benziyor, bu yüzden ona gerçekten kızamıyorum. Sadece benim istediğimden çok daha çılgın bir hayat sürüyor.

Angelo bir süre sonra elinde bir evrak çantasıyla merdivenlerden iner.

"Hadi gidip şu işi yapalım," diyor sırtarak ve ben de derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum.

"Chelsea'ye göz kulak olduğunuz için çok teşekkür ederim," diyorum. "Ona veda etmeyeceğim çünkü biraz yapışkan ve ağlamaya başlayabilir."

Angelo kaşlarını çatır. "Tabii ki ona veda edeceğiz."

"Sana söylüyorum, bu kötü bir fikir," diyorum.

Angelo oyun odasına gider ve sonra gözleri kocaman açılmış, Chelsea çılgılık atıp bacağına tutunmuş bir halde geri döner.

"Sana söylemiştim," diye kıkırdıyorum ve Mia hemen harekete geçerek Chelsea'yi yakalıyor.

"Kütüphanemi görmek ister misin?" Mia soruyor ve Chelsea burnunu çekip Angelo'ya ve bana bakıyor ama sonra Mia'ya dönüp başını sallıyor.

Mia onu merdivenlerden çıkarırken hâlâ biraz ağlıyordu.

"Gördün mü?" Soruyorum, Angelo onun arkasından bakıyor, neredeyse travma geçirmiş gibi görünüyor. Elimde olmadan yüksek sesle ve açık bir şekilde gülüyorum ve o da bana bakıyor, kaşlarını çatmadan önce yüzünde bir şey yanıp sönüyor.

"Onu bırakmayı sevmiyorum, o yüzden hemen gidip dönelim." "Pekâlâ," diye cevap veriyorum ve Angelo arabaya doğru yürüyor.

Takip ediyorum ve adliyeye kadar çoğunlukla sessizce gidiyoruz. Çantamda belgelerim var, umarım Angelo'nun da vardır. Bu konuda hâlâ neredeyse paniklemiş hissediyorum, sanki yanlış bir hamleymiş gibi, ama başka seçeneğim yok.

Angelo, çocuğunun annesi olduğumu bildiği için beni gerçekten öldürmeyeceğini söyledi ama ona inanabilir miyim bilmiyorum. Bana tanıklık etmeyecek kadar güvenmediği kesin, ben etmesem bile, her şey ters gitse bile.

Payıma düşenden daha fazla suç gördüm ve adamın muhtemelen bunu hak ettiğini biliyorum.

Adliyeye vardık ve içeri girdik. Angelo elimi tutuyor ve teni avucuma sıcacık geliyor.

ANGELO

Adliye nikâhı gerçekten önemli çünkü yasal nikâh ve Catarina'nın mahkemede aleyhime tanıklık etmesinden korunmamı sağlayacak.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, yapacağını sanmıyorum. Ama ona evliliğin gerekli olmadığını söylersem, bunu yapmaz ve sonra kim bilir ne olur? Belki de Chelsea'yi benim dahil olmadığım yeni bir maceraya sürükler, pazıları daha büyük bir adamla.

Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor, çünkü Catarina'nın kalbimde olmasa bile kafamda özel bir yeri var. O benim çocuğumun annesi ve Chelsea oldukça mükemmel, bu yüzden Catarina harika bir anne olmalı.

Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, en azından küçük kızımız söz konusu olduğunda harikaydı ve biraz aşırı korumacı olsa da birlikte iyi ebeveynlik yapıyoruz. Bunu anlayabiliyorum. Küçük kızımıza iki kez bakan herkesi öldürürüm, bu yüzden Catarina'nın onun için endişelenmesinden gerçekten şikayet edemem.

Ama ben etraftayken Chelsea için endişelenmesine gerek yok. Tabii, belki dizlerini sıyrır. Bütün çocuklar yapar. Catarina her zaman çok *gergin*. Sürekli kaslarını sıkıyor gibi görünüyor. Evet, belki dün onu öldürmekle tehdit ettim ama artık bunu aştık, değil mi?

Chelsea'yi benden saklamasını geride bıraktım (bir nevi) ve o da yeniden nasıl bağlandığımızı geride bırakmalı.

Şimdi geriye kalan tek şey evlenmek ve ailesi için bir gösteri yapmaktır.

O zaman gerçek hayatımıza dönebiliriz.

Catarina'nın beni içermeyen planları olduğunu, bunun geçici olmasını istediğini biliyorum ve belki ben de istiyorum, ama önce denemek istiyorum.

Dante ve Nico'nun sahip olduğu şeyi istiyorum, belki de Catarina'nın.

Ve eğer değilse, hala küçük kızım var ve Catarina'nın onu uzağa götürmesine izin vermeyeceğim. Belki henüz farkında değil ama Catarina o küçük kız yüzünden beni sonsuza dek hayatında tutacak.

Çokbilmiş yaşam tarzındaki pek çok erkek sadece ismen evli ve bu harika bir şekilde işliyor, sonuçta, neden benim için olmasın?

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve kalçalarını örtmek için elbisesini aşağı çekerek pencereden dışarı bakıyor.

"Bunları örtmemelisin," diyorum ona karanlık bir bakış atarak.

"Sadece düğün günümde bir sürtük gibi görünmek istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Bir kahkaha attım. "Sen çok klas bir sürtüksün, kedicik," diye takılıyorum ve o da bana öyle bir bakış atıyor ki aletim pantolonumun içinde seğiriyor.

Dinlemeyen, karşılık veren ama yatak odasında ona neredeyse her şeyi yapmama izin veren bir kadının özelliği nedir? Bir kere, onları bulmak zordu.

Fetihlerimin çoğu sadece parti kızlarıydı, bir gece ya da belki bir çift için iyiydi ama asla

uzun mesafe. Ama zaten onlardan istediğim bu değildi.

Bunu Catarina'dan da istiyorum, o henüz bilmece bile. Ona karşı bir şeyler *hissettiğimden* değil, Tanrı korusun, ama onda ilgimi çeken bir şeyler var.

Özellikle de düğün gecesi hayallerim için tasarlanmış gibi görünen bu dar, beyaz elbisenin içinde.

"Hâlâ düğün gecesi mi yapacağız?" İçeri girerken kulağına yakın bir yerden mırıldanıyorum, alay ediyor ama ürperdiğini görebiliyorum ve bu beni sırtıttırıyor.

Numaramız söylenene kadar saatlerce kuyrukta bekledik. Tüm evraklarımı bir çantaya koydum ve nikâh memuruna doğru ittim.

"Evlenmek istiyoruz, lütfen."

"Danışmanlık hizmeti aldınız mı?" diye soruyor nikâh memuru sıkıcı bir sesle. Göz kırıyorum. "Danışmanlık mı? Hayır."

Danışmanlık zayıf, sıkılmış ev kadınları için değil mi? Bu ne ya?

"Eğer danışmanlık alırsanız, sadece yirmi beş dolar," diye devam ediyor nikâh memuru o monoton sesiyle.

"Ne kadar olduğu umurumda değil," diyorum kayıtsızca.

Catarina kendi belgelerini masanın üzerine koyarken, "Altmış dolar," diyor. "Bir tanık getirdin mi?"

"Hayır," diye inledim.

Görevli omuz silkiyor. "Bir şahidim olmalı."

Catarina bana bakıyor ve ben de ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Burada bekle. Sıradaki kişiyi çağırma."

"Efendim," diye başlıyor ama ben ön kapıdan koşarak çıkıp merdivenlerden iniyorum ve yerden çeyreklik toplayan bir adam buluyorum.

Bir avuç dolusu elliliği ona doğru ittim. "Nikah şahidim ol, sana bir yüzük daha vereyim."

"Yüz elli," diye mırıldanıyor adam, sokak ve ucuz içki kokuyor ama ayakta duruyor, o yüzden iş görür.

Dişlerimi sıkarak "Peki," diyorum ve onu merdivenlerden yukarı çekiyorum. "Ben Angelo, sen kimsin?" "Fred," diyor kolayca, Catarina'ya gülümseyerek. "Gelin sen misin?"

Başını sallıyor. "O benim," diyor zayıf bir sesle, Fred'i bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Bu Fred, benim yeni en iyi arkadaşım, hatta sağdıcım, artık evlenebilir miyiz?" Nikâh memuruna söylüyorum, sanki bütün gününü mahvetmişim gibi iç geçiriyor ve bizi küçük bir mahkeme salonuna götürüyor.

Nikâh memuru kendini toparlarken Fred ön tarafa oturur ve çığlık atar.

Sanki suyun altındaymış gibi ve o kadar yavaş konuşuyor ki fiziksel olarak acı çekiyorum, ama sonunda I dos'u geçiyoruz ve ona bir yüzük almadığımı fark ediyorum.

Her zaman müstakbel eşime vermeyi düşündüğüm yüzüğü biliyorum ama o yüzük babamda ve... Babamla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Sana istediğin yüzüğü alırım," diyorum fısıltıyla, eğilip onu derinden öpmeden hemen önce, kollarımı beline doluyor ve onu kendime bastırıyorum. Avuçlarımın hemen altında kıcının kabarıklığını hissedebiliyorum ve ellerimi daha aşağı indirmek istiyorum ama Catarina kızarak geri çekiliyor.

Nikâh memuru kesin bir ifadeyle, "Evlendiniz,"

dedi. "Çok teşekkürler Rachel."

"*Raquel*," diye bağılıyor ve Catarina'yı kaptığım gibi oradan uzaklaşıyorum. Fred de peşimden geliyor. "Benim iki yüzüğüm ne olacak?" diye soruyor.

"Bir buçuk," diye cevap veriyorum ve o sadece soluk mavi gözleriyle bana bakıyor, inliyorum ve ikiye basıyorum

eline yüzlerce dolar tutuşturdu. Sırıttıyor ve dengesiz de olsa merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor. "Bu... bir şeydi," diye yakınıyor Catarina.

"Yani mükemmel değildi," diyorum üzerindeki tüm parayı alan Fred'e bakarak. "Ama yakında ailen için gerçek bir düğün yapacağız."

Catarina dudağını ısırır. "Ve bir yüzük?"

"Gidelim," diyorum ve onu caddenin aşağısındaki yerel bir kuyumcuya götürüyorum - Dante'ye koruma sağlayan bir kuyumcu.

Tüm yüzüklere bakıyor ama gözlerinde gerçek bir kıvılcım yok. Sonunda bir tane seçti, tek karat, ona baktım ve kaşlarımı çattım.

Şimdilik bir yer tutucu olarak iş görecektir, ancak yakında bunu düzeltmem gerekecek.

CATARINA

Düğün biter bitmez, Angelo beni de peşinden sürükleyerek adliye binasından yangından mal kaçıran gibi çıktık.

Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Bunu istediğimden değil, ama en azından bir çeşit tantana olacağını düşünmüştüm.

Angelo sadece Chelsea'ye geri dönmek istiyor, eğer başka bir adam olsaydı bu çok hoş olurdu. Farklı bir hayatı olan bir adam.

Sanırım hala sevimli bir şey.

Dante ve Mia'lara dönüp Chelsea'yi alıyoruz ve Angelo hareket halinde olduğu için hızlıca vedalaşmak zorunda kalıyorum.

"Neden hep böyle acele ediyorsun?" Şikayet ediyorum.

"Çünkü sahip olduğum her anı küçük kızımla geçirmek istiyorum," diye karşılık veriyor. "Bundan önce böyle bir fırsatım olmadı."

Kesinlikle kin tutuyor ve sanırım bunu anlayabiliyorum. Onu bulmak için daha fazla çabalamadığım için beni affedecek mi?

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Bu Chelsea'ye kalmış," diyor ve ona dönüp bakıyor. "Trambolin parkı hakkında ne düşünüyorsun, tatlım?"

Oynamaya devam etmek istediği bebekten ayrıldığı için surat asan kız hemen neşelenir.

"Zıplıyoruz!" diye bağırıyor, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Hadi zıplamaya gidelim, baba!"

Angelo sırtıyor ve o ve ben kesinlikle bir trambolin parkı için giyinmemiş olsak da, bu onu durdurmuyor gibi görünüyor.

Oraya vardığımızda Chelsea'yi alıyor ve uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışan beni arkada bırakıyor. Chelsea'yi omuzlarına almış, çılgınca kıkırdıyor.

Bu ikisi kesinlikle bir çift.

Ona bu kadar benzemesinden, bu kadar düşüncesiz ve vahşi olabilmesinden nefret ediyorum ve o da bunu daha da kötüleştiriyor.

Ergenlik yıllarında onun için gerçekten endişelenmem gerekecek, bunu şimdiden görebiliyorum.

Elbise giydiğim için kenarda oturuyorum ve ben orada otururken Angelo ve Chelsea saatlerce oynuyorlar. Ceketini arabada bırakmış ve bronzlaşmış kollarını ortaya çıkarmak için kollarını sıvamış, gömleğinin düğmeleri zıpladıkça açılacakmış gibi kabarıyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum, ondan bu kadar etkilenmiş olsam bile bunu istemem.

Bu sabah ona sarılmış bir şekilde uyandıgımda, vücudumun her yerinde bir sıcaklık hissettim. Bir erkek bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu ve bu erkek o oluyor.

İşleri bittiğinde Chelsea çok yorulmuştu ve eve döndüğümüzde araba koltuğunda uyukluyordu. Angelo onu dışarı çıkarırken uyanıyor ve boynuna sarılıyor.

"Seni seviyorum baba," diye mırıldanıyor ve Angelo'nun gözleri yaşlarla doluyor.

"Ben de seni seviyorum tatlım," diyor alçak ve mırıltılı bir sesle ve onu yatağına yatırdığında uzun süre ona bakıyor.

Kalbim acıyor. Adam onu seviyor, başka nasıl bir adam olursa olsun ve kadın da onu aynı şekilde seviyor. Benim için çok net olan bir şey var. Her ne kadar şehirden ve hayatından çıkmak istesem de onu ondan alamam.

Ne kadar uzağa gidersem gideyim, hayatımda hep bu adam olacak ve sanırım buna alışmam gerekiyor.

Şimdiye kadar her şey çılgıncaydı ama bugün neredeyse... ev gibiydi, Chelsea ile trambolin parkında oynuyordu. Belki de *her* gün New York'taki kadar çılgın olmazdı.

ANGELO

Dante malikanesinde buluştuğumuzda bana başka bir iş verdi ve eve vardığımızda Chelsea'nin uyuyor olmasına sevindim. Bunu yapmak birkaç saatimi alacak ve sonra ona geri dönebileceğim.

Tek istediğim onunla vakit geçirmek, her hareketini izlemek, her gülümsemesini görmek. Hayatının geri kalanını o ilk birkaç yılı telafi ederek geçirmek için sabırsızlanıyorum. Ama bu yüz bin sonsuza dek sürmeyecek ve Dante bana yerel bir Bratva patronu olan Alexei Romanov'u sorgulamam için bir yüz bin daha teklif etti.

Girmeye çalıştığımız bir işle ilgili bazı bilgileri var, özellikle de şehrin dışındaki bir striptiz kulübüyle ilgili.

Catarina baş ağrısından şikayet ederek Chelsea'nin yanına uzanıyor ve bu da yeterince iyi. Bana nereye gittiğimi sormayacak.

Dört gözle beklediğim tek şey bu - geç kaldığımda başımın etini yiyecek ya da uzun süre evde olmadığımda benim için endişelenecek birinin olması. Öte yandan, eve döndüğümde benim için endişelenen ve beni bekleyen birinin olması düşüncesi bana çok dikkatli bakmayı umursamadığım bir şey yapıyor.

Endişeleneceğinden değil. Neden endişelensin ki? Beni önemsiyor gibi değil.

Aslında benimle daha fazla ilgilenmemesi biraz üzücü. Bir kadının ilgisinden hoşlanıyorum ve Chelsea etrafımdayken başka kadınlarla eğlenemem. Dürüst olmak gerekirse, Catarina ile yollarımız kesiştiğinden beri, başka kadın düşüncesi artık bana çekici gelmiyor. Ve bu kafa karıştırıcı ve sinir bozucu. Beni böyle hissettiren şey ne?

Belki zaman gösterecek. Bu arada, Catarina'ya bir yüzük almalıyım. İki tarafın da duyguları olmadan, bu hareket neredeyse boş görünüyor. O yüzden önce bu işi yapıp biraz daha para kazanacağım.

Kızları bırakıp The Spoon adında yerel bir İtalyan restoranına gidiyorum.

Neden bir Rus mafyasının İtalyan restoranı gibi bir üssü olduğunu sormayın.

Oraya vardığımda, mavi gözlü, kıvılc saçlı, sevimli bir kadın olan ev sahibesine gülümsüyorum. Rus aksanı yok, o yüzden buranın yerlisi olduğuna eminim.

"Hey, tatlım," diye mırıldanıyorum. "Alexei'yi arıyorum." Gözlerini kırptırdı. "Bugün çalıştığını sanmıyorum."

"Bu önemli," diye ısrar ediyorum, kürsünün karşısına geçip onun parlak gözlerine bakıyorum. "Onun için bir şeyim var."

Ayrılmadan önce dairemin arkasına bıraktığım boş evrak çantasını elime alıyorum. Mavi

gözleri açılıyor ve sonra gülümsüyor.

"Bu taraftan efendim," diyor yemi yutarak.

Kapıdan içeri girdiğimde, söz konusu adam masasına bakıyor ve bazı rakamlara kaşlarını çatıyor.

Kapıyı arkamdan kapattım ve başını kaldırdı, gözleri bana hançer gibi saplanmadan önce genişledi. "Sen de kimsin?" diye soruyor, sesi alçak ve kalın bir Rus aksanıyla.

Masasının etrafında rahat adımlarla dolaşırken ona sırtıyorum. Ayağa kalkıp benimle yüzleşmeye çalıştığında burnunun köprüsüne bir yumruk indiriyorum. Burnundan kan fışkırıyor ve çığlık atıyor ama onu hızla ayağa kaldırıyorum, sırtını çeviriyorum ve elimle ağzını kapatırken göğsüme bastırıyorum.

"Kasabanın dışındaki striptiz kulübüyle ilgili elinizdeki her şeye ihtiyacım var," diyorum. "Bunu kolay yoldan yapmaya çalıştık."

Bunu biliyorum çünkü Dante her şeyi denemedikçe beni asla göndermez. Taktiklerimden pek hoşlanmıyor ama işleri hallediyorlar.

"Burası sadece bir striptiz kulübü!" diye ısrar ediyor, sözleri elimin altında boğuluyor.

Yavaşça çıkarıyorum. "Saçmalık," diye cevap veriyorum. "Bu bir paravan ve bu şehre kimin uyuşturucu soktuğunu bilmemiz gerekiyor."

Bu şehre giren ve çıkan tüm uyuşturucuları *biz* yönetiyoruz, çok teşekkürler.

"Nereden bileyim?" Alexei ısrar ediyor ve ben de kolumu boynuna dolayarak birkaç saniyeliğine nefes yolunu kapatıyorum. diğer elimle burnuna bastırıyorum ve sanırım biraz acıyor çünkü çığlık atmaya çalışıyor ama hava yok.

Birkaç kez oksijensizlikten neredeyse bayılına kadar bu oyunu oynuyoruz ve sorularıma cevap vermeye zorlamak için ona tokat atmak ya da elimin topuğuyla kırık burnuna bastırmak zorunda kalıyorum. Yaklaşık otuz dakika sonra, sonunda rahatlıyor ve halsiz bir şekilde "Ben değilim" diyor.

"Ne demek sen değilsin?" "Oradan uyuşturucu kaçırın Ruslar ve belki de bazı kızlar."

Nefes alıyorum. Seks ticareti Dante için büyük bir hayır-hayır. Benim için de öyle.

Kadınlar mal değildir. İstenildiği zaman kullanılacak ve istismar edilecek şeyler değildirler. Onlar seviyecek, değer verilecek, zevk alınacak şeylerdir.

Küçük bir kızım olduğu için, kadın ticareti düşüncesi midemi iki kat bulandırıyor.

Restorandan Alexei'nin kanına bulanmış, parmak eklemlerim kırılmış ve kan dolaşımında adrenalin hızla akarken çıkıyorum. Bu işi sevmiyorum ama birinin bu işi yapması gerekiyor ve benim de paraya ihtiyacım var. Çıkarken hostese başımı sallıyorum. Yüzü bembeyaz oluyor.

Sanırım bundan sonra başı belaya girecek ve bu yüzden zarar göreceği düşüncesi rahatsız edici olsa da, o işi kabul ederken kendi seçimini yaptı. İtalyan ya da Rus mafyası için çalışmanın zorlukları bunlar.

Bratva son birkaç aydır cesurdu ve Dante onlarla zor zamanlar geçiriyordu, bu yüzden son çare olarak beni göndermesine şaşırmadım.

Nico, Dante'nin kirli işlerinin çoğunu yapan kişidir, ancak elbette yeni karısı ve bebeğiyle meşguldür.

Artık kendi eşim ve bebeğim var, belki de biraz ara vermeliyim.

Hayır. Para hoşuma gidiyor, hatta hayatım beklenmedik bir şekilde bu kadar değiştiğine göre daha da hoşuma gidiyor.

Çatı katına döndüğümde Chelsea'nin hâlâ uyuyor olması için dua ediyorum. Oraya gidip gelmem sadece birkaç saatimi aldı, yani o kadar da kötü değil.

Nazik horlaması dışında onu hiç özlemedim.

Catarina kanepede oturmuş, bacaklarını altına almış, kitap okuyor ve geniş, gümüş gözleriyle bana bakıyor.

"Angelo," diye fısıldıyor. "Ne oluyor be?"

Bana doğru koşuyor, her tarafımı kontrol

ediyor.

"Sorun değil," diyorum gülerek. "Bu benim kanım değil. En azından büyük bir kısmı."

Kaşlarını çatıyor. "Emin misin?" Kurşun deliği var mı diye kontrol eder gibi her yerimi kontrol ediyor. "Benim için endişeleniyor musun, kedicik?" Diye soruyorum ve sırtımdan kendimi alamıyorum.

Benimle ilgileniyor olması, hayal edebileceğim her şeyden bile daha iyi hissettiriyor. Birinin benim iyiliğimle ilgilenmesi tarif edilemez bir heyecan ve gerçekten tanımlayamadığım bir duygu içimi kaplıyor.

Catarina boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ama inkar etmiyor, banyoya gidiyor ve ilk yardım çantamı buluyor.

Bileklerimi nazikçe sarıyor ve kendimi onun çenesinden tutup gümüş gözlerini benimkilere dikmeye zorlamaktan alıkoyamıyorum.

"Ne zaman sana dokunmamı isteyeceksin?" Ona soruyorum.

"Asla," diye fısıldıyor, ağzını ayırıyor ve ben eğilip öpmek için kendimi tutmak zorunda kalıyorum.

Onu.

Ama sonra, ben kanepede otururken, kucağıma tırmanıp *beni* öptü. Ağzımı keşfediyor boğazının arkasından inliyor. Ona verdiğim sözü tutarak, kendi bedenimle savaşıyorum ama hareketsiz kalıyorum, kollarımı ona dolamıyorum bile.

Ayrılıyor, bana bakıyor, güzel yüzünde hayal kırıklığı belli oluyor ve ben de ona yan yan sırtıyıyorum. "Bana henüz sormadın, kedicik."

Suratını asıyor ve dudaklarını yalıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Her ne ise, onu bulmalı, çünkü konuşmak için ağzını açıyor.

"Dokun bana Angelo," diye fısıldıyor, sanki bunu söylemekten nefret ediyormuş ama daha fazla tutamıyormuş gibi, homurdanıyorum, ayağa kalkıp onu Chelsea'nin yatak odasından uzağa, yatağa götürürken kollarım ona dolanıyor. Bizi duymaması için kapıyı ayağımla kapatıyorum ve Catarina'yı yatağa atıyorum.

Ben üzerine tırmanıp elbisesini kalçalarına dolamadan önce bir kez zıplıyor.

Boğazından kısık sesle inliyor, elini kemerimin tokasına koyuyor ve sonunda kopararak kaşımı kaldırmama neden oluyor.

"Bunu çok istiyorsun, değil mi kedicik?" Ona soruyorum, kaşlarını çatıyor ama beni tekrar öpmek için eğiliyor, sırtını kamburlaştırıyor.

Duruyorum, bir elimle kalçalarını ayırıyorum ve beyaz külotunun altından parıldayan ona bakıyorum.

Dişlerimle çekip çıkarmak istiyorum ama bekleyemiyorum, onun yerine yırtıp çıkarıyorum ve o itiraz etmiyor. Pantolonumdan kurtulup kanlı, harap gömleğimi bir kenara iterek ona doğru ittiğimde ellerini omuzlarımda gezdiriyor.

İçinden kaymadan çıkarmak için eğildim. Neredeyse hiç ön sevişme yapmadan ıslanmış ve hazırdı ve o gece de böyle olduğunu hatırlıyorum. Sadece arzuluyor ve altımda sırtını eğiyor, beni o kadar çok istiyordu ki kendini zor tutuyordu.

"Beni istediğini söyle," diye emrediyorum, hareket etmeden ve Catarina sızlanıyor. "Seni istiyorum Angelo," diye inliyor. "Seni çok kötü istiyorum. Çok uzun zaman oldu."

Durup düşünüyorum. "Sana en son dokunan ben miydim, Catarina?" Diye soruyorum, dudağını ısıırıyor ve bana bakmadan önce başka tarafa bakıyor.

"Evet," diye fısıldıyor.

İçimden zafer gibi bir şey geçiyor. Biraz bölgeci olma eğilimindeyim ve bebeğimi doğurduğunu

öğrendiğimden beri Catarina'ya karşı böyle hissediyorum. Ona dokunan son kişi olduğumu düşünmek beni azdırıyor. Kendini başka erkeklerden mahrum bıraktığı için bu kadar çaresiz.

Sonunda kalçalarımı öne doğru sallıyorum, ağırdan alıyorum, yavaşça neredeyse sonuna kadar çekiyorum ve geri sokuyorum, sertçe, tıpkı onun sevdiğini hatırladığım gibi.

Tırnaklarını sırtıma geçirip beni işaretliyor, ben de tıslayarak eğilip ağzını, boğazını, köprücük kemiğini öpüyorum, elbisesinin kumaşından meme uçlarından birini ısırıyorum.

Onu sertçe ve acımadan beceriyorum ve çok geçmeden altımda miyavlamaya başlıyor, etrafımda kenetlendiğinde ağlıyor.

"Geliyorum Angelo, lütfen durma," diye inliyor ve ben de ona sırtarak vuruşlarını yavaşlatıyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor, erimiş gümüş gözleri parlıyor.

"Lütfen bir daha söyle," diye takılıyor, o da nefes nefese kalıyor. "Lütfen," diye bağırıyor ve ben gülüyorum.

"Öyle değil, kedicik. İçinden geldiği gibi, tatlı tatlı söyle."

"Lütfen Angelo," diye bağırıyor, gözleri parlıyor. "Lütfen sık beni."

Ona tekrar çarpıyorum ve etrafımda bir mengene gibi tekrar sıkılıyor ve bu artı inlemelerinden onun geldiğini biliyorum, *sert*, bacaklarını belime sarıyor ve beni daha derine götürmek için ayak bileklerini kilitliyor.

Chelsea'nin duyabileceğinden korktuğum kadar yüksek sesle inliyorum ve içine dökülmeden önce birkaç kez daha içine giriyorum.

Orgazmının artçı şoklarıyla kalçalarını sallayarak inliyor ve gümüş gözleri yavaşça açılmaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, yüzünü kapatarak. "Az önce ne yaptım ben?"

Yavaşça içinden çıkarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Sana bana soracağını söylemiştim," diyorum sırtarak ve Catarina tekrar inliyor, yüzünü yastığa saklıyor, elbisesinin yukarı itildiği kıcının kıvrımlarını görebilmem için ters dönüyor.

Tekrar gülüyorum, kıcına şaplak atıyorum ve hayatımın en iyi orgazmından sonra gidip duş almak için kalkıyorum.

CATARINA

Kendimden nefret ediyorum, Angelo'dan nefret ediyorum ve tüm bu durumdan nefret ediyorum. Duş akarken yatağa uzanıyorum, vücudum ağrıyor ve dört yıldır ilk kez nihayet tatmin oluyorum ve ne kadar aptal olduğumu düşünüyorum.

Ne düşünüyordum ki? Sırf kanlar içinde ve adrenalini yüksek geldi diye mi? Tehlikeden etkilendiğimi itiraf etmeliyim, Angelo'ya ilk başta bu yüzden bu kadar aşık olmuştum, ama bu kendimle ilgili değiştirmeye çalıştığım bir şey.

Bu hayattan kurtulmaya bu kadar yakınken, kendimi bağımsız tutmaya ve kendimi ve kızımı güvende tutmaya bu kadar yakınken eski alışkanlıklarına geri dönmeme gerek yok.

Ne olursa olsun Angelo Bianchi ile bir daha *görüşmeyeceğim*.

Duştan çıkıyor, havluyu kalçalarına doğru sarkıtıyor ve göğsündeki dövmeleleri, karnındaki yara izlerini görebiliyorum. Gözlerimi hızla kaçırıyorum.

Angelo alay ediyor. "Gördüklerin hoşuna gitmedi mi? Sanırım beni en son çıplak gördüğün zamankinden daha fazla yara izim var."

O gece tekila ve şarapla ıslatılmıştı ve o zamanlar *herhangi bir* yara izi gördüğümü hatırlamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Sadece saygılı olmaya çalışıyorum," diyorum usulca ve Angelo alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Bunu aştığımızı düşünmüyor musun, kedicik?" diye sordu, ona bakmamı sağlamak için parmağını boğazımdan ve çenemden yukarı kaydırarak.

Üzerinde hâlâ sadece bir havlu var ve hayal gücüne pek bir şey kalmamış. Yine de gözlerim onunkilerde, çünkü çenemi eliyle kavradı ve şimdi ağzım açık kaldı.

Dudaklarını yalayıp yüzümü bırakmadan önce şehvetle kararmış gözleriyle yüzüme bakıyor. Şaşıarak biraz sendeledim.

Genelde itaatkâr bir kadın değilimdir ama beni orada tutup gözlerimin içine bakmasıyla ilgili bir şey.... karnımın alt kısmında zevk çiçekleri açtırdı. Neden böyle bir tepki verdiğimi bilmek istemediğim için dudağımı ısırdım.

"Ne yapacağının söylenmesinden birazcık hoşlanıyorsun, değil mi?" diye soruyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi ve ben kızarıp başka tarafa bakıyorum.

"Sadece yatak odasında," diyorum kararlılıkla. "Onun dışında dinlemem."

"Kesinlikle yok," diye mırıldanıyor ve havluyu bırakıp bir çift pantolon giyip düğmelerini ilikliyor.

Kızımız uyandığında babası en azından yarı giyinik oluyor, çok şükür.

Tanrım, öngörülebilir gelecekte onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağıma inanamıyorum.

Bu konuda endişelenmemeliyim, çünkü mümkün olan en kısa sürede boşanmayı planlıyorum.
Yine de, biz hala

Ailem için düğün yapmak zorundayım ve bu da zaman ve para gerektirecek.

Parasını kim ödeyecek ki? Babam mı? Sormak aklıma gelmedi. Her şey çok hızlı geliyor.

Çok uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor çünkü Chelsea'yi giydirip dişlerini fırçalar fırçalamaz babam arıyor.

"Peki, siz ikiniz bir randevu ayarladınız mı?" diye soruyor hemen ve telefon hoparlörde olduğu için çaresizce Angelo'ya bakıyorum.

Telefonu hemen elimden alıyor ve sonra doğrudan hoparlöre konuşuyor, sanki telefon aracılığıyla babamı büyülemiş gibi gülümsüyor.

"Mümkün olan en kısa sürede," diyor kolayca. "Evrak işlerini halletmemiz gerekiyor ama sonra seni ve eşini düğün için uçuracağız." Babam düğün pastaları hakkında bir şeyler gevelerken o telefonunu karıştırıyor, benimkini elinde tutuyor.

Sertçe yutkunuyorum. Gerçek bir düğün yapmak çok tuhaf olacak, bunun sadece geçici bir şey olacağını bildiğim halde bu hareketleri yapmak. Angelo rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Aydın on beşine ne dersin? Bugün Cumartesi," diyor Angelo ve ben nefes nefese kalıyorum. Aydın on biri.

Babam diğer hatta duraksıyor. "Bu çok dar bir zaman, ama sanırım bunu başarabilirim.

Carissima, hala dinliyor musun?"

"Evet, baba," diyorum, kendimi tüm bu durumun dışında kalmış hissederek.

"Bir düğün organizatörü bulacağım. Ona senin numaranı vereceğim, o da sana gelecek." "Düğün planlamacıları seyahat mi ediyor?" İnanamayarak sordum.

"Eğer onlara yeterince ödeme yaparsanız, yaparlar." Babam kıkırdadı. "Chelsea'ye bir merhaba diyeyim ve seni rahat bırakayım."

İçimi çekiyorum, telefonu Chelsea'ye veriyorum, o da telefonu alıp kaçıyor ve yatağa uzanıyor, büyükbabasıyla heyecanlı bir ses tonuyla yeni babasından ve sürekli onunla oynadığından bahsediyor.

Angelo gururla sırtır ve banyoya gider, saçlarını geriye atmış ve beyaz düğmeli bir ceket giymiş olarak döner.

Güneş elbiseme bakıyor. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak çiçek desenine bakıyorum.

"Bugün ilk randevumuza çıkıyoruz," diyor kesin bir dille.

Ona göz kırpyorum. "Ne? Bunu neden yapalım ki?"

Omuz silkiyor. "Birbirimizi biraz daha yakından tanıyabiliriz diye düşündüm. Ve sanırım sosyal medyada birkaç fotoğraf, birkaç paylaşım yapmanın zararı olmaz. Ailenin şüphelenmesini istemem."

"Sanırım üstümü değiştireceğim," diye mırıldanıyorum ve yatak odasına gidiyorum.

Eşyalarımı karıştırıyorum ve bulabildiğim tek şey Chelsea doğmadan önce giydiğim, bebek kilosundan sonra kalçalarımı biraz fazla sıkı ince, siyah bir elbise. Aynada kendime kaşlarımı çatarak bakıyorum, karnımı içeri çekiyorum.

Bu halimden pek memnun değilim ama makyajımı yapıyorum, dumanlı bir göz ve kırmızı bir dudak, sonra da saçlarımı topuz yapıp aşağıya doğru lüle lüle sarkıtıyorum.

Yatak odasından çıktığımda Angelo yerde Chelsea ile birlikte bir yer yapbozu yapıyordu. Bana baktı ve bir an duraksadı.

"Oh," diyor sessizce. "Bu daha iyi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Elbisenin kalçalarımı ve popomu ne kadar sıktığını düşünerek soruyorum. Chelsea'yi doğurduğumdan beri, Angelo benimle son kez birlikte olduğundan beri kilo

almıştım ve kendimi

Güvensiz.

"Mükemmel," diyor ve sonra boğazını temizleyerek Chelsea'ye bakıyor. "Hayır, tatlım, önce köşeler," diyor nazıkçe ve Chelsea onun dediğini yapıyor, köşeleri birbirine uyduruyor.

"Böyle çok hızlı oluyor," diyor Chelsea, zeki bir çocuk, her şeyi çabucak kavırıyor ve ben parfüm sıkıp alçak siyah topuklu ayakkabılarımı giydiğimde o da bulmacayı bitirmiş oluyor.

"Stilettoları giy," diye emrediyor Angelo ve ben dudakımı ısıyorum. "Onların içinde yürümekte pek iyi değilim," diye yakınıyorum.

"Öğreneceksin," diyor ve ben gözlerimi devirmek istiyorum ama kendime bunun *geçici* olduğunu söyleyip duruyorum. *Kendini neye bulaştırdığına bir bak*, diye düşünüyorum. *Bir kez kendini bıraktın ve ne olduğunu gördün.*

Aslında birden fazla kez, ama kim sayıyor ki? Kocamla yatmak da bir hataydı ama bir daha olmayacak.

Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, ikisine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Angelo, tüm hatalarına rağmen, Chelsea'yi kabullenmiş görünüyor ve bu mantıklı, çünkü onun da her zaman kendisi gibi vahşi bir çizgisi vardı.

Her zaman maceralara, kendi deyimiyle "girişimlere" çıkmak istiyor ve ne kadar hayali senaryo düşünürsem düşüneyim, her zaman daha fazlasını istiyor.

Şimdi gerçekten bir maceradayız ve öne doğru eğilip ona fısıldıyorum, "Babanla macerayı nasıl buldun?"

Bana bakarken gözleri parlıyor ve tıpkı babasınıninki gibi hınzır bir sırıtış yüzüne yayılıyor.

"Daha fazlasını almak için sabırsızlanıyorum," diyor, her zaman adrenalini için açgözlüdür ve Angelo içtenlikle gülerken ben iç çekiyorum.

"Sen babasının kızıydın, tamam mı?" diyor ve kız kıkırdarken yüzünün her tarafını öpüyor.

Angelo beni öldürmekle tehdit etmiş olsa da, bizi şehirden, babamdan uzaklaştırdığı için ona minnettar olmalıyım. Ayrıca Chelsea'yi sevdiği, hayatının ilk üç yılında onu tanımamış olmasına rağmen kabul ettiği için de ona minnettar olmalıyım.

Böyle bir baba olacağını hiç düşünmemiştim ama iyi ki öyle.

Ondan bir süreliğine kaçmak için yatak odasına yöneldiğimde, bu "girişimin" iyi bir girişim olup olmayacağını merak ediyorum.

ANGELO

Küçük kızıma her baktığımda, benimkine çok benzeyen küçük gülümsemesine, bazen bir şeyi onaylamadığında annesi gibi burnunu havaya kaldırıışına baktığımda kalbim kabarıyor.

Şu anda, en sevdiğim atıştırılmalık olan mavi peynire batırılmış bebek havuçlar.

Chelsea onları kokladı, sormak için kucağıma tırmandı ve sonra ona bir ısırık verdiğimde yüzü berbat oldu ve çenesini havaya kaldırdı.

"Bu *iğrenç*, baba," diyor ve diliyle tükürerek tabağıma geri atıyor. Normalde bu beni iğrendirirdi ama o Chelsea, kendi kanımdan ve canımdan, gülüp ayağa kalkıyorum, onu yere bırakıyorum ve o da bulmacasına geri dönüyor.

Ben ona elma suyu getirene kadar dilini dışarı çıkarmış bir şekilde "Çok kalın" diye yakınmaya devam ediyor.

Kıkırdıyorum. "Tıknaaz severim."

"Annem elma ve fıstık ezmesi yiyor," diyor. "Bu da iğrenç, çünkü fıstık ezmesini kalın seviyor."

"Artık öyle mi?" Kilerimde üç kavanoz fıstık ezmesi olduğu için merakla soruyorum. Chelsea elma suyunu emiyor. "Evet. İkiniz de iğrenç şeyler yiyorsunuz," diyor basitçe ve sonra, önündeki bulmacaya konsantre olurken.

Bir gün asi bir genç kız olacağını ve annesinin bakışlarıyla - birkaç genç oğlanı öldürmek zorunda kalabileceğimi düşünmek garip geliyor.

Bu konuyu Dante ile konuşmam gerekecek. Eminim kendi kızı olduğu için anlayışla karşılayacaktır. Nico şanslı olan, bir erkek çocuğı var. Çocuğun istismar edilmesi ya da kalbinin kırılması konusunda çok fazla endişelenmesine gerek kalmayacak.

Chelsea'yi düşünüyorum, benimkine çok benzeyen kehribar rengi iri kahverengi gözleri bir *çocuk* için mi yaşlarla dolmuştu? Hayatta olmaz.

Kapı çaldığında gelecekle ilgili düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Bu Mia, Alessia'yı kucağında taşıyor. Biz randevumuza giderken Chelsea'ye göz kulak olmak için gelmiş. Dante bir iş için dışarıda, o yüzden onların güvende olmasını istiyor ve burada güvende olacaklar.

Onu içeri alırken "Boş oda temiz çarşafarla çoktan hazırlandı," diyorum ve Alessia'yı yere bırakıyor. Henüz yürümüyor ama tutunuyor ve tüm mobilyaları çekiyor.

Sanki bebeğin kokusunu almış gibi, Chelsea koşarak kapıya gelir.

"Alessia!" diye cıvıldıyor ve bebek sesiyle daha çok "alee-yah" gibi gelse de adını hatırlamasına şaşıyorum.

Alessia başını kaldırıp küçük şişman ellerini uzatarak sırtıyor ve ben de ona acıyorum.

Chelsea'yi hiç böyle yaşamamıştım.

Catarina bana birkaç fotoğraf ve video göndermemiş olsaydı, onu durmadan taciz ederdim, çünkü kaçırdığım onca zamanı düşünmek içimde bir sızı bırakıyor.

Mia kanepeme uzandı, bitkin görünüyordu. "Dün gece uyumadı. Dante yokken hiç uyumaz."

"Çünkü uyumuyorsun," diye suçluyorum ve Mia üzgün görünüyor.

"Belki de öyledir," diyor inleyerek. "Sadece onun için endişeleniyoruz. Nico yaralanalı o kadar da uzun zaman olmadı..."

Yutkunuyorum, Nico'yu eve getirdiğim ve kanına bulandığım günü düşünüyorum. Genelde böyle şeylerin beni etkilemesine izin vermem, ama Nico ve ben çok yakınız, bu yüzden kesinlikle etkiledi.

"O şimdi iyi. Küçük oğlunun tadını çıkarıyor."

Yorgunca başını sallıyor. "Evet, ama Dante hala onun herhangi bir iş yapmasına izin vermiyor. Bebek biraz daha büyüyene kadar olmaz." Homurdanıyor. "Alessia sadece dokuz aylık olduğu için ikiyüzlüce."

Catarina merdivenlerden inerken, "Dante'yi tanıyorsun," diyorum.

Saçları açık, bulaşık suyu sarısı bukleler sırtının alt kısmına düşüyor. Makyajı doğal ama yine de kıpkırmızı bir dudak var. O rujun tüm vücuduma bulaşmasını istiyorum.

Kıcını, kalçalarını ve kalın uyluklarını sımsıkı saran beyaz bir elbise giyiyor. Dudaklarımı yalayarak, seçtiğim stiletto'larla dikkatlice yürümesini izliyorum. Bacaklarını zaten olduğundan daha da muhteşem gösteriyorlar ve itiraf etmeliyim ki ben bir tür bacak adamıyım. Ya da kık adamıyım. Ya da belki de gerçekten küçük göğüslerden hoşlanıyorum, çünkü Catarina'nınkiler bir avuçtan daha az ve avuçlarımı meme uçlarında gezdirmeye bayılıyorum.

Ya da belki de çocuğumu doğurmuş olan sarışın, gümüş gözlü bir kıza karşı özel bir şeyler hissettiğimi kendime itiraf etmeliyim.

"Birkaç saat içinde dönmüş oluruz," diyorum, Catarina gülümseyip Mia'ya başını sallayarak çantasını alırken hâlâ ona bakıyorum.

"Acele etme," diyor Mia, elini umursamazca sallayarak. "Kızlar bende. Alessia'nın Chelsea'den hoşlanmasına ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Tek başına oynamaktan hoşlanmıyor, bu yüzden genelde ben onun oyun arkadaşı olarak kalıyorum. Şimdi ben televizyon izlerken onlar birbirlerini eğlendirecekler."

Catarina homurdanıyor. "Bunu da mı izliyorsun?"

"Evet, tüm ev kadınlığı şeyleri. Büyüleyici. Paramız var ama öyle davranmıyoruz." "Mafya eşleri tamamen farklı bir şey," diyorum.

"O da bir gösteri," diye homurdanıyor Catarina ve Mia'yla birlikte duydukları en komik şeymiş gibi gülüyorlar.

Şaşkınlıkla onlara bakıyorum ve Chelsea'nin başının üstünü öpmek için eğiliyorum. Beni ve annesini görmezden geliyor, Alessia'ya korsanlardan ve korsan kraliçesi olmaktan bahsediyor. Alessia yeterince mutlu, etrafta emekliyor ve Chelsea tüylü halıda gömülü hazineleri ararken onu takip ediyor.

Kapıya geldiğimizde ona "Tekrar teşekkürler Mia," diyorum ve o da bana gülümseyerek başparmağıyla onaylıyor. Bence Dante kendine daha iyi bir eş bulamazdı ve bu konuda Nico'nun karısı Aurora'yı da oldukça beğeniyorum. Sanırım Catarina ve Mia'nın iyi anlaşmasına sevinmeliyim.

"Şimdi Mia'ya ona göz kulak olması için güveniyor musun?" Asansörden aşağı inerken Catarina'ya soruyorum. Omuz silkiyor. "Evet, Alessia için iyi bir anne."

Anlıyor."

"Neyi alacak?" Yolcu tarafındaki kapıyı onun için açarken ne yapacağımı şaşırmış bir halde soruyorum. Arabanın içine kayıyorum ve marşa basıyorum.

"Endişelendiğimi," diyor Catarina açık açık. "Senin ve Dante'nin yaptıklarının korkutucu olduğunu, bu yüzden

"çocuklarımız için endişeleniyoruz."

"Çok fazla endişeleniyorsun," diye itiraz ediyorum bir elimle geri çekilirken, valeyeye çarpmamak için kısa bir süre arkamıza bakıyorum. İyi bir çocuk, adı Buddy, Buddy ya da Bubba gibi bir şey ve onu ezmeyecek kadar iyi bahşış veriyorum.

"Yeterince endişelenmiyorsun," diye mırıldanıyor.

"Randevu gecemizde zorluk çıkarma," diye uyarıyorum ama gerçek bir ısırık yok. Eve döndüğüm ve hazır bir ailem olduğu için keyfim yerinde ve denemeye hazırım.

Restorana kadar çoğunlukla sessizlik içinde gidiyoruz. Sessizlik garip ve ben onu doldurmak istiyorum ama ne diyebilirim ki?

Yemeğe gelip bana bebeğimi verdiğin için teşekkür etmek pek de iyi bir sohbet başlangıcı gibi görünmüyor.

Restorana vardığımızda, kapısını açtıktan sonra arabadan inmesine yardım ediyorum. Kolumu tuttu.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Bunu yapamam da ne demek?"

Dudaklarını yalıyor. "Doğru elbiseyi giymiyorum."

Angelo alay ediyor. "Harika görünüyorsun."

"Belki de bunu başka bir gece yapmalıyız."

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?" diye soruyor, şaşkın gri gözlerle bana bakarak.

"Bunu yapıyoruz. Şimdi küçük kızımızın yanına dönmeden önce yemeğimizin tadını çıkaralım."

İçeri giriyoruz ve hostes bizi arka taraftaki masamıza götürüyor. Duyulmadan konuşabileceğimiz kadar özel, romantik bir köşe.

İçkilerimiz servis edildikten sonra yemeklerimizin gelmesini beklerken parmağındaki yüzük dikkatimi çekiyor. Bu olmaz.

"Annemin yüzüğünü almalıyız."

Göz kırıyor. "Annenin yüzüğü mü?"

Neden?" "Çünkü onu takmalısın."

"Gerçekten bana annenin yüzüğünü mü vermek istiyorsun?" diye sorar şaşkınlıkla.

"Sana karşı yumuşak olduğumu düşünme, kedicik," diye alay ediyorum. "Sadece gerçek görünmesini istiyorum, tamam mı?"

Bu tam olarak doğru değil. Parmağındaki ucuz bibloda içime sinmeyen bir şeyler var. Muhtemelen bunu *bir* daha yapmayacağım ve o benim kızımın annesi, bu yüzden daha iyisini hak ediyor.

Annemin yüzüğü de çok güzel. O da tek karat, narin ve annemin en sevdiği taş olan yeşim taşlarıyla işlenmiş. Catarina'nın gümüş rengi gözlerine çok yakıştırdı.

"Peki.... yüzüğü nasıl alacağız?" diye sorar.

Omuzlarım çöküyor. "Babamı görmem gerek," diyorum, sanki ona asılacağımı söylüyormuşum gibi. "Anladığım kadarıyla anlaşıyorsunuz da," diye düşünüyor.

"Hayır, yapmayacağız," diye sıkıca

onaylıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Bu konuya girmek istemiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Yani beni ailenle mi tanıştıırıyorsun? Gerçek ailenle mi?"

"Sizinkiyle tanışmış olsam da babamla tanışmanın gerekli olduğunu düşünmüyorum. Sadece

yüzüğü alacağım ve bu işi bitireceğim," diyorum sandalyede ağırlığımı değiştirirken.

Buna tam olarak ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor, bu yüzden şarabımı boşaltıyorum ve kalkıyorum. İştahım açıldı.

gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor, masanın üzerine birkaç yüzlük atarken masaya bakıyor.

"Artık burada oturamam," diyorum. "Hadi gidelim."

Onu ayağa kaldırıp arabamı geri almak için valeye doğru sürüklerken nefesi boğazında düğümleniyor. "Angelo, bunu konuşmalıyız. Öylece-"

Arabam yanaşıyor ve valeye bahşiş verdikten sonra kapısını açıp içeri girmesine yardım ediyorum, sonra da kendi kapıma gidip arabayı çalıştırıyorum. "Eve mi dönüyoruz yoksa otele mi?"

Catarina bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Hangisi?" Dönüp ona bakarak soruyorum.

Birkaç saniye ağzını açıp kapattıktan sonra "Bir otel," diye geveliyor, ben de sırtıyorum ve sanki cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi havalanıyorum.

"Neyin var senin?" diye soluk soluğa soruyor, elini kalbinin üzerine koyarak koltuğuna geri oturuyor. Omuz silkiyorum. Sanırım ona fikrini değiştirme şansı vermek istemiyorum.

Bizi evden yaklaşık yarım saat uzaklıktaki en yakın Four Seasons'a götürüyorum ve o dudağını ısıyor. "Chelsea ne olacak?"

"Mia bu gece kalacak," diyorum kolayca. "Plan hep buydu." "Planı bilmiyordum," diye hayıflanıyor Catarina.

Arabadan inip valeye anahtarlarımı atarken, bir elimle yanağını tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"İşte plan," diyorum usulca. "Seni becermeyi düşünmeden önce yarım düzine kez boşalmanı sağlayacağım."

Catarina'nın gri gözleri şehvetle parlıyor ve bana karşı eriyor.

Tepkisinden memnun bir şekilde sırtıyorum ve elimi bırakıp check-in için içeri giriyorum. Çatı katı müsait değil ama kırkıncı katta güzel bir süitleri var.

Beni öldürse bile Catarina DeLuca'yı kazanacağım. Evlenmek istiyorum ama benden nefret eden biriyle değil, bu yüzden ilk adım onun bana aşık olmasını sağlamak.

Beni asansöre kadar takip etmesine, topuklarının üzerinde tökezlemesine ve bana tutunmasına bakılırsa, yatak odasında başladığı sürece o kadar da zor olacağını sanmıyorum.

CATARINA

Ne yapıyorum ben? Neden "otel" diye bağırdım? Eve, kızımın yanına gitmeliydim.

Chelsea'nin muhtemelen bizi düşünmediğini, Alessia ve Mia ile bir maceraya atılmakla meşgul olduğunu biliyorum. Etrafında arkadaşları olmasını çok seviyor ve ben ona oyun arkadaşı bulma konusunda pek başarılı olamadım, bu yüzden Alessia ile bu kadar iyi anlaşmasına sevindim.

Umarım Alessia büyüdüğünde hâlâ arkadaş olurlar ve Chelsea onu bir tür baş belası olarak görmez. Bekle, ne düşünüyorum ben? Chelsea'nin on beş yaşına gelmesini beklemeyeceğim, kendi hayatımı kuracağım.

Angelo tarafından bir şekilde hipnotize edildim. Ondan hala *hoşlanmıyorum*. Ama bana dokunuşunu, bana bakışını seviyorum. Yatak odasında beni nasıl hissettirdiğini ve ne kadar iyi bir baba olduğunu seviyorum, ama hepsi bu kadar.

Değil mi?

Chelsea ile oynarken kalbim birkaç kez çarpıyor. Bu beni mutlu ediyor. Bu normal bir şey. Belki de adliyedeki düğünümüzün bu kadar aceleye gelmesinden dolayı *biraz* hayal kırıklığına uğramışım.

Ama bu aptalca. Bu sadece bir gün evlenmeyi hayal eden küçük kız tarafım. Artık o hayalleri kurmuyorum.

Ama Angelo'ya çok çabuk teslim oldum. Asansörde bana yaklaşıp korkuluklara yasladığında, ayak bileklerimi sırtına dolayarak sıçradım. Önce göğüslerimin arasını öptü, mütevazı göğüs dekoltemi yalayarak geçti. Göğüs bölgemde hiçbir zaman övünülecek bir şey olmadı, ama oralarda *hassasım* ve erkekler genellikle onları görmezden geliyor.

Angelo değil.

Asansör çaldığında beni dışarı taşıyor, ben kızarıp yüzümü boynuna saklarken bekleyen insanları görmezden geliyor.

Sadece kapıyı açmak için beni yere bırakıyor ve kendi başıma içeri girmeye çalıştığım da bileğimden çekiyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Düğün gecemizde seni eşikten geçiremedim," diyor alçak sesle ve beni tekrar kucağına alıp bu sefer gelin gibi taşırken dudakımı ısıyorum.

Dar elbisem kalçalarıma kadar iniyor ve beyaz, yarı saydam tangamı gösteriyor.

Beni büyük, dört direkli yatağa fırlattığında Angelo'nun gözleri bacaklarımın tepesinde.

Ellerimi iç çamaşırlarımın kemerinin iplerine koyuyorum ama o başını sallıyor. "Üzerinde kalsın," diye emrediyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Beklediğim gibi vücuduyla beni sarmıyor. Beni yarım düzine kez boşaltacağını söyledi ama bu sadece erkeklerin *söylediği* bir şey. Bunu yapmayacak. Hemen içimde olmak isteyecektir. Angelo

beni şaşırtıyor, gömleğini bile çıkarmıyor, sadece sevgilisini yırtıyor.

Elbisemin yakası küçük göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Otel odasındaki serin hava göğüs uçlarımın titremesine neden oluyor ve Angelo boğazının arkasından inliyor.

Parmaklarını sağ meme ucumun etrafında gezdiriyor, sertleşip dolgunlaşana kadar tepe noktasıyla alay ediyor ve sonra eğilip ağzını diğer meme ucuma koyuyor, sıcaklık karnımın altından geçip seksime doğru şok dalgaları gönderene kadar sertçe emiyor.

Tanganın kumaşına karşı o kadar ıslağım ki neredeyse utaniyorum, ama Angelo meme uçlarımı taciz ederken, çok hassas olan ve çok fazla ilgi görmeyen göğüslerime taparken düşünemiyorum.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, haykırıyorum, ihtiyaçtan ağrıyorum ve Angelo vücudumu dinliyor, ellerini elbisemden yukarı kaydırarak işaret ve orta parmaklarını yarı saydam kumaşın arasından klitorisime bastırıyor.

Neredeyse bir inilti çıkaracaktım.

"Çok hassassın kedicik," diye mırıldanıyor, sözleri geçen seferki gibi sert değil yumuşak.

Dudağımı ısııyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve elini yavaşça girişime doğru kaydırırken ellerimi çarşaflara sokuyorum, diğer elinin iki parmağıyla alt dudaklarımı aralıyor ve bana enfes bir yemekmişim gibi bakıyor.

"Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum" diyor ve bacaklarımın arasına uzanıyor. Kalçalarımı açıyorum, titriyorum ve külotumu yırtıp beni hevesle almasını bekliyorum, ama yapmıyor, sadece yüzünü kumaşa bastırıyor ve klitorisimi yumuşak bir şekilde öpüyor.

Miyavlayan, sızlanan bir ses çıkarıyorum. "Lütfen Angelo, daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

"Alacağın alacaksın," diyor, ama içinde gerçek bir ısırik yok. Ağzını klitorisimin etrafına yerleştirirken, yumuşakça emerken ve beni kenara o kadar yaklaştırmışken neredeyse dikkati dağılmış gibi geliyor, adını haykırıyorum ve kalçalarımı yüzüne doğru eğiyorum.

Kalçalarımı ona sürttüğümde tıslıyor, kıcımlı ve kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve dilinin düzlüğünü klitorisime bastırmak için beni öne doğru çekiyor ve eğer lanet olası külotu çıkarırsa, onu *hissedebilirdim*, sonunda boşalabilirdim.

"Seni böyle boşaltacağım," diyor Angelo alçak bir ses tonuyla, yine düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Onları çıkarmayacağım bile."

"Angelo, yapamam, lütfen," diye geveliyorum, ama o sadece görevine geri dönüyor, dilini bana bastırıyor ve sonra bırakıyor, ağzını klitorisimin etrafında emiyor ve sonra tam sınırdarken bırakıyor.

Çıldırıyorum ve bana telefon rehberi okur gibi konuşuyor ve ağzını klitorisimin etrafında eskisinden daha sert bir şekilde kilitlediğinde ona bağırarak üzereyim, derinlemesine emiyor, böylece külotuma rağmen dilinin hareketlerini hissedebiliyorum.

Tereyağından yapılmışım gibi kenardan dökülüyorum, kalçalarımı yüzüne doğru yuvarlıyorum, hiçbir şeyin etrafında sertçe kenetleniyorum ve daha fazlası için ağrıyorum ve Angelo uyluğuma doğru bir nefes bırakıyor.

"Şimdi onları çıkarabiliriz," diye mırıldanıyor ve ben kalçalarımı onun için kaldırdıktan sonra onları kenarlarından yırtıp yere atıyor.

Sonra iki parmağını içime sokuyor, önce yavaşça içimde gezdiriyor, sonra yukarı doğru kancalıyor. Dilini klitorisime yerleştirdiğinde tekrar boşalıyorum, aniden, o kadar hızlı ki sanki bir kurşun beni tam karnımdan vurmuş gibi.

Ağzım kurudu, gözlerim yuvalarından fırladı.

"İki etti," diye mırıldanıyor ve aşırı uyarılmadan dolayı gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

"Altı tane yapamam Angelo, bu delilik" diyorum ama parmakla sikmeye devam edince inlemeyle

kesiliyor.

Daha derine bastırıyor ve içimde yıldızlar görmeme neden olan bir noktayı sürüklüyor. Tekrar boşaldığımda parmaklarının sadece birkaç darbesi vardı.

Şimdiye kadar nefes nefese kalmıştım, terliyordum ve *ciddi* olamazdı, beni *altı* kez boşaltmayacaktı.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum, bunu tek başıma hiç yapmadım. "Yapabilirsin, kedicik," diye mırıldanıyor.

"Yapabileceğini biliyorum."

"Sadece seni istiyorum," diye mırıldanıyorum ama bu doğru değil, bana hissettirdiklerine bayılıyorum. Başım birkaç kadeh şarap içmişim gibi bulanık, bedenim gevşek, uzuvlarım gevşek ve ağır. Gelip kalçalarımı döndürdüğüm için karnım biraz ağrıyor, ama bu iyi bir ağrı, iyi bir karın egzersizinden sonra olduğu gibi.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye devam ediyor. "Düğün gecemiz böyle olmalıydı ve ben bunu unutulmaz kılacağım."

Bunun geçici olduğu gibi iğneleyici bir şey söylemeliyim, ama parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ediyor, üçüncüyü ekliyor ve ben nefes alıp kalçalarımı öne doğru sallarken hala yeterli değil.

Dördüncü kez boşaldığımda bunu fark etmiyorum bile çünkü her şey çok iyi hissettiriyor ve onun dokunuşu altında bir bez parçası haline geliyorum.

Şişmiş klitorisimi tekrar yalamadan önce diliyle giriş yerimde geziniyor ve beni beş, sonra altı kez boşaltırken aşırı uyarılmayla sarsılıyor ve titriyorum, nefes almaya bile izin vermiyor, beni yerken burun deliklerinden hava veriyor.

Dizlerinin üzerine oturup sertçe nefes aldığı anda, dudakları, ağzı ve çenesi sularıyla kaplandığında kemiksiz kalıyorum.

"Çok iyiydin, küçük tatlı kedicik," diye övüyor ve sıcaklık vücuduma yayılıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bulanık hissediyorum, içkiyle bile.

"Seni istiyorum," diyebilirdim sadece. "İçimde olmanı çok istiyorum Angelo. Sikinle beni tekrar boşalt."

"Planımız bu prenses." Kıkırdıyor, muhtemelen cam gibi olan gözlerime bakarken başını eğiyor.

Kendimi tuhaf hissediyorum, çok uçuyorum, ama Angelo orada ve dokunuşuyla beni topraklıyor, elbisemi kığımın üzerinden yukarı doğru itmeden önce ellerini tekrar göğüslerimi avuçlamak için yukarı hareket ettiriyor, alt karnımı ortaya çıkarıyor, bu da beni biraz gerginleştiriyor. Orada Chelsea'den kalma bir kese var ama Angelo boğazının arkasından kısık bir sesle homurdanıyor ve ben onun dışındayken bir noktada pantolonundan kurtulmuş olmalı.

Kendini elinde tutuyor ve aletin ucunda sıvı var. En az onun kadar heyecanlı olduğunu fark ettim.

Be

n. Gülümsüyorum, kalçalarımı havaya kaldırıyorum ve ona surat asıyorum.

"Çok hazırım Angelo, lütfen," diyorum ve yemin ederim sözlerimde bir sürçme var.

Angelo zaman kaybetmiyor, kendini itmeden önce yumruğuyla pompalamıyor bile

İçimde ve o kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse çılgılık atacağım, sesi içeride tutmak için elimle yumruğumu ısıırıyorum.

Angelo kabaca elimi yüzümden çekiyor, kollarımı üstümde sabitliyor ve kalçalarını döndürerek içime girip çıkıyor. O kadar ıslağım ki kolayca kayıyorum ve ben daha fazlasını isteyerek kalçalarımı salladıkça zıplayan göğüslerime bakarak inliyor.

"Seni şu anda çok sert becerebilirim. Ertesi gün beni kalçalarının arasında hissedip ağrıyana

kadar," diye mırıldanıyor alçak bir tonda, sesi titrek.

Beni yumuşak ve eşit bir şekilde beceriyor, istediğim kadar sert değil ama *yedinci* orgazmım oluşuyor ve bunun gerçekleştiğine bile inanamıyorum.

"Kahretsin, yine boşalacağım," diyorum ve o anda Angelo'nun kalçaları tekliyor.

"Tadın o kadar güzel ki seni bütün gece yiyip bitirebilirdim," diyor bana, kalçaları daha hızlı, daha sert hareket edip içime girerken gözleri kararıyor. "Ama şimdi çok ıslak hissediyorsun, kedicik, kendine bir bak. Böyle çok güzelsin, altımda yalvarıyorsun."

O söyleyene kadar yalvardığımın farkında bile değilim, "lütfen lütfen lütfen" boğazımdan çıkıyor.

Sessiz bir çığlıkla etrafına dolanıyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve Angelo bağırarak içime pompalamaya devam ediyor, çekilmeden önce sadece birkaç vuruş arkamda kalıyor, elinin her tarafına, seksime, karnıma ve siyah elbiseme beyaz dökülüyor.

Kaşlarımı çatarak bakıyorum, başım omuzlarımda hafifliyor. "Elbiseyi mahvettin."

Kıkırdıyor. "Merak etme bebeğim. Bunu özel günler için saklayacağız," diyor gizemli bir şekilde ve beni oturtup başımın üstünden soyuyor.

Neredeyse düşüyordum ve ona bakarak biraz kıkırdadım. "Neden bu kadar sarhoş hissediyorum?" Ona soruyorum.

Angelo biraz güler. "Daha önce hiç altuzaya girmedin mi?" "Alt uzay da ne?" Merakla soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kendim hiç tecrübe etmedim ama buna kapılan birkaç kızla birlikte oldum. Sadece özellikle zor bir seks gecesi geçirdiğinizde, tamamen uçucu ve kabul edilebilir oluyorsunuz."

"Hayır," diye hayıflandım. "Kabul edilebilir."

Angelo kıs kıs güler. "Yani sen böyleyken senden her istediğimi yapmanı mı istemeliyim?" Yüzümü yastığın altına saklayarak inliyorum.

"Senin için duş zamanı, güzel kedicik," diyor ve beni yataktan kaldırıyor. Dikkatlice yürüyorum. Gerçekten de yarım şişe şarabı tek başıma içmiş gibiyim ve bunun sadece seks yüzünden olduğuna inanamıyorum.

Duşta beni tutuyor ve buna seviniyorum çünkü uçup gidecekmişim gibi geliyor.

Angelo saçlarımı yıkıyor, yumuşak bir bezle bacaklarımdan arasını nazikçe yıkıyor ve ben inleyip ona doğru sallandığımda bile sadece başımın tepesini öpüyor.

"Yarın ağrın olacak," diye beni uyarıyor ve ben de ona surat asıyorum ama işe yaramıyor. Kendini yıkıyor ve sonra suyu kapatıyor.

Büyük, kabarık bir bornoza sarınıp yatağa geri döndüğümde, kolayca uykuya dalacakmışım gibi hissediyorum.

Angelo yatağa çıplak giriyor, beni kendine çekiyor ve o ilk geceden beri birbirimize hiç böyle sarılmamıştık.

Şimdi bütün gece nasıl konuştuğumuzu, hayat ve aşk hakkında nasıl ilginç şeyler söylediğini ve sonunda her şeyin bizi nasıl kıldığını hatırlıyorum. Acaba hâlâ böyle mi hissediyor? Acaba hâlâ o vahşi gözlü, şeytani sırıtsılı, arkadaşlarından bahsederken en yumuşak kalbe sahipmiş gibi görünen adam mı?

Ona sormak istiyorum ama Angelo'nun kolları bana dolanmışken bir tür rüya bulutunun üzerinde süzülüyorum.

ANGELO

Ertesi sabah kalçasını salladığımda Catarina yavaşça uyanıyor.

"Çıkış saat on ikide," diyorum, çenemi çatlatan bir esnemeyle.

Yüzünü saklayarak yorganın içine yuvarlanıyor. "Hayır," diyor basitçe ve ben gülüyorum. Elimi hafifçe kalçasında gezdiriyorum. "Ağrın var mı?"

Catarina dönüp bana bakıyor. "Sadece biraz," diyor dudaklarını ısırarak. "Gün ilerledikçe muhtemelen daha da kötüleşecek. Bu gece sıcak bir banyo yap, tamam mı?"

Merakla bana bakıyor. "Bu tür gecelerden sonra kızlarla ilgilenmeye alışkınsın, değil mi?" Ona göz kırpmıyorum. "Elbette."

Ben yapmıyorum. Dürüst olmak gerekirse hayatımda hiç bu kadar çok bakım yapmamıştım. Genellikle kız kendini biraz kötü hisseder ve ben de *canavar olmadığım* için onu uyuyana kadar kucaklarım ama uyandığında, nerede olduğumuza bağlı olarak onu dışarı atarım ya da giderim.

Catarina'yı kovamam ama yakında hazır olmazsak Four Seasons'tan kovulmak üzereyiz ve bu umurumda olmasa da kızımı özlüyorum.

Çok garip, onun varlığından bile haberim yoktu ama şimdi onsuz birkaç saat bile geçiremiyorum.

Catarina'nın poposuna hafifçe vuruyorum ve o da dramatik bir şekilde inleyerek yataktan kalkıyor, ayaklarının üzerinde biraz tökezliyor.

Kirlenmiş elbiseyi utangaç bir sırıtışla ona uzatıyorum ve o da iç çekiyor.

"Bu külotlar bana altmış dolara mal oldu, biliyor musun?" diyor, yerdeki parçalara ayrılmış külotları göstererek.

"Sana bir düzine daha çift alacağım," diye söz veriyorum.

"Olsa iyi olur," diye mırıldanıyor ve her zamanki gibi banyoya gitmek yerine bornozunu çıkarıp elbiseyi üzerine geçiriyor, kışına ve kalçalarına doğru çekiyor. Ağzım kuruyarak izliyorum, keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

Dün gece uyumadan önce elbiseyi lavaboda yıkamıştım, bu yüzden o kadar da iğrenç değil ve yeterince hoş görünüyor. Belki hala alt uzaydadır.

Çıkış yapıp güneşe çıktığımızda Catarina gözlerini kısıyor ve yüzünü saklayarak bana tutunuyor.

Güneş ışığı muhtemelen açık renk pigmentli gözlerime zarar veriyor, bu yüzden güneş gözlüklerimi kafamdan çıkarıp ona veriyorum.

Onları sırtarak giyiyor ve yüzüne göre çok büyükler ama çok tatlılar.

Kalbim göğsümde garip bir takla atıyor.

Elimi koydum. *Bu* da ne böyle?

"İyi misin?" diye soruyor başını eğerek.

"Mide yanması," diye mırıldanıyorum, dünden beri bir şey yememiş olmama ve midemin çok dolu olmaktan ziyade guruldamasına rağmen.

"Yemek yemeliyiz," diye öneriyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Genelde Chelsea'den uzakta, benimle bu kadar yalnız vakit geçirmek istemez. Sanırım yapabiliyorken bunu değerlendirmeliyim.

Arabayla geçerken gözleri parlıyor.

Kıkırdıyorum ve ona bakıyorum. "Demek ucuz bir randevusun."

"Bakın, İtalyan olduğunuzda işlenmiş yiyeceklerle ilgili bir şey var," diyor, çizburger ve patates kızartması sipariş etmek için pencereden dışarı eğilirken.

"Haklısın," diyorum biraz gülerek. Her zaman ev yemekleri yiyoruz, bu yüzden arada bir hızlı ve kirli bir hamburgerde bir şeyler var.

Yemek yerken otoparkta oturuyoruz ve beni şaşırtarak hamburgerini iştahla mideye indiriyor.

İşlenmiş tavuklu sandviçimi aynı mutlulukla mideye indiriyor, gazozumu yudumluyorum. "Dün gece," diye başlıyor ve ben ona bakıyorum.

"Öyle mi?"

"Bu... bir şeydi," diye mırıldanıyor, yüzü kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor, ama bu *bir şeydi*, bu yüzden sırtıyorum.

İtiraz etmeyeceğini umarak rahatça, "O halde ebeveyn yatak odasında kalacaksın," diyorum. Soğuk gri gözleriyle bir an bana bakıyor ama sonra sadece başını sallıyor.

"Evet, anladım."

"Anladın mı?"

"Bu işi *garip bir* şekilde kitabına göre yapmak istiyor gibisin," diyor.

Kızarma sırası bende, sadece hafifçe ve zeytin rengi tenli olduğum için pek belli olmuyor.

"Bir şey yapacaksan doğru yapmalısın," diyorum kararlılıkla.

Kıkırdıyor ve hamburgerini bitirip patates kızartmalarını karıştırıyor.

"Eve, Chelsea'ye gitmeliyiz," diyor ve daireme "evim" demesi yine kalbime bir şey yapıyor.

Benim neyim var böyle? Bir gece onu çok iyi becerdim ve şimdi kalbim bir şeyler mi yapıyor? Elbette, ağzını büzmüş ve gri gözleri cam gibi, vücudu benimkine karşı erirken biraz sevimli.

Ama hepsi bu kadar.

Eve döndüğümüzde Mia kanepede uyuyordu ve iki kız da deri koltuğun diğer ucunda birbirlerine sarılmışlardı.

Biraz gülüyorum ve Catarina Chelsea'nin yanına gidip onu kucağına alıyor. Kollarında bir oyuncak bebek gibi, ölü gibi uyuyor ve Catarina onu üst kata çıkarıyor.

Mia uyanır ve gözlerini kırıştırarak oturur. "Kahretsin. Üzgünüm, yatma vakti *gecikti*."

Başımı salladım. "Öyle görünüyor. Yine de, eğlendiği sürece sorun yok."

Mia gözlerini ovuşturuyor. "Banyo saatinden önce bana on iki kez hazine avı oynattılar ve sonra o da dalış hazinesi avına dönüştü." Duraksıyor. "Sanırım Chelsea kızıma su altında nefes almayı öğretti çünkü orada çok uzun süre kaldı ve ben korktum."

Kıkırdıyorum. "Chelsea biraz ele avuca sığmaz olabiliyor," diye itiraf ediyorum.

Mia elini sallıyor. "Alessia da aynı şekilde olacak," diyor kolayca. "Babasına çekmiş." Gülümsüyor. "Ve bana."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Alessia ile kendisinin eşyalarını toplamasına yardım edip onları arabasına götürüyorum.

apartmanın kapalı otoparkına park edilmiş.

"Dante'ye ayın on beşinde şu düğün işini halleder halletmez döneceğimi söyle," diyorum ve Mia boğuluyor.

"Ayın on beşi mi? Gitmesi için Dante'nin kışına bir ateş koymam gerekecek."

"Gelmek zorunda değilsiniz," diye mırıldanıyorum ama bir yanım *gerçekten* gelmelerini *istiyor*. Bunu sadece bir kez yapacağım, bu yüzden tüm arkadaşlarımın orada olmasını istiyorum. Onlar benim ailem gibi, özellikle de babamla aram açıldıktan sonra. Nico ve Dante'yle birlikte büyüdüm.

Mia kaşlarını çatı. "Tabii ki var."

Uykulu bebeği arabaya koydu ve bana el sallayarak arabaya bindi. Ben de el sallıyorum, arkadaşlarıma karşı sevgi dolu bir hisle.

Görücü usulü bir evlilikte bile yanımda olacaklar ve bunun anlamı çok büyük.

İçeri giriyorum, Chelsea dışarıdayken biraz daha uyumayı umduğum merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Chelsea'nin odasının önünden geçiyorum.

Kafamı içeri uzattığımda Catarina onun yanında kıvrılmış yatıyor, elini Chelsea'ye dolamış usulca horluyor. Chelsea'nin eli onun saçında, küçük başparmağına dolanmış bir kıvrım.

Kalbim yine aynı şeyi yapıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten bir antiaside ihtiyacım var.

Yatağıma varıp çaprazlamasına uzanıyorum ve göğsümdeki o tuhaf, sıcak hissi görmezden gelerek uyumaya başlıyorum.

CATARINA

İki saat sonra Chelsea uyanıp beni uyandırmak için yüzüme çok da nazik olmayan bir tokat attığında uyanıyorum. "Anne! Anne! Anne! Anne! Alessia ve ben *hazine* bulduk."
"Hazine mi?" diye soruyorum, sesim uykuyla bulanıklaşıyor. "Ne tür bir hazine?"
Hınzırca sırtıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "*Paralar*," diyor ve yataktan fırlayıp oyuncak kutusuna gidiyor ve onu açıyor.

Esniyorum ve yataktan kalkıp bakmaya gidiyorum, bir tür çocuk takısı ya da taş olmasını bekliyordum ama onun yerine *nakit para*. Nefesim kesildi ve eğilip içine uzandım, muhtemelen içinde binlerce dolar vardı.

"Chelsea," diyorum yavaşça. "Bunu nereden buldun?"

"*Buldum*," diyor meydan okurcasına, küçük çenesini yukarı kaldırarak.

"Ne demek buldum? Birinin çantasında mı buldun?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum, o da ofluyor.

"Hayır, anne. Mia bize nereye bakacağımızı söyledi ve biz de *bulduk*. Biz korsan kraliçeleriz. Korsan ganimetine ihtiyacımız var." Bu söz üzerine kıkırdıyor ve ben şok içinde paralara bakıyorum. İçinde bir kadın Rolex saati ve birkaç mücevher de var.

"Bütün bunları sana Mia mı verdi?" diye soruyorum ve Chelsea bana aptal olduğumu düşünüyormuş gibi bir bakış atıyor. "Hayır, anne. Sana *söyledim*," diye ısrar ediyor. "Biz bulduk."

Sertçe yutkunuyorum ve Chelsea korsan ganimetlerini sayarken koridora çıkıyorum, Angelo yatağının üzerinde giyinik bir şekilde uyuyakalmışken kışına bir tokat atıyorum.

Homurdanarak uyanıyor ve bir iniltiyle arkasını dönüyor. "Ne oldu? Kim öldü?"

"Hiç kimse," diye hayıflanıyorum. "Ama Mia Chelsea'ye tüm bu *parayı* verdi ve geri vermemiz gerekiyor."

Angelo kaşlarını çatıyor ve yatakta bağdaş kurup otururken elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Ona o verdi, değil mi? Chelsea çalmadı mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ona beş dolar vermedi ya Angelo, Chelsea'nin oyuncak kutusunda *binlerce* dolar var. Ve mücevherler."

Angelo bir kahkaha atıyor ama sonra omuz silkiyor. "Yani? O zaman onun almasını istemiş."

"Chelsea üç yaşında, beş bin dolarla ne yapacak?" İçinde ne kadar olduğunu tahmin ederek soruyorum.

"Onun için bir fona falan yatırırız," diyor kolayca. "İç çamaşırlarını karıştırma."

Ona ters ters bakarak dudaklarımı inceltiyorum. "Hiç giymedim," diye tıslıyorum. "Onları Four

Seasons'ın zemininde bıraktın."

Angelo ateşli bir bakışla kalçalarımın hizasına bakıyor, ama yüzümü görünce iç çekerek ovalıyor.

bir elini ensesinde gezdirdi.

"Tamam, Mia'yı arayıp ne olduğunu öğreneceğim."

Komidinden telefonunu alıp arıyor ve ben de ayağımı yere vurarak öylece duruyorum.

Bilge adamların ve eşlerinin farklı şeyler yaptığını biliyorum. On altıncı yaş günümde üvey babam bana bir cip ve on beş bin dolar verdi ama Chelsea on altı yaşında değil. Üç yaşında.

Angelo odadan çıkar ve Chelsea'nin odasına girer. Parasını sayıyor ve kolyeyi bir tür manyak gibi takıyor, tüm güzelliklerine bakarak kıkırdıyor.

"Görünüşe göre Chelsea korsan ganimetiyle turnayı gözünden vurmuş," diyor Angelo, bunu benim kadar ciddiye almıyor. Aramanın geri kalanını mırıldanarak dinliyor, bazı yerlerde başını sallıyor. "Mia sorun olmadığını söylüyor," diyor omuz silkerek. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün diyor."

Ona bakakaldım. "Düğün hediyesi dediğin bir takım gümüş eşya, *belki* beş yüz dolar," diyorum ona. "Chelsea bunun normal olduğunu düşünerek büyüyemez."

Angelo başını öne eğer. "Ama o böyle büyüdü," diyor. "O doğduğundan beri üvey babanla yaşıyorsun ve bana onun ikinizi de şımartmadığını söyleyemezsin."

Haklı olduğu için dudağımı ısıırıyorum ama aynı zamanda ona bu hayattan tamamen kaçmayı planladığımı söyleyemediğim için. Angelo her zaman Chelsea'nin hayatında olacak ama ben bu evlilikten ayrıldıktan sonra kapasitesi azalacak.

"Bunu saklayacak," diyor Angelo kararlı bir şekilde, her bir kupürü sayarken gözlerinin nasıl parladığına bakarak. "Bu ona nasıl sayılacağını öğretecek."

"Yaşlı bir adam," diye mırıldanıyor Chelsea. "İki yaşlı adam..." Angelo'ya bakıyorum. "Olacak, değil mi?"

Gülüyor ve onu kollarının arasına alıyor. "Dün iyi bir hayat sürdün, korsan kraliçesi. Büyüyüp bir korsan mı olacaksın?"

"Hayır," diyor Chelsea, elindeki parayı gelişigüzel yere bırakıyor, ben de homurdanarak yerden alıyorum. Onun yerine küçük kollarını babasının boynuna doluyor. "Ben bir *presses* olacağım. Bir peri prensesi."

"Ben de korsan kraliçeliğin iyi bir iş olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor Angelo ve onu merdivenlerden indirirken Chelsea'nin perilerin kanatlarının nasıl çıkabildiğinden ve onunkilerin henüz çıkmadığından bahsettiğini duyuyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp parayı saydım. Yedi bin dolar, bir Rolex saat, bir elmas kolye (hâlâ Chelsea'nin boynunda) ve yakut ve yeşim taşı gibi pahalı taşlara benzeyen birkaç yüzük var. Bu kesinlikle on binden fazla değerinde bir hazine ve Mia bunu Chelsea'ye öylesine vermişti.

Göz kırpıyorum. Üvey babamın bile bizi bu kadar şımarttığından emin değilim.

Kendime, *onu buradan çıkarana kadar buna katlanmam gerektiğini* söylüyorum. *Sonra yeni bir hayata başlayacağız.*

Plan hâlâ bu. Değil mi?

Angelo Bianchi'nin ölüm tehditleri ve görücü usulü evliliğiyle beni daha fazla oyalamasına izin vermeyeceğim. Aslında, her şey benim için iyi olacak. Bunu biliyorum.

Angelo ile biraz takılsam ne olur? Sonuçta biz *evliyiz*, bunun tamamlanması gerekmiyor mu? Ben boşanmaya gidiyorum, feshetmeye değil.

Sadece biraz eğlence, hepsi bu. Angelo benim için hep böyle oldu. Sadece eğlence.

Numarasını almadığımda onu nasıl özlediğime, hamile olduğumu öğrendiğimde onu görmeyi nasıl arzuladığıma dair düşünceleri bir kenara itiyorum. O gece sarhoştı elbette, ama aynı zamanda

çok tatlıydı, benimle hayattan, arkadaşlarımızdan ve en sevdiğimiz şeylerden konuşuyordu.

Birbirimizi, genellikle biriyle haftalarca çıktıktan sonra gerçekleşen bir düzeyde tanımış gibiydik. Sadece bir gecede bunu hızlandırmıştık.

Ama o artık farklı. Ben de farklıyım. Ben bir anneyim, o ise bir katil ve onun yaşadığı hayatı yaşayamam. Beni öldürmekle tehdit eden birine aşık olamam.

O zaman bile bunu yapacağını sanmadığım doğru. Bence büyük bir oyun oynuyor, ama birini soğukkanlılıkla öldürmek? Bunu yapacağından emin değilim.

Üvey babam ukalanın tekidir ama kendisini ya da arkadaşlarını öldürmeye çalışmayan hiç kimseyi öldürmemiştir ve Angelo'nun da böyle olduğunu varsayıyorum.

Ama nereden bilebilirdim ki? Onunla sadece bir gece geçirdim ve şimdi ne oldu, bir hafta mı? Onu tanıyormuşum gibi değil. İsteddiği zaman beni öldürebilir ama bunun yerine beni yatağına davet ediyor.

Şeytanla yatıyorum ve bunun farkındayım ama bu çok *doğru* geliyor.

Çünkü Angelo'yla tanıştığımız gecedен beri neredeyse hiç kimseyle birlikte olmadım. Başka bir hamilelikten o kadar korkuyordum ki kimseyle birlikte olmadım ve yeni hayatımı kurmaya odaklanmıştım.

Hâlâ öyleyim.

Aslında, Chelsea'nin korsan ganimeti dediği parayı, birkaç gün içinde unutacağını bildiğimden, alıp gömme dolaptaki yüksek bir rafa sakladığım bir bavula koyuyorum. Orada zaten şaşırtıcı miktarda kadın kıyafeti var ve ben şok olmuş bir şekilde bakıyorum.

Pahalı da, tüm tasarımcı markaları ve çoğunun üzerinde etiketleri bile var.

Angelo'nun neden bu kadar çok kıyafeti olduğunu bilmediğimden ve daha sonra ona sormak için not aldığımдан, ama kıskanç bir şekilde değil.

Kıskanmıyorum. Eğer bir kız arkadaşı ya da her neyse, kıyafetlerini evinde saklayan biri varsa, onu Chelsea'den uzak tutması gerekecek. Yoksa beni ilgilendirmez.

Bir çift yoga şortu ve atlet giyip aşağıya iniyorum ve belki de yanaklarım öfkeden biraz kızarmış. Elimde değil. Bana evlenme teklif etti, beni evlendirdi ve dolabında kıyafet bırakan bir kız mı var?

Chelsea mama sandalyesinde oturuyor, Angelo'nun onun için almış olması gereken yeni bir sandalye, her ne kadar bunu yapmaya ne zaman vakti olduğunu bilmesem de, avuç avuç pastırma yiyor.

"En azından yanında tost yemesini sağlamalısın," diyorum yorgun bir sesle ve Angelo'nun birlikte ebeveynlik yapmanın zor olacağını kendi kendime söylüyorum.

"Tost yapıyorum," diyerek ona göz kırptıyor ve tost ortaya çıktığında onu kızartıp kıza uzatıyor.

Hemen parçalara ayırıyor ve pastırmasını yemeye devam ediyor.

Ben inledim. "Sadece iki ısırık, Chels, lütfen."

Chelsea bana bakıyor ve sinirli olduğumu hissetmiş olmalı ki, harap olmuş tosttan iki ısırık alıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bir sandalyeye oturuyorum. Angelo bir tabak domuz pastırması, çırpılmış yumurta ve üzerine fıstık ezmesi sürülmüş kızarmış ekmek getiriyor.

Ona bakıyorum.

"Yumurtanı nasıl sevdiğini bilmiyordum," diyor biraz mahcup bir sesle ve ben önce tostı alıp bakıyorum.

"Tık naz," diyor Chelsea yüzünde tam bir tiksinti ifadesiyle. "Babam da seviyor."

Angelo, "Fıstıklar senin için iyidir, Chelsea," diyor ve Chelsea dilini çıkararak mama sandalyesine biraz daha pastırma bırakıyor.

İçimi çekiyorum ve en sevdiğim tostumdan bir ısırık alıyorum. Angelo önce kısaca gülümsüyor

Chelsea'yi temizliyor.

Şaşırmış bir halde onlara bakıyorum. Chelsea söz konusu olduğunda Angelo'nun gerçek işleri yapacağını hiç düşünmemiştim. Yeniden bağlantı kurduktan sonra bile onun için yemek pişireceğini, arkasını toplayacağını, banyo yaptıracağını ve bunun gibi şeyler yapacağını hiç düşünmemiştim.

Sadece eğlenceli bir baba olmak isteyeceğini, ona hediyeler alıp onunla oynayacağını düşünmüştüm. Ama Angelo öyle biri değil. O tam anlamıyla bir baba ve bu beni meraklandırıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Kardeşin var mı?" diye soruyorum.

Angelo homurdanır. "Hayır, ne yazık ki babamın gözbebeği benim."

Bunu söyleme şekli bana yüzüğü ondan almak zorunda kalacağını söylediği zamanı hatırlattı.

"Ne oldu?" Chelsea üst kattaki odasına koşarken soruyorum, muhtemelen peri prensesi kıyafetlerini giymek için, çünkü bütün sabah bu konuda gevezelik ediyordu.

"Neyle? Ailem daha fazla çocuk istemedi sanırım," diye mırıldanıyor bir parça fıstık ezmeli tostun etrafında.

Angelo'nun bu konuda konuşmak istemediğini bildiğim için sabırla, "Yani babanla," diyorum. İç geçiriyor. "O gitti. Hepsi bu kadar."

"Peki ya şimdi? Hayatının bir parçası olmak istiyor mu?"

"Yıllardır, gençliğimden beri. Bizi bir sürtük için terk etti ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi bizi geri istedi," diyor Angelo acı bir şekilde. "İhtiyacım olduğunda parasını alıyorum ama ihtiyacım olmamasına çalışıyorum. Onunla konuşmuyorum."

"Ama yüzük için bunu yapmak zorunda kalacaksın?"

Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Kaşlarını çattı. "Evet, ne olmuş?"

"Yüzük senin için neden bu kadar önemli?" Yumurtalarımı karıştırarak soruyorum. Bir ısırtık alıyorum ve şaşırtıcı derecede kabarık oluyorlar. "Yani, bunların hepsi... geçici."

"Elbette, ama kimse annemin nişan yüzüğü olmadan biriyle evlendiğime inanmaz," diyor, sanki bu çok açıkmiş gibi. "En azından annem."

"Yüzüğü geri almadı mı?"

"Onunla hiçbir şey yapmak istemedi," diyor, Chelsea'nin yaptığı gibi çenesini kaldırarak, sanki gurur duyuyormuş gibi. "Ona verdiği hiçbir şeyi istemediğini söyledi."

"Ama sen istiyorsun," diyorum yine, kafam karışmış bir halde.

Angelo mırıldanarak pastırmalı yumurtasını kaşıklıyor. Cevap vermeden önce duraksıyor ve yutkunuyor, yüzü biraz dalgın.

"Senin almanı istiyorum," diyor basitçe, sanki konuşma bitmiş gibi ve ben sadece ona bakıyorum. Tabağımdan istediğimi yedikten sonra boğazımı temizliyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Artık benim karımsın. Bana her şeyi sorabilirsin. Tüm sırlarımı bilebilirsin," diyor alaycı bir tonda, ama ben ona bakmaya devam ediyorum, eğlenmeden.

"Dolabında neden bu kadar çok kadın kıyafeti var?"

Angelo sanki ruh halime karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an merakla bana bakıyor ve ben de yüz ifademi boş tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Nesin sen, kıskanç mı?"

"Hayır, *değilim*," diye alay ederek ısrar ediyorum, yanaklarım kızarıyor. "Sadece bilmek istiyorum. Bu çok garip."

Omuz silkiyor. "Sadece oradan buradan bir şeyler topladım, anlıyor musun? Kızlar için. Her zaman buraya gelirler ve evde ya da kahvaltıda giyecek bir şeyleri yoktur, bu yüzden tüm kıyafetlerimi çalmaları yerine birkaç tane aldım."

Burnumu kırıştırıyorum. "Yani bazıları *kullanılmış* giysiler mi?"

Bir kahkaha attı. "Hayır, onları kim giydiyse eve o götürdü." "Seksten sonra bonus gibi bir şey mi?" İnanamayarak sordum.

"Eğer bu şekilde düşünmek istiyorsan, elbette. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

"Başkasının kıyafetlerini istemiyorum," diye mırıldanıyorum, zaten benim bedenimde olmadıklarını düşünüyorum.

Angelo benden çok daha zayıf kadınların peşinden gidiyor olmalı.

"O zaman onları atarız," diyor kolayca, sanki orada binlerce dolarlık giysi ve ayakkabı yokmuş gibi. "Sana yeni eşyalar alırız."

"Kendi kıyafetlerimi kendim alabilirim," diye mırıldanıyorum kahvemi yudumlarken. Benim için biraz fazla tatlı ama fena bir kahve değil.

"Neyle, babanın parasıyla mı?" Angelo soruyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum. "Hiçbir şey," diyor çabucak. "Sadece soruyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, aklıma gelen hiçbir neden yokken kendimi savunmaya geçmiş hissediyorum. Angelo beni ya da üvey babamı tanımıyor. Ev işlerine yardım ettiğimi ya da işler gerçekten zor olduğunda üvey babamın bana ve Chelsea'ye bakmaya nasıl yardımcı olduğunu bilmiyor.

"Benim kendi banka hesabım var," diyorum.

Angelo bana üvey babamın para koyduğunu söyler gibi bakıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Paranı nasıl kazanıyorsun? Babandan biraz aldığını söylemiştin."

Çatalını bana doğrulttu. "Sadece *mecbur* kalırsam. Bunu sadece birkaç kez, işler kesatken yaptım."

"Ne zaman işler yavaştı?" Dürtüyorum.

Angelo başını eğiyor. "New York'taki en büyük *caputolardan* biriyle yaşıyorsun, kedicik. Ne yaptığımızı biliyor olmalısın."

"Onun ne yaptığını biliyorum," diyorum inatla. "Senin ne yaptığını bilmiyorum. Baban bir *kaptan* mı?"

Angelo başını sallar. "Evet, ama ben onun için çalışmıyorum. Hiçbir zaman. Dante ve diğer birkaç kişi için çalışıyorum.

bölgedeki *capo*'lara ihtiyaç duyulduğunda."

"İhtiyaca göre," diye düşünüyorum. "Yani haftalık iş yapmıyorsunuz?"

Üvey babamın yapılması gereken çeşitli haftalık işleri vardı ve tabii ki tıpkı Dante gibi dışarıdan hizmet alıyordu. Genellikle yetkili kişiler ellerini kirletmezdi.

Angelo başını sallar. "Sadece gerçekten paraya ihtiyacım olduğunda. Bir yıl, Dante'ye koruma parası ödemediği için bir adamı on kez dövmek zorunda kalmıştım ama bu olağan bir şey değil."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yani para için adam mı dövüyorsun?"

"Onları her zaman dövmüyorum," diyor kolayca. "Bazen sadece vuruyorum." "O adamın boğazını kestin," diyorum alçak bir ses tonuyla. "O da neydi öyle?"

Angelo omuz silkiyor. "Bir mesaj. Adam Dante'nin peşinden gitti. Buna müsamaha göstermeyiz, o yüzden silahla vurulmaktan biraz daha kişisel bir şey yaptı."

Chelsea'yi uzak tutmak istediğim yaşam tarzının tam da bu olduğunu düşünerek sertçe yutkunuyorum. Üvey babamdan ya da Angelo'dan para biriktirmeye ve Chelsea'nin korsan ganimeti gibi saklamaya kararlıyım. Yeterince param olduğunda gideceğim ve velayeti oradan çözeceğiz.

Angelo'yu Chelsea'nin hayatından çıkarmayacağım, ama onu tüm bunlardan uzaklaştırmalıyım.

New York'tan. Chicago'dan.

Batıda bir yer, Kaliforniya, belki, ukala yaşam tarzının sadece senaryolara konu olduğu bir yer.

Ayağa kalkıp bulaşıkları lavaboya götürüyorum ama Angelo beni belimden tutup kucağına çekiyor.

"Benim bir hizmetçim var, biliyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma ve bu beni ürpertiyor.

"Yine de ona daha fazla iş vermek için bir neden yok," diye ısrar ediyorum. Üvey babamın evinde kahvaltıdan sonra bulaşık makinesini hep ben doldururum.

Angelo itiraz edemeden telefonum çalıyor ve ayağa kalkıp şortumun arka cebinden telefonu alıyorum.

"Düğün organizatörü," diyorum kısaca, arka balkona çıkıyorum ve Angelo inliyor.

Gülümsüyorum. *Zil kurtardı.*

ANGELO

Catarina'nın dolabımda bulduğu kıyafetleri kışkırdığı çok *açıktı* ve bu sabahın geri kalanında beni gülümsetti.

Dışarıda saatlerce telefonla konuşuyor, ben de yukarı çıkıyorum ve Chelsea annesinin valizinden bir şeyler atıyor.

Komodinin üzerinde dantelli bir sutyen, yerde birkaç çift iç çamaşırı ve her yerde kıyafetler var.

"Ne yapıyorsun, deli kız?" Onu kaldırıp gıdıklayarak soruyorum.

"Peri prensesi elbiseleri arıyorum," diye somurtuyor. "Annemde olduğunu biliyorum.

Biliyorum işte." O sabah Catarina ile yaptığım konuşmayı düşününce gözlerim parlıyor.

"Pekala, peri prensesim, sanırım babamda senin için *mükemmel* bir şey olabilir."

Nefes nefese kalıyor ama sonra merakla bana bakıyor. "Çocuk elbisesi mi bu? Çünkü baba, çocuk elbiseleri periler gibi güzel değildir."

Başımı sallıyorum. "Yetişkin elbiseleri," diyorum ve onu gömme dolaba yönlendiriyorum. Ciyak ciyak bağılıyor ve elbiseleri karıştırmaya başlıyor.

Kıkırdıyorum ve yatak odasına dönüp Chelsea'nin etrafa saçtığı kıyafetleri kaldırıyorum. Onların eşyaları için yer açmam gerekiyor. Chelsea peri prensesi kıyafetlerini seçtikten sonra geri kalanları atıp çekmecelerimde yer açacağım.

Sanırım her dışarı çıktığımda aynı düğmeli bluzu ve pantolonu giyiyorum. Eskiden kulüpte mavi ipek gömlekler giyerdim, hatta bir kız gözlerimdeki kehribar rengini ortaya çıkardığını söylediğinde kırmızı bile giyerdim ama artık evli bir adam olduğum için bunu artık yapmayacağım.

Kulağa hoş geliyor. Evli bir adam. Hatta çocuklu.

Catarina'nın daha fazla çocuk isteyip istemediğini merak ediyorum. Bu düşünceyle kendimi şok ediyorum.

Daha fazla çocuk istiyor muyum? Nico'nun kafedeki bebeği gibi tombul ve bana gülümseyen bir bebek görmek beni cezbediyor.

Ama Catarina'dan bir bebek daha mı? O kadar uzun süre ona bağlı kalmak ister miyim? Sanırım Chelsea zaten burada olduğu için bu konuda endişelenmek için çok geç. O zaten sonsuza dek hayatımda, başka bir bebeğin ne önemi var?

Chelsea, kırmızı tabanlı, gereğinden fazla büyük bir çift ince topuklu ayakkabı ve indirimden aldığım payetli, pastel mor bir elbise giyerek dışarı çıktığında, dolabımdaki kıyafetlere kızmadığı zaman ona bunu sormayı aklıma not ediyorum.

"Şu haline bak," diye nefes nefese kaldım ve ağzım dramatik bir şekilde açıldı. "Bir peri prensesi." "Tek ihtiyacım olan kanatlar," diyor. "Ama yakında onları da büyüteceğim."

"Babam gerçek dişlerin çıkana kadar sana bir çift alabilir," diyorum ve fotoğrafını çekiyorum.

Nico ve Dante'ye göndermek için telefonumla fotoğrafını çektim.

"Gerçekten mi?" Büyük, kahverengi gözleri genişliyor. "Bana *kanat* mı alacaksın?" "Elbette, tatlım. Onları seçmek için benimle gelebilirsin."

Chelsea topuklarının üzerinde zıplayarak öyle korkunç bir ses çıkarıyor ki alt kattaki komşular benden zaten korkmuyor olsalar çok kızarlardı. Şimdiden birkaç komşum gürültüden şikayetçi oldu, ancak onlara daha kötüsünün de olabileceğini, her hafta atış talimi yapıyor olabileceğimi söylediğimde durdular.

"Şimdi gidelim, şimdi, şimdi," diye bağıyor ve sonra duraklıyor. "Bunu giyebilir miyim?" Elbisenin altına kendi kıyafetlerini giyiyor ve ben homurdanıyorum.

"Dışarıda olmaz tatlım," diyorum ona nazikçe. "İnsanların senin bir peri prensesi olduğunu *bilmesini* istemiyoruz.

Kıskanacaklar."

Bir an için bana baktı. "Haklısın," diyor ve elbisenin içinden çıkıyor. Elbise ona o kadar büyük geliyor ki yere düşüyor.

Ona bakıyorum, bana muhtemelen birkaç bin dolara mal olduğunu ve üç yaşındaki bir çocuğa vereceğimi düşünüyorum. Birazcık bile umursamıyorum.

Hiçbir şeyi Chelsea'yi sevdiğim gibi sevmemiştim ve bu neredeyse anlıktı. Onu gördüğüm anda benim olduğunu biliyordum ve geriye dönüp baktığımda, açıkça benim olan bir şeye sahip olduğumu hiç sanmıyorum.

Babam evcil hayvanlardan nefret ederdi, bu yüzden hiç köpeğim ya da kedim olmadı, kardeşlerim de olmadı. Daha önce hiç bir kadına aşık olmamıştım. Bu yüzden Chelsea. O benim olan tek şey ve harika biri. Yaptığı her şey beni gülümsetiyor.

Chelsea elimi tutuyor ve beni annesinin telefonuna bakıp kaşlarını çatdığı alt kata götürüyor.

"Pasta tadımı genellikle beş yüz doların üzerinde midir yoksa beni dolandırmaya mı çalışıyorlar?" Catarina yanından geçerken soruyor.

"Pastaya göre değişir," diye kolayca cevap veriyorum ve sonra Chelsea'yi kucaklayıp omuzlarıma koyuyorum.

Eşim ve küçük tatlı kızımın birlikte oldukça iyi bir ruh hali içindeyim. Belki de Nico ve Dante başından beri haklıydı.

Evlilik onların aşık olduğu gibi aşık olmayı gerektirmiyor. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum ve karmaşık aşk meseleleri hakkında endişelenmeme gerek yok.

Elbette, Catarina için bir şeyler hissediyorum. O seksi, zeki, komik ve çocuğumun annesi. Kim hissetmez ki? Ama bu aşk değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum.

"Pastanın tadımı ne zaman?" Dudaklarımı yalayarak soruyorum.

Catarina alay ediyor. "Sanırım oraya beş yüz dolarla gittiğimizde." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani, bugün mü?"

Bana bakıyor. "Pasta tadımına gitmek ister misin? Chelsea ile mi?" "Pastaya bayılırım anne," diyor Chelsea ve ben de ona sırtıyıyorum.

Ona bir bakış attım. "Cebime sığdırabildiğim her şeyi sana geri getiririm ama bu yetişkinlere yönelik bir pasta tadımı, tatlım."

Surat asıyor. "Ama pastayı severim."

"Alessia'yı pastadan daha mı çok

seviyorsun?" Gözleri parlıyor.

"Arkadaşımı görebilecek miyim?"

"Kesinlikle," diyorum kıkırdayarak.

Catarina boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Dante ve Mia'dan bebek bakıcılığı yapmalarını isteyip duramayız," diye söze başladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Dadıları var, Tanrı aşkına," diyorum ona. "Belki bir tane almamıza izin verirler." Yüzü kızardı. "Chelsea için tanımadığım bir dadı istemiyorum."

Nefes nefese kaldım, sinirlenmeye başlamıştım. "Bunu sonra konuşuruz ama şimdilik pasta tadımı. Bu düğünü hatırlanacak bir şey haline getirmeliyiz."

"Babam her şeyin parasını ödemek istiyor. Bana makbuz almamı söyledi," diye yorum yapıyor. Sırıttıyorum. "Bu daha da iyi. Bir elbise seçtin mi?" Dudağını ısırtıyor. "Hayır, henüz değil."

"O zaman onun için de alışverişe gideriz," diyerek Chelsea'yi yere bırakıyorum ve o da oyuncaklarına doğru koşmaya başlıyor.

"Kesinlikle hayır," diyor Catarina kararlı bir şekilde. "Ne? Neden olmasın?"

"Bunun senin için önemli olmadığını biliyorum Angelo, ama bunun kitaba uygun olmasını istiyorum. Ve damadın düğüne kadar gelinliği görmemesi gerekiyor."

Kıkırdıyorum. "Pekâlâ, Bayan Geleneksel," diye takılıyorum.

Catarina yanıt vermiyor, yenilgiyi kabul edercesine iç çekmeden önce ifadesi bir an için boş görünüyor.

"Tamam, hadi pasta tadımına gidelim."

"Harika." Ellerimi ağzımın etrafında birleştiriyorum. "Hey, tüm peri prensesleri, peri kasabasına giden tren kalkıyor!"

Chelsea kafasını oturma odasına attı. "Periler trene binmez, biz *uçarız*."

"Şey," diyorum gülerek. "Sanırım bu, kanatları olmayan perilerin peri kasabasına gidemeyeceği anlamına geliyor."

Chelsea huffs. "Sanırım."

Ona sırtıttıyorum, onu kucağıma alıp arabaya kadar taşıyorum. Catarina iç geçiriyor ve Chelsea'yi her yere taşımamdan hoşlanmadığını biliyorum ama elimde değil.

O kadar küçük, tatlı ve *benim ki*.

"Seni peri kanatlarını almaya götüreceğim, buna ne dersin?" Chelsea'ye soruyorum ve o da zafer çiğlikleri atıyor. "Bebeğe de alabilir miyiz?" diye soruyor, ben başımı sallıyorum ve o tombul ellerini birbirine vuruyor

heyecanla. Catarina bile gülümsüyor.

Belki evli olduğum için çok heyecanlı değilim ama baba olmaya aşığım ve bu yeterince iyi.

CATARINA

Angelo Chelsea'yi mağazaya götürüp birkaç çift peri kanadıyla çıktığında karnımda garip bir kıpırtı oluyor. Sanırım Chelsea adına heyecan gibi bir şey. Angelo iyi bir baba olduğu için.

Onunla hiçbir ilgisi yok. Ona karşı bir şeyler hissettiğim için değil.

Angelo yakışıklı, komik, zeki... İnsanların bir erkekte aradığı her şey onda var. Ama beni ondan uzak tutan tek bir özelliği var: O bir gangster ve bir mil genişliğinde pervasız bir çizgiye sahip.

Kızımın tüm hayatını bu tür tehlikeli bir ortamda geçirmek zorunda kalmasını istemiyorum ve Angelo'nun asla değişmeyeceğini biliyorum. Değişmek bile istemiyor.

Benim nefret ettiğim hayatı o da seviyor ve bu yüzden asla bir çift olamayız. İstedimden değil zaten. *O da* istemiyor.

İkimiz de ebeveyn olmaktan ve ara sıra birlikte uyumaktan gayet memnunuz.

Ama yine de, Chelsea'yi yeni peri kanatlarıyla bırakıp fırına doğru giderken neredeyse bir randevu gibi hissediyoruz.

Elini dizime koyuyor, boğazının arkasından kısık bir sesle mırıldanıyor. "Bilmesem bundan zevk aldığımı düşüneceğim," diye suçluyorum. "Hoşlanıyorum," diyor basitçe.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Neden?" Omuz silkiyor.

"Pastayı severim."

Bir kahkaha attım. "Şimdi Chelsea gibi konuştun."

"Elma ağaçtan uzağa düşmüyor sanırım."

Gerçi pasta tadımı hakkında değil, tüm düğün planlaması hakkında sorular soruyordum. Düğünle ilgili bazı şeylerden bahsettiğimde heyecanlı görünüyor ve bu konuda kesinlikle benden daha heyecanlı.

En çok da üvey babamın ya da annemin bizim dış görünüşümüzü görüp gerçekten aşık olmadığımızı fark etmelerinden korkuyorum.

Pastaneye varıp oturuyoruz ve bize gerçekten çılgın miktarda pasta dilimi getiriyorlar. Angelo her birine yumuluyor ama ben zaman ayırıp tadına bakıyorum. Hepsinin tadı inanılmaz ama Angelo birkaç tanesini tükürüyor - limonlu hurma ve limonlu pancar.

"Kimse pastanın içine sebze koymamalı," diyor peçeteyle dilini ovuşturarak. O kadar yüksek sesle gülüyorum ki yüzündeki ifadeye neredeyse ağlayacağım.

"Havuçlu keke ne dersin?"

"Havuçlu kek iğrenç bir şey," diye karşı çıkıyor ve ben de ona yaslanıp nefes almaya çalışıyorum.

Boş yere kolunu bana doluyor ve kendimi sıcak ve mutlu hissediyorum, bu da beni biraz korkutuyor, bu yüzden boğazımı temizleyip dik oturuyorum.

"Ben en çok limon-elma aromasını seviyorum," diyorum. Suratını asıyor.

"Çikolata yok mu?"

"Peki ya çikolata-limon?" İşaret ederek soruyorum, o da bir ısırık daha alıyor.

Mırıldanıyor. "Bu mükemmel." Fırın çalışanının dikkatini çekmek için elini kaldırır. "Çikolatalı limon, lütfen!"

"Mükemmel," diyor gülümseyerek. "Peki pasta süsünü seçmek ister misiniz?"

Basit bir tane seçiyoruz, iki siyah saçlı insan, adam daha uzun. Biraz yapmacık görünüyor ama sonuçta her şey göstermelik.

"Dürüst olsaydık, yatakta bir çift olanını alırdık," diye şaka yapıyor fırından çıkarken.

Ben kıs kıs gülüyorum, o da bana gülümsüyor. "Chels'i almadan önce gerçek bir şeyler yemek ister misin?" Başımı sallıyorum, bütün gün şekerden başka bir şey yemediğim için midem gurulduyor.

Yakındaki bir lokantaya gidiyoruz, burgerli hızlı bir şey ve ben hemen bir çizburger ve patates kızartması ile vişneli kola sipariş ediyorum.

Angelo ciddiyle, "Bardaki o vişneli kola aslında narlı kola," diyor. Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yaklaşık on yıl önce bir süre barmenlik yaptım" diye açıklıyor. "Narlardan yapılan grenadin kullanıyorlar ama kimse vişne olmadığından şikayet etmiyor."

"Sürprizlerle dolusun," diye mırıldandım. "Seni asla bir barmen olarak düşünmezdim."

"Nedenmiş o? Çok mu yakışıklısın?" Gülümsüyor.

"Hayır," diyorum kıkırdayarak. "Çok asabi."

"Bir bira bardağını kırdığım ve kadınlarla fazla yakınlaşan bir müşteriyi tehdit ettiğim için kovuldum" diye itiraf ediyor ve ben yine gülüyorum, kendimi açık ve özgür hissediyorum.

Uzun zamandır böyle gülmemiştim çünkü çok stresliydim. Angelo ile zorlama olmayan bir zaman geçirmek güzel.

Yine de dikkatli olmalıyım. Kalbimi onun kazanan gülümsemesinden ve o vahşi kahverengi gözlerinden korumalıyım.

"Ailenle tanışacağım için endişelenmeli miyim?" Angelo'ya merakla sordum. "Kesinlikle hayır. Annem tam bir şeftalidir," diye cevap veriyor, patates kızartmasını mideye indirirken. "Peki ya baban?" Dürtüyorum.

Sırıttıyor ama içinde neşe yok, neredeyse acı. "Onunla tanışmayacaksın."

"Neden olmasın?" Yüzük hakkında konuştuğumuzda bana onunla tanışmam gerektiğini düşünmediğini söylediğini hatırlayarak soruyorum.

Angelo omuz silkiyor. "Yatağını yaptı, şimdi içinde yatacak."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama zorlamak da istemiyorum. Tüm vahşiliğine rağmen Angelo geçmiş ve duyguları söz konusu olduğunda oldukça ketum bir adam.

Ama beni şaşırtarak konuşmaya devam ediyor.

"Bizi terk etti," diyor. "Ben on iki yaşındayken. Anneme meme kanseri teşhisi konulduğunda başka bir kadınla birlikte olmak için çekip gitti."

"Aman Tanrım," diyorum ağzımı kapatarak.

"Sorun değil," diyor hemen. "Çifte mastektomi ile hastalığı yendi ama sevgili babam sağ olsun."

"Ve o zamandan beri onunla konuşmadınız mı?"

"Arada sırada, *gerçekten* paraya ihtiyacım olduğunda," diye itiraf ediyor. "Ama bundan hep nefret ettim. Düğünde kesinlikle olmayacak. Kızımızla tanışmaya hakkı yok."

Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum. Babanı kaybetmek çok zor."

"Baban seni seviyordu," diyor. "Seni terk etmedi, öldü. Arada fark var." "Biliyorum," diyorum usulca. "Ama yine de babasız büyümek zor."

Angelo elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Haklısın. Özür dilerim, kedicik. Daha duyarlı olmalıydım."

Parmak eklemlerimi öptüğünde şaşıırıyorum, açıkça özür diliyor. Biraz kızararak elimi yavaşça onunkinden çekiyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yarın onunla evlilik yüzüğü hakkında konuşacağım," diye iç geçirdi. "Bunu dört gözle beklemiyorum."

"Benim de gelmemi ister misin?" Bardağımın üzerinden ona bakarak soruyorum, o da başını sallıyor. "Hayır, ona güzel karımla tanışma zevkini tattırmayacağım."

Midemde kelekler uçuşuyor. *Karısı*. Bunu söyleme biçiminde bir şey var.

Hayır, Catarina, kendime söylüyorum. Onun ne kadar yakışıklı ve çekici olduğuna aldanma. Yine mi?

Boğazımı temizliyorum. "Chelsea'nin yanına dönmeliyiz. O peri kanatlarıyla muhtemelen dadıyı ve Mia'yı çıldırtıyordur."

Yüksek sesle gülüyor. "Umarım bir şeyden atlamaya çalışmamıştır."

Angelo lokantadan çıkarken elimi tutuyor ve elim onunkinde çok küçük kalıyor, kalbim hafifçe çarpıyor.

Kalbim son zamanlarda garip davranıyor ve bu konuda biraz endişeliyim. Fiziksel sağlığım için değil ama duygusal sağlığım için.

Angelo Bianchi'ye tekrar aşık olamam. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Chelsea'yi sakinleştirdikten, yıkadıktan ve yatağa yatırdıktan sonra kolunu belime doladığında uyuyormuş gibi yapıyorum ve hızla atan kalbimin sakinleşmesini istiyorum.

Bunu kendime bir daha yapmayacağım.

ANGELO

Ertesi sabah harika bir ruh hali içinde uyanıyorum, çünkü düğün yaklaşıyor ve bunun için biraz heyecanlı olduğumu kendime itiraf etmeliyim.

Catarina güzel, akıllı ve komik bir kadın ve daha kötüsünü de yapabilirdim. Aşkla ilgili olmak zorunda değil, değil mi?

Zaten neden bu hayattan çıkmak istediğini anlayabiliyorum.

Mutfakta kahvaltı hazırlarken bir gümbürtü duydum ve Chelsea ağlamaya başladı. Ne olduğuna bakmak için yanına koştum, merdivenlerin dibinde oturuyordu, dizlerinin derisi oldukça kötü yüzülmüştü. Geldiğimi görünce, peri kanatlarını yana açmış ağlayarak bana doğru topallayarak geliyor.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum ve burnunu çekiyor, dizlerine bakıyor ve hıçkırmaya başlıyor.

"Kanıyorum baba," diyor titreyerek, sanki kesinlikle kaybetmek üzereymiş gibi ve dizlerinden aşağı damlayan kanı gördüğümde kalbim ayak parmaklarıma düşüyor.

Onu kucağıma aldım, banyoya götürdüm, dizlerini temizledim ve yüzündeki gözyaşlarını yıkadım.

O sakinleşip peri kanatlarını düzeltene kadar kalbim küt küt atıyor. Ve onlar sadece derisi yüzülmüş dizler.

Chelsea'nin başına bir şey geleceğini, benim çocukken babamın *kaptanlığında* yaşadıklarını yaşamak zorunda kalacağını hayal bile edemiyorum.

Kaptan olmasam ve olmak gibi bir arzum olmasa da, yine de çoğu zaman tehlike altındayım. Catarina'yı daha iyi anlamak onu daha çok sevmemi sağlıyor. Ama *bu* şekilde değil. Ondan etkileniyorum ve o iyi bir anne. Hepsi bu kadar.

Kahvemi içerken keyfim daha da kaçıyor çünkü bugün babam Andrea Bianchi'yi görmem gerektiğini biliyorum. Bence annem o lanet yüzüğü saklamalıydı ama geri verme nedenlerini anlayabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve önceden aramamaya karar veriyorum, Catarina'ya bir not yazdıktan sonra çatı katından ayrılıyorum. Dante'nin özel jetiyle oraya gidiyorum ve sinirlerime rağmen yolculuk kolay geçiyor.

Güvenlik kapısına geldiğimde, yüzümü tanıyarak beni içeri aldılar. Ne yazık ki, kayıp babamın tıpatıp aynısıyım.

Aynaya her baktığımda onu görüyorum.

Fuayedde benimle karşılaştığında yaşlandığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Tokalaşmam için elini uzatıyor ve ben görmezden gelip yüzüne bakıyorum.

"Annemin alyansına ihtiyacım var," diyorum açıkça.

Nefes nefese kalır. "Evleniyor musun?" diye sorar. "Kiminle?"

"Sen onu tanımazsın," diyorum sinirli bir şekilde. "Bana sadece yüzüğü ver."

Babam kaşlarını çatıyor ve sonra ağzının kenarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Beni düğüne davet edersen sana veririm."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Benimle bu oyunu oynamak istemezsin, ihtiyar."

Omuz silkiyor. "Çok fazla oyun oynamak için çok yaşıyım. Arkada oturacağım. Sadece oğlumun evlenmesini izlemek istiyorum."

"Tabii ki hayır."

"Hadi ama. En sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ama sen hâlâ benim oğlumsun. Beni zaten hayatından o kadar çok çıkardın ki, bana sadece bu şeyi ver."

Onu gerçekten orada istemiyorum ama bu gidip gelmeler beni kızımdan daha fazla uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Chelsea ile Chicago'ya dönmek istiyorum, burada değil, ama bu adamı ailemin yakınında da istemiyorum. Hay sikeyim. Ne yapmalıyım?

Uzun bir süre bunu düşündüm. Sanırım annemle babamın düğüne gelmesi daha iyi olurdu. Alonzo Andrea'yı tanıyor, sohbet falan edebilirler. Ama bu adamı orada istiyorsam ne olayım.

"Bilmiyorum," diye düşünüyorum.

"Hadi, Angelo. Yaygara koparmayacağıma söz veriyorum. Sadece arkada olacağım, seni rahatsız etmeyeceğim.

İçimi çektim, bir an düşündüm. "Pekala, tamam. Ama seni gelinimin ya da benim yakınımda istemiyorum."

"Sorun değil. Sadece senin için orada olmak istiyorum."

"Her neyse. Davetiye'yi sana e-posta ile gönderirim." Duraksadım. "Artı olanlar olmasın ama. Annemin önünde düğüne bir sürtük getirmeni istemiyorum."

"Asla yapmam," diye savunuyor ve ben alay ediyorum.

"Terk ettin," diyorum sertçe. "Bizi yirmi bir yaşında biri için terk ettin, hatırladın mı?" "Elbette hatırlıyorum, Angelo. Hayatımın en büyük hatasıydı."

"Evet, şey," diyorum, elimi enseme sürterek. "Yüzük nerede?" "Çalışma odamda," diyor, merdivenlerden yukarı çıkıyor ve kısa bir duraksamadan sonra onu takip ediyorum.

Buna gerçekten değer mi? Bizi terk ettiğinde nefret etmişim. Nefret etmişim. Hâlâ da ediyorum.

Gittiği gece kapıda bağırıp hıçkırarak ağladığımı ve bizi neden artık sevmediğini sorduğumu hatırlıyorum.

Düşündükçe bile ürperiyorum. Daha çocuktum ama yine de canım yanıyordu.

O yüzüğü almaya gidip bir yüzük kutusunda bana uzatırken ben ofisinin kapısında duruyorum. Açıyorum ve ışıktaki çok güzel parlıyor.

"Yılda bir kez temizletiyorum," diyor sessizce.

Alay ettim. "Ne yani, bunun için sana madalya mı vermem gerekiyor?" "Teşekkür edebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye tükürdüm, en ufak bir anlam ifade etmeden. Bizi öylece bırakıp gittikten sonra babamın yapabileceği en asgari şey buydu.

"Oğlum," diye başladı.

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum.

"Angelo," diye yeniden söze başlıyor ve ben kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sadece konuşmamızı istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok. Bana şantajla davetiye gönderdin. Bu bana hâlâ sadece kendini düşündüğünü göstermek için yeter de artar bile," diyorum kararlılıkla ve merdivenlerden inip evden çıkıyorum. O da beni verandaya kadar takip ediyor.

"Angelo," diye sesleniyor.

"Merak etme, davetiyeni alacaksın," diye homurdandım.

Rahatlamış görünüyor, ama ben sadece onu sırtından atmaya çalışıyorum. Mecbur kalmadıkça düğünde ona tek kelime etmeyi planlamıyorum.

Omuzlarımı döndürüyorum, gergin ve kaskatı hissediyorum ve arabanın kapısını kapatırken kapıyı biraz sertçe kapatmaktan kendimi alamıyorum.

Dönüş uçağı ruh halimi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Çatı katına vardığımda hala öfkeliydim.

Catarina orada oturmuş, kahvesini yudumluyor. "Erken döndün. Seni saatlerdir beklemiyordum."

"Sadece bir şey almam gerekiyordu," dedim ve yüzük kutusunu ona uzattım. Bu pek bir teklif sayılmaz ama evliliğimizin şu ana kadarki gidişatına bakılırsa en azından bir jest sayılır.

Aldı ve açtı, ağzı hafifçe açık kaldı. "Çok güzel, Angelo." "Bir dene," diye emrediyorum. "Gerekirse yeniden boyutlandırabiliriz."

Parmağına takıyor ve tam oturuyor. Tıpkı annem gibi altı numara olmalı. Elmas ışığı yakalasın diye elini hareket ettiriyor.

Kalbim küt küt atıyor. O kadar güzel görünüyor ki, sarı bukleleri nemliyken çıplak yüzüyle bile. Yüzünü kavriyorum, eğiliyorum ve onu usulca, yavaşça öpüyorum, dilimi hafifçe ağzına sokuyorum.

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor, beni tekrar öpüyor ve geri çektiğimde gümüş gözleri biraz şaşkın görünüyor.

Ona sırtıyorum. "Düğün gecemiz için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum. "Bunu boşa harcamayacağım."

Catarina bana iğneleyici bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sonra Chelsea odaya dalıyor, üzerinde benim tişörtlerimden biri var, o kadar büyük ki yerde ayak bileklerinin etrafında toplanıyor. Ayrıca omuzlarından kaymasını engelleyen peri kanatlarını da takıyor.

"Peri, peri, ben güzel bir periyim," diyor şarkı söyler gibi bir sesle ve ben kıkırdayıp onu süpürüyorum, karnını öpüyorum ve oraya bir ahududu üflüyorum.

Onu yere bıraktığımda kıkırdıyor ve ciyaklıyor. "Sen en güzel perisin," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Hayır, baba. Tinkerbelle en güzel peridir. Perilere inanır mısınız?"

Catarina bana keskin bir bakış atıyor ve bunun önemli olması gerektiğini anlıyorum.

"Tabii ki biliyorum," diyorum. "Şu anda bir tanesine bakıyorum, değil mi?"

Chelsea sırtıyor. "Güzel, çünkü insanlar perilere inanmadığında ne olur biliyor musun?"

"Neymiş o prenses?"

"Ölüyorlar," diyor, dramatik bir şekilde yere düşüyor ve dilini dışarı çıkarıp yüzünü buruşturuyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve kalkmasına yardım ediyorum. "O zaman perilere inanmayı hep hatırlayacağım."

Sırtıyor ve mama sandalyesine tırmanıyor. Catarina onu sandalyeye oturtuyor ve yemesi için biraz mısır gevreği veriyor.

"Sence bunları daha ne kadar giyecek?" Catarina nefesinin altında soruyor.

"Sonsuza kadar," diyorum bir kahkaha daha atarak.

Kimse beni Chelsea kadar güldüremez ve onun hayatımda olmasından o kadar mutluyum ki bu Catarina'ya olan hislerimi etkiliyor.

Onun gri gözlerine bakıyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bunların hiçbirisi Angelo, kendime söylüyorum. O bir amaç için bir araç. Ve bu amaç hapse girmemek ve mükemmel küçük kızımın hayatımda olması, bu yüzden benim için önemli.

Hepsi bu kadar.

CATARINA

Düğün günü bence çok çabuk yaklaşıyor. Her şeyi seçmek için ailemle birlikte çalışıyordum ve sonunda omzu açık, çok pahalı bir elbisede karar kıldım.

Annem bayıldı ama. Bir peri masalı prensesi gibi göründüğümü ve Angelo'nun ağzının açık kalacağını söylüyor. İtiraf etmeliyim ki, tüm bunlar göstermelik olsa bile, onun ağzının açık kalmasını istiyorum.

Angelo ve ben düğün planlaması yüzünden buluştuğumuzdan beri birbirimizle yakınlaşmadık ve düğünden önceki sabah biraz huysuzdu, özellikle de Dante ve Nico bekarlığa veda partisini planlarken Chelsea Mia ile kaldığı için. Orada kaç tane striptizci olacağını düşünmek bile istemiyorum, kanımı kaynatıyor.

Elini belimde gezdiriyor, ürperiyorum ama geri çekilip tuvalete gitmek için ayağa kalkıyorum. Yataktan iniyor.

"Hadi ama Catarina, *uzun zaman* oldu."

"Bir haftadan az oldu," diye karşılık veriyorum, kapı açıkken dişlerimi fırçalıyorum. İçeri girip arkamda duruyor, aynada bana bakarken bir yandan da popomu avuçluyor.

"Seni tam burada domaltabilirim," diye mırıldanıyor kulağıma yakın, tüylerim diken diken oluyor. "Seni boşaltırken aynada kendine bakmanı sağlayabilirim."

Vücudum ısı ile dolup taşıyor ve sadece bir anlığına kıcımlı onun kasıklarına doğru itiyorum, uzaklaşmadan önce, geceliğimi çıkardığım ve basit bir vardiya elbisesi giydiğim yatak odasına geri dönüyorum.

Bedenime aç gözlerle bakıyor, somurtuyor, alt dudağı onu daha genç gösteren bir somurtma içinde.

Gülüyorum. "Balayımızı seks yaparak geçireceğiz, Angelo. Ayrıca, damat ve gelinin bir gece önce birbirlerinden uzakta uyumaları gelenektir."

"Bekârlığa veda partine striptizci mi çağırıyorsun?" diye suçluyor, ben de homurdanıyorum. "Öyle mi?"

Sessizleşiyor, kaşlarını çatıyor. "Bu yüzden mi geceyi benimle geçirmek istemiyorsun? Para için soyunan bir adamı eve götürmeyi planladığın için mi?"

Kıkırdıyorum. "Sesiniz neredeyse kıskanç geliyor Bay Bianchi."

"Belki de öyleyimidir, Bayan Bianchi," diyerek bana yaklaşıyor. "Kurallardan birinin size sahip olmamam olduğunu söylediğinizi biliyorum ama..."

"Ama bana sahip olmak istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Belki," diye mırıldanıyor, beni öpmeye çalışıyor ama ben geri çekilip tezgahın çantamı alıyorum. Chelsea çoktan Mia'lara gitmiş, Alessia ile yatıya kalmış. Annemler balayımızın büyük bir kısmında onu yanlarında götürecekler ama o bebeği birkaç günlüğüne görmek istedi.

Alessia için deli oluyor ve bence bu çok sevimli.

Angelo yine inliyor ve beni kapıya kadar kovalıyor ama ben koridora çıkmayı başarıyorum ve o

hala sadece boxer-şortunu giyyordu.

"Seni dışarıda kovalamayacağımı sanma," diye uyarıyor.

Gülümseyip onu usulca öpüyorum ve ağzımın içinde inleyip belimi tutmaya çalıştığında asansöre doğru koşuyorum, kalbim çok hızlı atıyor.

Angelo istediği zaman sevimli olabiliyor ve ben kalbimi kilit altında tutmalıyım. Notu alıyor gibi görünmüyor.

Kaşlarını çatarak bana bakarken ona el sallıyorum ve asansör kapıları kapanıyor. Rahat bir nefes alıyorum. Bedenim onu en az onun beni istediği kadar isterken onu reddetmek zor.

Aşağıda, küçük sedanında bir çift pahalı güneş gözlüğü taşıyan Mia var ve ona sırtıyor
Be

n. "Sefahate hazır mısın?"

Sadece bir striptizci var ve o da kaslı ve uzun olmasına rağmen benim tipim değil. Orada Sadece çenesinin keskin çizgisinde doğru olmayan bir şey var.

"Çünkü Angelo'ya benzemiyor," diye fısıldıyor Mia şikayet ettiğimde ve yüzüm kızarıyor.

Aurora'nın bize katılması gerekiyordu ama hasta bir yenidoğana yakalandı ve onunla tanışmadığım için üzgünüm. Mia'nın söylediklerine bakılırsa çok iyi birine benziyor.

En iyi arkadaşım Alyssa ortaya çıktı ve striptizciyle çok iyi anlaştılar. Aklının artık Santino'da olmamasına sevindim ve onu ayarladığım otele geri götürmesi için cesaretlendirdim.

Harika vakit geçirdim ve Mia ile rezervasyon yaptırdığımız otele döndüğümüzde biraz çakırkeyiftim. Ne kadar harika vakit geçirdiğini anlatıyordu.

"Bebekle ve Dante'nin aşırı korumacı olmasıyla hiç dışarı çıkamıyorum" diyor. "Bu yüzden beni davet ettiğin için çok minnettarım."

"Sen ve Alyssa her şeyi planladınız. Sen benim nedimelerimden birisin," diyorum usulca. Mia gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve ben gülümseyerek onun ne kadar sarhoş olduğunu merak ediyorum.

Bana sıkıca sarıldı. "Angelo için daha iyi birini seçemezdim," diyor. "Sen harikasın."

Biraz gülüyorum ve ona tekrar sarılıyorum. "Teşekkürler Mia. Ama bunun geçici olduğunu biliyorsun."

"Elbette," diyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini sallıyor, kaşlarımı çatıyorum ama şikayet etmiyorum.

Orta boy yataklardan birine yüzüstü uzanıyor ve dakikalar içinde horlamaya başlıyor. Bornozumla yatağa girmeden önce duş alıyorum, kalbim hızla çarpıyor, yarınki düğünü düşünüyorum.

Neden bu kadar gerginim bilmiyorum ama öyleyim. Teknik olarak zaten evliyiz, yani bu sadece aile ve arkadaşlar için yaptığımız bir gösteri. Bu kadar endişelenmemeliyim.

Ama her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Belki de hiç gerçek bir düğünüm olmayacaktı. Belki de bu o düğündür. Bu yüzden doğru olmasını istiyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Mia inliyor ve yataktan yuvarlanarak yere düşüyor. "İyi misin?" diye sordum. Kıkırdarak soruyorum, o da saçları dağılmış bir halde yavaşça kalkıyor.

"İyiyim," diyor, sesinde uyku sersemliği var. "Dün gece şampanyayı fazla kaçırdım," diye mırıldanıyor. "Peki ya sen? Akşamdan kalma mısın?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum dürüstçe ve gözlerini bana dikeyor.

"Senden nefret ediyorum," diye geveliyor, ben de gülüyorum ve hazırlanmak için kiliseye giderken giymeyi planladığım vardiya elbisemi kapıyorum.

Saçım ve makyajım var, manikür ve pedikürden bahsetmiyorum bile.

Oraya vardığımda herkes kilisedeydi, tüm personel beni büyük günümde güzelleştirmek için buradaydı.

Makyaj sanatçısı, "Makyajınızı nasıl istersiniz Bayan Bianchi?" diye sorar.

"Göz alıcı ama çok fazla değil," diyorum ve o mırıldanarak başlıyor, biri de uzun sarı buklelerimi taramaya başlıyor. Bir süre sonra biri ellerime ve ayaklarıma masaj yapmaya başlıyor. Büyük ölçüde şımartılıyorum ve itiraf etmeliyim ki buna bayılıyorum.

Babam bu düğün için hiçbir masraftan kaçınmadı ve bu çok açık.

İşim bitmeden önce yaklaşık bir saat boyunca şımartılmanın keyfini çıkarıyorum ve sonra geç gelen ve boynunun her tarafı morarmış olan Mia ve Alyssa'nın yardımıyla elbisemin içine giriyorum.

"Varlığınızla bizi onurlandırdığınız için teşekkür ederiz," diye şaka yapıyorum ve Alyssa inliyor.

"Özür dilerim ama dün gece..." diye duraksıyor ve odadaki herkese bakıyor. "Size her şeyi sonra anlatacağım."

"İyi edersin," diye takılıyorum ve sonunda elbisemin fermuarını çekip duvağımı başıma geçiriyorum. Gitme vakti gelmeden önce aynada kendime şöyle bir bakabiliyorum ama *gerçekten* de bir masal prensesi gibi görünüyorum.

Derin bir nefes alıyorum. *İşte bir şey yok.*

ANGELO

İronik bir şekilde, bekarlığa veda partimde hiç striptizci yok, sadece Nico ve Dante için burbon, benim için tekila ve bir sürü Küba purosusu var. Yine de ailedeki herkes partide, bu yüzden Dante ve Nico çok fazla kaynaşıyor.

Çok fazla içmiyorum ve çok fazla da konuşmuyorum ve sonunda Dante beni dürttü.

"Neyin var senin? Sanki evlenmek yerine sabah idam edilecekmişsin gibi davranıyorsun."

"Aklımda çok şey var," diye mırıldanıyorum ve aklımdaki şey çok basit: *Catarina*.

Bu sabah flört ederken ve ben onu dairenin içinde kovalarken kendimi çok mutlu ve özgür hissetmiştim. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve bunu kaybetmek istemiyorum. Aslında onu kovalamak istiyorum. Hayatım boyunca adrenalini kovaladığım gibi kovalamak.

"Karına aşık olmaktan mı korkuyorsun?" Nico çok yüksek sesle soruyor, belli ki biraz sarhoş.

Tekila ve ananas suyum boğazıma kaçıyor.

"Sesini alçalt," diye tıslıyorum.

Dante gülerek, "Evet, çünkü kimsenin senin yasal olarak evli olduğun karına karşı bir şeyler hissettiğini bilmesini istemiyoruz," diyor. Yüzü kızarmış. Sanırım artık pek dışarı çıkmıyorlar ve ikisi de aşırıya kaçmış.

"Ayrıca, sen nereden bileceksin ki?" Nico'ya kaşlarımı çatarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Aurora konusunda ben de aynıydım. Bunu uzun süre kendime itiraf edemedim, neredeyse onu kaybediyordum."

Dante başını sallıyor. "Mia'yla tüm yanlış nedenlerden dolayı evlendim ama ona aşık olduğumu fark ettiğimde, bu beni bir döngüye soktu."

Sesim kulağıma zayıf gelse de, "Bu farklı bir şey," diyorum.

"Nasıl?" Nico bana dikkatle bakarak soruyor ve ben cevap veremedim ağzımı açıp kapatıyorum.

"Yani, o bir odadayken kalbin çok hızlı atıyor ve tek yapmak istediğin onu en yakın yüzeye doğru eğmek mi?" Nico hala yüksek sesle devam ediyor ve ben inleyerek elimi yüzüme götürüyorum.

Dante kıkırdar. "Ve ondan başka bir şey düşünemiyorsun, değil mi?" "Doğru," diyorum, yenilmiş bir halde.

"Belki de ona aşıksındır," diyor Nico. "Bu dünyanın sonu değil." "Benim için öyle sayılır," diye mırıldanıyorum.

Nico homurdanır. "Her neyse. Aurora'dan önce senden bile daha çok kadın düşkününü bir adamdım.

Şimdi bana bak. Yeni bir erkek bebekle mutluyum."

"Chelsea beni mutlu ediyor," diyorum inatla. "Hepsi bu

kadar." "Bundan emin misin?" Dante kaşlarını kaldırarak soruyor.

Tekilamın kalanını içip bir tane daha sipariş ediyorum. Dante'nin parasını ödediği bir açık bar var, bu yüzden paramın karşılığını almayı planlıyorum.

Birkaç saat geçtiğinde, ben de herkes de rüzgâra karşı üç yaprak gibiydik. Dışarıda bizi bekleyen arabalara doğru giderken bir İtalyan şarkısı söylüyoruz.

"Ya ona aşırısam?" Nefes alıyorum, telefonuma ve onun kişi adına bakıyorum, görüşüm iki katına çıkıyor.

"Peki ya öyleysen?" Dante, Nico'nun daha önce söylediklerini papağan gibi tekrarlayarak sorar. "O senin *karın*, dostum." Sırtımı sıvazlıyor ve bu neredeyse midemi bulandırıyor, ben de bir cam kırıyorum.

Onu aramak istiyorum ama parmaklarım tam olarak çalışmıyor ve birden o kadar bitkin düşünüyorum ki çatı katına zar zor geri dönebiliyorum. Nico kanepeye uzanıp horluyor ve Dante de geceyi geçirmeyi planladığımız evine dönmeyi başaran tek kişi oluyor.

Yatağa girdiğimde çarşafLARımın ve yastıklarımın onun gibi koktuğunu fark ediyorum, sarı buklelerine sürdüğü hibiskus şampuanı gibi. Sonunda uykuya dalmadan önce onu içime çekiyorum.

Müthiş bir baş ağrısıyla uyanıyorum ve Nico ılık çalarak bana bir bardak buzlu su getiriyor.

"Akşamdan kalma değil misin?" Mırıldanarak soruyorum.

Nico tüm dişleriyle sırtarak başını sallıyor. "Senin kadar çok içmedim." "Şerefsiz," diye mırıldanıyorum ve o yüksek sesle gülüyor. Başımı ağrıtıyor.

Nico, "Düğününüze iki saat var ve hâlâ takım elbisenizi almamız, tıraş olmanız ve saçınızı kestirmeniz gerekiyor," diye uyarıyor.

Buzlu suyu yudumlarken inliyorum ve sonra ayağa kalkıyorum, bir çift basketbol şortu ve tişört giyiyorum, maymun kıyafeti giymek zorunda kalmadan önce rahat olmak istiyorum.

Tıraş ve saç kesimim bittiğinde kiliseye gitme vakti gelmiş oluyor. Catarina'yı göremediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım ama onu hazırlanmak için arka odalardan birine götürdüler ve ben de aynısını yaptım.

Gerçi benim işim onunki kadar uzun sürmüyor, çünkü sadece takım elbisemi giymem gerekiyor ve dışarıda durup bekliyor, tüm konukların içeri girmesini ve ziyaretçi defterini imzalamasını izliyorum.

Babamın içeri girip imzaladığını gördüğümde boğazım düğümleniyor. Yalnızdı, tıpkı söylediği gibi. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Hemen ardından annem geliyor, ben mihrapta dururken sıralardan bana ıslıl ıslıl gülümsüyor. Ben de ona gülümseyip küçük bir el sallıyorum.

Andrea tıpkı söylediği gibi yine arkada oturuyor ve göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Sertçe yutkunuyorum ve sağdıçlarım Dante ve Nico'ya bakıyorum.

Aurora bebeğin ateşi olduğu için gelemedi, bu yüzden Alyssa ve Mia Catarina'nın gelin partisi oldular.

Müzik başlıyor ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum, hiçbir nedene bağlayamadığım bir tedirginlik hissediyorum.

Chelsea koridordan aşağı atlıyor, çiçekleri fırlatıyor ve sonra tüm sepeti aşağı atıyor ve ben de sıralardaki diğer herkesle birlikte gülüyorum.

Ve sonra Catarina koridordan geliyor.

Catarina inanılmaz görünüyor, fildişi elbisesi her kıvrımını sarıyor, omuzları açık elbisesinin tatlı yakasından göğüs dekoltesi dökülüyor.

Kalbim göğsümde bir çeşit ters takla atıyor. Tanrım, ya onu gerçekten seviyorsam? Ya ona karşı hissettiğimtüm bu duygular gerçekse?

O senin karın, diye hatırlatıyorum kendime, Dante ve Nico'nun bir gece önce bana söylediklerini hatırlayarak. *O kadar kötü olur muydu?*

Yaklaşıp yavaşça peçesini kaldırdığında tam bir sessizliğe gömülüyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Güzel olduğunu biliyordum ama *bu* kadar değil. Makyajı mükemmel yapılmış, sarı bukleleri küçük bir topuzla sırtından aşağı iniyor, çenesinin çizgisi, boğazı, dolgun dudakları, gümüş gözleri - her şey mükemmel. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın o. Rahip tekrarlamamı istediğinde kelimelerimde tökezliyorum.

Onunla tanıştığım ilk geceden beri uykularımı kaçıran o büyüleyici gözlerine bakarak her kelimeyi tekrarlıyorum ve bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Ona aşığım. Karıma aşığım.

Sikeyim.

Törenin geri kalanı, onu öpme zamanı gelene kadar bir bulanıklık içinde geçiyor ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum, hissettiğim tüm sevgi ve şaşkınlıkla ağzımı onunkine bastırıyorum. Catarina boğazının arkasından şaşkın bir ses çıkarıyor ve ben uzaklaşırken bana göz kırpmıyor. Gülümsemeden duramıyorum. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum.

Korkudan altıma sıçıyorum ama aynı zamanda kalbim hızla atıyor, başım hafifliyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım tüm adrenalin patlamalarından daha iyi.

Ancak nedimleri tarafından fotoğraf çekimi için götürülürken annem kolumdan tuttuğu için baş başa kalamıyoruz.

"Nasıl oldu da karınla tanışmadım?" diye soruyor ve ben kaşlarımı çatarak kalabalığın içinde Catarina'yı arıyorum.

"Yapacaksın anne. Söz veriyorum," diyorum ve tam o sırada Andrea Bianchi yanıma geliyor. Annemin dudakları sert bir çizgiyle inceliyor ve ben ona dik dik bakıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun Theresa," diyor anneme.

Annem gözlerini ona diyor. "Öyle mi?"

"Seninle tanıştığım günkü kadar güzel," diyor, elini tutup öpüyor ve ben onu itiyorum.

"Onu terk ettiğin günkü kadar güzel mi demek istiyorsun?" Ben soruyorum, babam da savunur gibi ellerini kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Sadece dürüst olmaya çalışıyordum."

"Senin dürüstlüğüne ihtiyacı yok," diyorum ve sonra annem sırtımı sıvazlıyor.

"Sakin ol Angelo," diyor sertçe. "Andrea'yla başa çıkabilirim."

Babam kıkırdıyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Her zaman yapabilirsin."

Tam yüzüne vurmak üzereydim ki Nico günü kurtarıyor ve beni sağdıçlarla, ardından da Catarina, Chelsea ve ailesiyle fotoğraf çektirmem için uzaklaştırıyor.

Catarina ve annem tanışıyorlar ve örgü örmekle ilgili her şeyi konuşarak anlaşıyorlar.

Karım bir *örgü* ustası. Ve ben ona deli gibi aşığım.

Ona söyleyebilmem için onu yalnız bırakmam gerek.

"Angelo, iyi misin?" diye soruyor üçüncü fotoğraftan sonra, burnumun köprüsünü baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırdığımda.

"İyiyim, sadece biraz akşamdan kalmayım," diyorum

gülümseyerek ve o da homurdanıyor. "Çok fazla striptizci mi var?"

"Peki ya sen?" Ona dikkatle bakarak soruyorum, dudağını ısırıyor, gri gözleri parlıyor.

"Asla bilemeyeceksin."

Yüksek sesle homurdanmak ve onu süpürge dolabına götürüp kime ait olduğunu göstermek istiyorum ama annem ve babam pasta masasında fazlasıyla samimi davranıyorlar ve Catarina

kolumda o tarafa doğru gidiyorum.

Annem Catarina'yı kucaklıyor.

Catarina ona tekrar sarılıyor ve sonra boğazını temizleyerek babama bakıyor.

"Bu Andrea," diyorum açıkça ve Catarina da ona sarılıyor ve yemin ederim o kadar uzun süre kalıyor ki onu uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"O çok güzel," diyor.

"Biliyorum," diyorum ve Catarina beni dürtüyor.

"Kibar ol," diye fısıldıyor kulağıma, ben de rahatlamaya çalışarak omuzlarımı yuvarlıyorum.

"Nazik davranıyorum," diye mırıldanıyorum. Babamın, sırf onu düğüne davet etmem için beni zorladığı için hayatıma yeniden girebileceği fikrine kapılmasını istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve Catarina'nın elini tutuyorum. "Balayına çıkmadan önce biraz Chelsea'yi görmeye gidelim," diyorum kısık bir sesle ve babamın kaşlarını çatmasını izliyorum.

Kötü hissetmemeliyim ama hissediyorum. Kızımı tanımayı hak etmiyor ama yüzündeki ifade yine de kalbimi sızlatıyor.

Sanırım ne olursa olsun, size yaptıklarına rağmen bir ebeveyne karşı sevgi duymaktan kendinizi alamıyorsunuz.

Elimi salladım ve Catarina gülümseyerek elimi bırakıp Chelsea'yi almaya gitti. Catarina ve Chelsea'yi başka bir yere yönlendirerek babamın yanından uzaklaşıyorum.

Onunla tanışmasına hazır değilim. Hiçbir şey değişmedi. O benim hayatımın bir parçası değil ve kızımın da bir parçası olmayacak.

CATARINA

Düğün beklediğimden daha iyi geçti. Gerçekten de küçük bir kızken hayal ettiğim her şey vardı. Büyük kilise, rahip, ailem.

Pastanın yanında duran annem ve babamı gördüğümde gözlerim doluyor. Pastayı kesiyoruz ve Angelo ondan beklediğimden daha tatlı bir şekilde bana bir parça yediriyor.

Angelo bunca zamandır garip davranıyordu.

Sanırım tam olarak garip değil, ama o gibi görünmüyor. Eminim herkes için bir gösteri yapıyordur ama bu kadar iyi bir oyuncu olmasını beklemiyordum.

Gözlerimin içine derin derin bakması, beni tutkulu bir şekilde öpmesi?

Şu anda ona bakarken bile kalbim küt küt atıyor ve kendime sürekli bunun bir oyun olduğunu söylemek zorunda kalıyorum.

Angelo'yla tanışana kadar ilk görüşte aşka hiç inanmamıştım ve hissettiğim tutkulu duyguları bir kenara bırakmaya çalışmıştım. Özellikle de şimdi hayatıma geri dönmüşken.

Kalbimi riske atamam. Angelo gibi bir adam için değil.

Ailemle konuşuyoruz ve Angelo gülüyor, babamla konuşuyor, annemin elini öpüyor. Bana karşı çok dikkatli, elini belime koyuyor, oturduğumuzda kalçasını benimkine bastırıyor. Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor.

Adam bu performansıya Oscar'ı hak ediyor.

Ailem Chelsea'yi eve götürdüğünde ve herkes resepsiyondan ayrılmaya başladığında nihayet nefes alabileceğimi hissediyorum. Angelo ve ben resepsiyondan geleneksel olarak ayrılıyor, limuzine atlıyoruz ve ayrılmadan bir gece önce şehirde bir otelde kalmamıza rağmen herkese veda ediyoruz.

Otel elbette Chicago'nun en gösterişli oteli ve ben DeLuca'da büyüdüğüm için gösterişli yerlere alışık değilim ama burası benim standartlarımın bile üzerinde.

Angelo limuzin yolculuğunda garip bir şekilde sessiz, ancak elini kalçamda, elbisemin altında tutuyor, tenime dokunuyor ve beni kızartıyor.

Otel odasının kapısı kapandığında Angelo hemen harekete geçiyor, beni duvara yaslıyor, sağ eli saçlarımda, beni tutkuyla öpüyor, önce ağzımı, sonra boynumu, boynumun dibini öpücüklerle boğuyor.

"Angelo," diye nefes alıyorum.

Elbette birlikte uyuyacağımızı bekliyordum, ama bu benim için şimdiye kadarki en tutkulu, en aç olduğu an ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

"Catarina," diyor, "kedi yavrusu" ya da başka bir evcil hayvan ismi değil. Gerçek İtalyanca telaffuzuyla ismim.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, karnım sıcaktan kasılıyor. Boynumdaki ağzı

sadece tatlı ve yumuşak bir öpüşme.

"Biz evliyiz," diyor, daha önce çoğunlukla emir ve eylem yağdırırken şimdi bir şekilde konuşkan.

Boğazımın arkasından mırıldanıyorum ve o elbisemin fermuarını açıp yere bırakıyor. Düğünümde aldığım beyaz ve pembe iç çamaşırlarından oluşan bir takım giyiyorum.

Ne kadar yarı saydam olduğunu görünce boğazının arkasından homurdanıyor, meme uçlarım kumaşın üzerinden görünüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, parmak uçlarını belimden aşağıya, beni tutup kaldırdığı kalçama doğru kaydırıyor.

Kollarına atlıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onun beni öptüğü kadar şiddetli bir şekilde ben de onu öpüyorum. Böylesine stresli bir günün ardından, gevşemek ve kendimi bırakmak iyi hissettiriyor.

Sütyenimin ön kopçasını açıp göğüslerimi serbest bırakırken alçak bir iniltiyle "Şu haline bak," diyor.

Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor ve tenim sıcacık oluyor. Resepsiyonda sadece birkaç kadeh şampanya içmiş olmama rağmen neredeyse başım dönüyor.

"Angelo," diyorum tekrar, ellerini vücudumdan aşağı kaydırıp göğüslerimi avuçlarken, onları birbirine bastırırken ve dudaklarını meme uçlarımdan birine ve sonra diğerine koyarken şok oldum.

"Adımı söylemeye devam et, kedicik," diye inliyor tenime karşı. "Kulağa hoş geliyor."

Uzun bir inilti çıkarıyorum, sırtım kamburlaşıyor. Daha fazlasını istiyorum, onu içimde istiyorum, ama bana gösterdiği ilgiden zevk aldığımı da inkar edemem.

Her zaman tatmin olduğumdan emin olur, ama bir şekilde bu daha farklı, daha samimi hissettiriyor. Beni yatağa götürüyor ve içgüdüsel olarak kalçalarımı açarak uzanıyorum.

Angelo ayağa kalkıp külotumu ayak bileklerimden aşağı indiriyor ve dikkatsizce yere atıyor, sonra da gömleğinin düğmelerini açıyor. Takım elbise ceketini çoktan kapıya atmıştı ve ben onun bal rengi tenini görünce dudağımı ısıırıyorum.

Dizlerinin üzerinde, açılmış bacaklarımın arasında duruyor ve pantolonunun düğmelerini açarken elini vücudumdan aşağıya, alt dudaklarıma doğru kaydırıyor, başparmağıyla klitorisimle alay ediyor.

Bir inilti çıkarıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Angelo, lütfen, dalga geçme," diye yalvarıyorum.

"Merak etme, kedicik," diye beni temin ediyor. "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum, bu gece değil."

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum ve Angelo boğazının altından kıkırdıyor, kalçalarımı daha da açmadan önce elini seksimden çekiyor ve alçak bir inilti ile kendini içime yönlendiriyor.

Burada seksin sertleşmesini bekliyorum, çünkü onun tarzı bu, ama olan bu değil.

Angelo kollarının üzerine çöküyor, sadece kalçalarını oynatarak içime girip çıkıyor, yüzümü kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Şu senin gözlerin," diye nefes alıyor. "Onlar başka bir şey, Catarina, bunu biliyor musun?"

Beni yavaşça sikerken inleme sesi çıkarıyorum, daha fazlasını istiyorum, daha sert olmasını istiyorum çünkü kalbim göğsümde ters taklalar atıyor.

Boşaldığımda adını haykırıyorum, aniden, bir kamyon gibi çarpıyor ve Angelo beni sertçe öpüyor, artçı şoklardan titreyene ve tekrar sınırdan olana kadar orgazmım boyunca beni beceriyor.

"Bir kez daha yanıma gelmeni istiyorum kedicik, ama dayanabilir miyim bilmiyorum," diyor dişlerini sıkarak ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

İşe yaramıyor ve kalçalarını ustalıkla benimkilere doğru yuvarlarken, onun etrafında patlıyorum, göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar beliriyor.

Angelo boynuma karşı hırlama ve inleme gibi bir ses çıkarıyor, beni ısırıyor ve öpüyor.

Hızlanmaya başladığında neredeyse nazikçe, içime dökülmeden önce itişleri düzensiz, neredeyse özensiz hale geliyor.

Nefesimi tam olarak tutamıyorum ve tamamen kafam karışmış hissediyorum. Angelo benimle hiç böyle sevişmemiştir. Hiç bu kadar tutkulu ve samimi olmamıştır. En azından o ilk geceden beri. Ona aşık olmamı sağlayan ilk gece.

Yavaşça bir kez daha içime girip çıkıyor, beni soluk soluğa bırakıyor, sonra çekip yanıma uzanıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Ne düğün günüydü ama," diyorum nefes nefese ve Angelo gülüyor. "Beğenmedin mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, yüzümü onun göğsüne saklayarak. "Ama harika bir performans sergiledin." Angelo kaşlarını çatı. "Performans derken ne demek istiyorsun?"

"Bugünkü davranış şeklin," diyorum, kaşlarını çatarak bana bakan ona bakmak için uzaklaşıyorum. "Çok dikkatliydin. Çok gerçekçiydi."

"Ya gerçek olsaydı?" diyor sessizce.

Sertçe yutkunuyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bunların hepsi geçici."

"Ya öyle olmasaydı?" diye soruyor, bana dikkatle bakarak.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyorum ve ondan uzaklaşıp yatağın ucuna oturuyorum.

"Seni temin ederim ki var," diyor Angelo, ben bornozu üzerime sarıp belimden bağlarken utanmadan çıplak bir şekilde doğruluyor.

"Bunu bana yapma," diyorum yarı fısıltıyla, gözümü ondan kaçırarak.

"Neyi yapmayayım? Dinle Catarina, bugün bana bir şey oldu. Tüm bu olanlara yeni bir gözle bakıyorum," diye açıklıyor kahverengi gözleri parlayarak.

"Yeni bir ışık mı?" İnanamayarak sordum. "Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce beni öldürmek istiyordun." "Seni asla öldürmezdim," diyor bıkkın bir sesle. "Bu sadece bir tehditti."

Ona ters ters baktım. "Yani beni tehdit ettin çünkü, ne? Canın mı sıkıldı?"

İç çekiyor. "Öyle bir şey değildi. Sen bir tanıktın, hayatın içinde büyüdün, biliyorsun-" "Aynen öyle," diyorum odanın içinde volta atarak. "Ben bu hayatın içinde büyüdüm ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.

artık."

Çenesini ayarlıyor. "Seni koruyacak biri olsa bile mi?"

"Özellikle o zaman! Babamın parmağı altında büyüdüm, Angelo. Kendi kadını olmak istiyorum. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum."

"Ve yapacaksın," diye ısrar ediyor. "*Var*. Ben varım, Chelsea var ve-

" Sözü nü kestim. "Sana sahip değilim."

"Evet, biliyorsun, Catarina. Sana anlatmaya çalıştığım şey de bu," diyor, ayağa kalkıyor, çıplaklığından hâlâ endişe duymuyor. Gözlerimi yüzünde tutmak için mücadele ediyorum.

"Anlamıyorum," diyorum sessizce ve Angelo bana doğru geliyor, ben de ondan uzaklaşıyorum.

Bir elini yüzüne sürüyor. "Catarina, dinle. Seni istiyorum. Seni istiyorum, Chelsea'yi ve seni sonsuza dek istiyorum. Aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. "Aşk mı? Beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Seviyorum," diyor usulca. "Seni seviyorum Catarina ve bunu hemen fark etmediğim için aptalım. O ilk geceden sonra seninle iletişimde kalmalıydım, çünkü bana başka hiçbir kadının hissetmediği bir şey hissettirdin."

"Çılgınca konuşuyorsun," diyorum hemen. "Resepsiyonda ne kadar şampanya içtin Angelo? Çünkü bu çok saçma."

"Öyle mi?" diye soruyor, elini yüzüme koyarak. "Bana nasıl baktığını görüyorum. Özellikle de Chelsea ile etkileşim halindeyken. Senin de bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye ısrar ediyorum. "Nasıl hissettiğini bile bilmiyorsun. Birdenbire bana aşık olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Sana söylediklerimin doğru olduğuna inanman gerekiyor, Catarina," diyor kararlılıkla ve ben ondan uzaklaşıyorum. Üzerime geçirebileceğim bir elbise bulmak için bavulumu karıştırıyorum ve Angelo yüzünde bıkkın bir ifadeyle beni izliyor.

"Sana inanmıyorum, Angelo. Birdenbire bana aşık olduğuna ya da tüm bunların gerçek olduğuna inanmıyorum." Ağzını açıyor ve ben onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Ama doğru olup olmaması bile önemli değil, çünkü yaşamak istediğim hayat bu değil. Sen tehlikeli bir iş için dışarıdayken ben evde Chelsea ile bekleyemem. Annemin neler yaşadığını gördüm ve bunu yapmayacağım."

"Catarina-"

"Bu kadar, Angelo. Bana güvenebilmen için bunu bir süreliğine yapacağız ve Chelsea'nin velayeti konusunda bir şeyler bulacağız ama bu gerçek bir evlilik değil. Beni sevmiyorsun."

"Bana nasıl hissettiğimi söyleme," diye karanlık bir şekilde uyarıyor ve dudağımı ısırıyorum ama sonra kararlı bir şekilde yutkunuyorum. "Hislerine karşılık vermezsem nasıl hissettiğinin bir önemi yok," diyorum sesim yumuşayarak, ve Angelo'nun yüzü ifadesi kapanmadan önce düşer.

"Peki," diyor sonunda, dişlerini sıkarak. "O zaman bu sadece geçici bir durum. Bu istediğimi yapabileceğim anlamına gelmiyor mu?"

Omuz silkiyorum, kalbim ağrıyor. "Her zaman ne istersen onu yaptın Angelo, şimdi ne değişti?"

"Sanırım hiçbir şey," diyor sessizce, gözlerini benden kaçırarak, sonra giyiniyor ve giysilerini geri giydi, gömleğinin düğmelerini yarım ilikledi ve kapıda ayakkabılarını giydi. "Nereye gidiyorsun?" Boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla düğümlenerek soruyorum.

"Dışarı," diyor ve çıkarken otelin kapısını çarparak anahtarlarını ve cüzdanını alıyor.

Yatağa çöktüm, hıçkırıklara boğuldum. Sarhoş olmalı. Bana söylediği şekilde aşık olması mümkün değil.

Ona neler oluyor böyle?

ANGELO

Ne yaptığımı, nereye gittiğimi bile bilmeden otelden aceleyle çıkıyorum. Beni Dante'ye götürmesi için bir araba çağırıyorum ve oraya vardığımda, onun yanından geçip eve girdiğimde, bana şok içinde bakıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sorar. "Bu senin düğün gecen değil mi?"

Uzun bir nefes alıyorum. "Bu gerçek bir düğün değil, Dante," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Catarina bunu açıkça belirtti."

Dante kaşlarını çatır. "Ona nasıl hissettiğini söyleyeceğini sanıyordum."

"Yaptım," diye patladım. "Bana yalan söylediğimi ve bu tür bir yaşam tarzı istemediğini söyledi."

Bana bir iş verin," diye yalvardım. "Bir şeyler yapmam lazım."

Dante sanki düşünüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bir iş için doğru ruh halinde misin bilmiyorum Angelo..."

"Siktir git, Dante," diye homurdanıyorum. "Sen benim terapistim değilsin."

Dante bana sert bir bakış atıyor ama sonra yumuşuyor. "Pekâlâ, tamam. Rusları kontrol edebilirsin." "Bana bir orospu işi verme Dante, eklemlerimi kırmam gerekiyor," diye yalvarıyorum.

Dante nefes nefese kalır. "Bunu mahvetmeyeceğine söz veriyor musun?" Omuz silkiyorum. "Daha önce hiç yaptım mı?"

Duraksıyorum. "Buna cevap verme."

Dante güler. "Pekala, Angelo, sana gerçek bir iş vereceğim. Ama bu önemli." Başıyla üst katı işaret ediyor ve ben de onu ofisine kadar takip ediyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor.

Dante, Mia'nın kendisinde ve işinde olup bitenler hakkında endişelenmesine asla izin vermiyor ve belki de böylesi daha iyi. Mia da tıpkı Catarina gibi hayatın içinde büyüdü ama bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Catarina temelde benim onun için yeterince iyi olmadığını, sadece bir haydut olduğumu ve bu yüzden bugün bir haydut olacağımı söylüyor.

Kalbinin kırılması garip bir duygu. Bundan kesinlikle hoşlanmıyorum. Göğsümde bir tür boşluk varmış gibi hissediyorum, nasıl dolduracağımı bilemediğim bir boşluk.

Adrenalin daha önce karanlık düşünceleri kovmakta hep işe yaramıştı, umarım şimdi de aynısını yapar.

"İş nedir?"

"Claudio'nun Rus mafyasında arkadaşları var," diyor Dante kesin bir ifadeyle ve ben göz kırpyorum.

"Claudio mu? Çok kolay lokma gibi görünüyordu," diyorum boş boş. Bir hırsız olabilirdi ama

ibret olsun diye onu New York'ta takip ettiğimde bundan daha fazlası gibi görünmüyordu.

Dante'nin yüzü ciddi. Bunun için New York'ta olduğu anlamına geldiğini biliyorum, ama seyahat etmeyi umursamıyorum.

Bu gece olmaz.

"Dmitri Ivanov'la arkadaşı ve kan peşinde. Sokaktaki söylentiye göre

peşimden gelmeyi planlıyorum."

Parmak eklemlerimi kırıyorum. "O zaman önce ona ulaşacağız."

"Planımız bu," diye kabul eder Dante. "Ama Nico'yu beklemen gerek." Alay ettim. "Desteğe ihtiyacım yok."

"Bu Rus mafyası, Angelo. Bu, bağlantıları olan düşük seviyeli bir haydut olan Claudio'yu bulmaya benzemez. Eğitimli ve tehlikeliler."

"Ben de öyle," diyorum ve Dante iç geçiriyor.

"Pekâlâ, dinle. Nico'yu beklemede tutmana izin vereceğim ama sadece buna ihtiyacın olduğunu bildiğim için. Sadece dikkatli ol, tamam mı? Gözlerini açık tut."

"Elbette, *kaptan*," diyorum ama zar zor dinliyorum. Sadece gitmeye hazırım. Dante bana Dmitri'nin olabileceği birkaç adres veriyor.

Nico'yu beklemeden Dante'nin jetine biniyorum ve iner inmez plakasız bir arabaya biniyorum. Gerekirse Nico benimle daha sonra burada buluşabilir ya da onu yolculuktan kurtarıp bu işi olabildiğince çabuk bitirebilirim.

Birkaç adresi inceledim ve hepsi fiyasko çıktı. Bir yerden diğerine giderek saatlerimi harcıyorum. Bu noktada sadece adrenalinle hareket ediyorum.

Sonunda bir ipucu bulduğumda güneş biraz yükselmişti. Bulunduğumuz yerlerden birinde, Antonio adında, bilgi sahibi olduğu iddia edilen bir çocuk vardı.

"Selam Antonio," diyorum, adının bu olduğundan emin olmak için telefonumu kontrol ettikten sonra. "Ne var ne yok?"

Kaşlarını çatıyor ve omzunun üzerinden bir kafenin yanında kâğıt oynadığı yere bakıyor. Zaten boktan bir eli var.

"Angelo Bianchi," diye kendimi tanıtıyorum ve o da bu ismi tanımış olmalı çünkü gözleri irileşiyor ve ya telefonuna ya da silahına uzanıyor, hangisi olduğunu bilmiyorum.

Sandalyesinin arkasına tekme atıyorum ve sandalye altından fırlıyor ve hırıltıyla sırt üstü yere düşüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Oops. İçindeki rüzgarı söndürdüm, değil mi?" Konuşarak söylüyorum. Çizmelerimi boğazına geçiriyorum ve ayakkabıma pençe atıyor. "Dmitri Ivanov. Onu tanıyor musun?"

Morarmasına rağmen yüzünde bir tanıma şoku var ve yeterince oksijen kaybettikten sonra soluk soluğa bir adres söylüyor.

Dante'nin bana verdiği adresten farklı olduğu için ben buna kazanç diyorum.

"Sonra konuşuruz Antonio," diyorum, yerdeki adamı umursamadıkları belli olan diğer adamlara bakarak. Kendi aralarında konuşup gülüşüyorlar.

Antonio'nun sahip olduğundan daha sadık bir ekibim olduğu için kendimi mutlu hissediyorum.

Yeni adres yirmi dakika uzaklıkta ve yolculuk sırasında müziğin sesini yeterince açamıyorum. Catarina'nın düşünceleri beni zorluyor ve Antonio'yu sorguya çekmenin bana verdiği keyifli adrenalinini yok ediyor.

Catarina, sarı bukleleri ilk uyandığında dağılmış, o gri gözler güneş ışığında bana bakıyor. Catarina, Chelsea kalçasında, ona o şekilde gülümsüyor.

Lanet olsun.

Onu *gerçekten* seviyorum. Bu sadece bir süredir birlikte yatıyor olmamızdan ya da kızımın annesi olmasından kaynaklanmıyor. *Onun* yüzünden ve ona karşı hissettiklerim yüzünden. Bu daha önce hiç başıma gelmemiştir ve bir sonraki yere doğru hızla ilerlerken zorlukla nefes alabildiğimi hissediyorum.

Arabadan indiğimde kalbim ağrıyor ve daha etrafıma bakamadan biri beni yere yatırıyor.

Kahretsin, evet, diye düşünüyorum, adamı kafasının yan tarafına vuruyorum, vücudumu sallıyorum, böylece iyi bir alım yapamıyor. Başım dönüyor ve biraz sersemlemiş hissediyorum, acele işini yapıyor ve sonunda artık

Catarina'yı düşünüyorum.

Sonra beni kıstırdı ve yanımda bir acı patlaması oldu. Bıçaklandığımı fark ettim. Ve tek umudum kesiğin çok derin olmaması.

Taşaklarına tekme atıyorum ama bir eliyle beni engelliyor ve bacaklarımı tutarak beni binaya doğru sürüklüyor.

Beni görmeyeceği kadar uzağa park ettiğimi sanmıştım ama belli ki Dmitri'nin gözleri açıktı. Benim yoktu.

Kalbimi kıran kadını düşünmekle çok meşgulüm.

Yakalanıyorum ve bu benim hatam.

Beni depoya götürüp kollarımı arkadan bağladığında hava karanlıktı ve ben hâlâ dövüşüyordum. Onu çeşitli yerlerinden tekmelerken acı içinde birkaç kez homurdanmasını sağlamayı başarıyorum ama enerji ve kan kaybediyorum.

Yüzüme vurduğunda bayıldım.

Kendime geldiğimde gündüzdü ve Chelsea'yi düşünüyordum. Eğer eve hiç dönmezsem, çok endişelenecek. Catarina beni umursamasa bile kızımın umursadığını biliyorum ve karnımdaki ve başımdaki ağrıya rağmen kelepçelerin içinde kıvranıyorum. Çaylakça bir hata yaptı - ipi yeterince sıkı bağlamamıştı ve onlardan kurtulup ayağa kalkmayı başardım, sırtımı sütuna yasladım ve sessizce inledim.

Ayak seslerini duyamıyorum, sadece deponun arkasındaki bir şeyin sürekli damladığını duyuyorum ve yavaşça yalnız olduğumu fark ediyorum. Tanrıya şükür, çünkü bu durumda dövüşebileceğimi sanmıyorum. Gömleğime bakıyorum ve alttan yırtılmış, kan gömleğimi ıslatıyor. Yine de kanamam durmuş gibi görünüyor ve umarım iç kanamam yoktur.

Jimmy Sawbones'la konuşmam gerekecek ama en azından ölmedim.

Arabamı bıraktığım yere geri döndüm ama tabii ki gitmişti. Telefonum kayıp, bu yüzden birkaç marketin olduğu bir sonraki bloğa ulaşmayı umarak ara sokağa doğru tökezliyorum.

En yakın marketten bir telefon ödünç alıyorum ve yıllardır ezberlediğim Dante'nin yakıcısını arıyorum.

"Ricci," diye havlayarak cevap veriyor.

"Dante," diye nefes alıyorum. "Ben Angelo. Yardıma ihtiyacım var, onuncu ve on ikinci caddedeki marketteyim." "Angelo mu? Kahretsin. Tony'yi göndereceğim, New York'ta güvendiğim bir adam, yakınlarda. On dakika. Nico

En kısa sürede oraya uçun."

"Teşekkürler, *kaptan*," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatıp mağaza görevlisine geri veriyorum.

Tony on dakikadan kısa bir süre içinde geliyor ve ben karnımdaki yarayı tutarak yavaşça arabasına doğru ilerliyorum.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Ruslar seni ele mi geçirdi?"

"Evet, biliyorum, Nico'nun gelmesini beklemeliydim."

Tony sadece başını sallıyor ve yüz ifadesinde solgun bir şey var, neredeyse şok olmuş gibi. Oradan kurtulduğum için rahatlamış bir şekilde koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Eve vardığımızda, Tony beni iyileştirmek için bir doktor bekliyordu. Nico birkaç saat sonra geldi ama orada öylece oturuyordu. Kaşlarımı çattım.

"Hiç bu kadar sessiz olmamıştın," diyorum yavaşça. "Bir şeyler oluyor. Neler oluyor?"

"Bunu Chicago'ya döndüğümüzde konuşuruz," diyor hemen.

Ayağa kalktım. "Hayır, bunu şimdi konuşacağız. Ne oldu? Catarina gitti mi, Chelsea'yi aldı mı?" Kalbim boğazıma düğümlendi.

Nico çenesini kapatır. "Bilmiyoruz, Angelo. Tek bildiğimiz gittikleri."

CATARINA

Angelo'nun bütün gece yok olmasını bekliyordum ama ertesi sabah geri gelmemesini beklemiyordum. Balayımıza gitmek için erken kalkacaktık ama bir saat geçti ve Angelo ortalıkta yok.

Çok endişeliyim, alt dudağımı kanayana kadar dişlerimin arasında gezdiriyorum.

Chelsea hala büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte, ancak görünüşe göre artık hiçbir yere gitmiyoruz, sonunda onu almaya gidiyorum ve yanımda olmasını istiyorum. Hiç hayal kırıklığına uğramadı ama hemen babasını sormaya başladı.

"Babam çalışıyor," diyorum hemen, bunun doğru olup olmadığını bilmesem de. Angelo'nun ne yapacağını bilmiyorum. Bir yerlerde ya da bir kadının yatağında ölmemiş olmasını umuyorum.

Her iki fikir de beni dehşete düşürüyor.

Chelsea'yi eve götürüp yerleştiriyorum ve hemen Dante'yi arıyorum. "Ondan haber almadım," diyor Dante ama yalan söylüyor gibi.

Derin bir nefes alıyorum. "Dinle, senin ukalalık kuralların falan olduğunu biliyorum ama Angelo'yla dün gece çok büyük bir kavga ettik ve onun iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Nico'yu ara," diyor. "Bir şeyler biliyor olmalı."

Dante bana numarayı veriyor ve ben de çeviriyorum, bu kadar belirsiz konuşması hoşuma gitmiyor. Angelo muhtemelen bir iş üzerindeydi ve aklı başında olduğundan emin değilim.

Nico dördüncü zil sesinde cevap verir.

"Nico, bu Catarina, Angelo'nun karısı mı?" "Oh, merhaba," diyor, açıkça kafası karışmış.

"Angelo'yu arıyorum. Telefonuna cevap vermiyor ve ben de endişeleniyorum."

Nico bana ne söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi boğazının arkasında bir şeyler mırıldanıyor. "Bir iş için benimle buluşması gerekiyordu ama kendi başına gitmeye karar verdi. Ben beklemedeyim. Yaklaşık otuz dakika içinde uçacağım."

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. "Öyle mi yaptı?"

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim," diyor Nico. "Bana birkaç arama yapmam için birkaç dakika verin, ben de onu bulmaya çalışayım."

"Tamam, teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyor ve biri geri aramadan önce iki dakika kadar düşünmem gerekiyor.

"Nico," diye cevap verdim.

"Pardon, ben Aurora," diye cevap veriyor bir kadın sesi.

"Nico'nun karısı mı?" "Oh, evet," diye nefes alıyorum. "Angelo hakkında bir şey biliyor musun?"

"Yerini biliyorum," diyor, sesi biraz uzakta, sanki ölü bir noktadaymış gibi çıkıyor. "Eğer yapabilirsen

Sadece benimle buluş, seni ona götüreceğim."

"Benim kızım var," diyorum ve Aurora kıkırdıyor.

Aurora, "Onu da getir, onu görmek çok güzel olacak," diyor ve ben dudağımı ısırıyorum.

Tüm bunlar biraz tuhaf geliyor ama ukala yaşam tarzında işler bazen tuhaflaşır, değil mi?

"Bana konumunu gönder," diyorum ve Chelsea'yi arabaya bindirmek için acele ediyorum.

Chelsea arka koltukta uyuyor çünkü daha sabahın çok erken saatleri ve Aurora'yla buluşmak için yola çıktığımızda şehirden epey uzaklaşmış oluyoruz.

Arabadan indim ve Aurora öne çıktı, mavi gözlü doğal bir sarışın gibi görünmesi beni şaşırttı. İtalyan olduğunu sanıyordum.

"Merhaba," diyor gülümseyerek. "Ufaklık nerede?"

"Arabada," diye boğuluyorum, bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

Birisi başıma bir torba geçirip kollarımı arkadan bağladığında dünya aniden kararıyor.

Çılgılık atıyorum ve yavaş yavaş Aurora'nın aslında Aurora olmadığını, beni ve kızımı kaçırmaya çalışan biri olduğunu fark ediyorum. Dövüşüyorum, çılgılık atıyorum ve ısırıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Hala bir arabanın içine sürükleniyorum ve Chelsea'nin ağladığını duyabiliyorum.

"Onu bağlamayın," diye yalvardım. "Bırak onu ben tutayım. Bana yardım edemeyecek kadar küçük."

Sadece sessizlik var ve çantadan dolayı hiçbir şey göremiyorum ama sonra Chelsea kucağıma tırmanıyor.

Biri bizi emniyet kemeriyle bağlıyor ve arabayı sürerken sırtımı koltuğa yaslıyorum. Bir süre sonra duruyoruz ve beni arabadan indiriyorlar. Etrafımdaki seslere bakılırsa bir tür havaalanındayız ve Chelsea bacağımı tutarken ben merdivenleri tırmanmak zorunda kalıyorum. Bizi nereye götürüyorlar?

Nerede olduğumu ya da ne yapacağımı bilmiyorum, düşüncelerim her yere dağılıyor. Angelo da ellerinde mi? Nico kaçırıldığımızı biliyor mu? Telefonuma cevap vermediğimde şüphelenecektir.

Sonsuz gibi görünen ama muhtemelen birkaç saatten biraz fazla sürecek olan uçuşta tek düşünebildiğim Angelo ve onun iyi olduğunu ve peşimizden geleceğini ummak. Bana olan aşkı gerçek olmasa bile Chelsea'yi ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

"Merak etme anne," diye fısıldıyor Chelsea. "Babam bizi kurtaracak."

Başımı onunkine bastırmak için hareket ettiriyorum, hala başımın üzerinde çanta var. İndiğimizde yine bir arabaya bindirilip götürüldük.

Bir süre sonra araba durduğunda etrafımızdaki her şey sessizliğe bürünüyor. Bir binanın içine alınıyoruz ve Chelsea yine kucağıma tırmanırken ben bir direğe ya da kazığa bağlanıyorum. Burası bir depo olmalı, ama nerede olduğunu sadece Tanrı ve beni kaçıranlar biliyor.

Birinin kafamdaki torbayı çıkarması saatler sürmüş gibi geliyor ve ani ışıklar yüzünden anında başım ağrıyor.

Kadın bana "Kocanız nerede?" diye soruyor ve biri ona Rusça gibi gelen bir dilde bir şeyler havlıyor. "Angelo Bianchi nerede?"

"Ne demek istiyorsun?" İnledim. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ben de onu arıyordum."

"Onu yakaladık," diyor, "Ama kaçtı. Nerede olduğunu bildiğini biliyordum. Hangi kadın kocasının bekçisi değildir ki?"

"Kim olduğunu bile bilmiyorum," diye fısıldadım. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Benim adım Anastasia Ivanov," diyor, sanki bunun benim için bir anlamı olması

gerekiyormuş gibi. Ivanov'ları biliyorum, Rus mafyasında büyükler ama Anastasia diye

birini tanımıyorum. İç geçirdi. "Dmitri'nin kız kardeşi," diyor ve nefesim kesiliyor.

Dmitri Ivanov, New York'taki *Bratva*'nın başıdır ve acımasızlığıyla bilinir.

"Kardeşim Angelo'yu elinden kaçırdı ama Claudio benim hayatımın aşkıydı. Angelo'nun ailesine karşı bu kadar dikkatsiz olmayacağım," diye yakınıyor.

"Bize ne yapacaksın?" Kekeleyerek söyledim.

Gülümsüyor, soğuk ve güzel. "Claudio'ya yaptığının aynısını," diyor. "Küçük güzel boğazlarınızı kesti."

Çığlık atmaya başlıyorum ve o gölgelerdeki bir adama başını sallıyor ve büyük, yaralı bir adam ağzıma bir çorap sokuyor ve sabitlemek için başımın etrafına koli bandı yapııştırıyor.

Öksürüyorum ama sonunda burnumdan nefes almaya çalışıyorum. Chelsea bana sarılmış, göğsümde ağlıyor ve şimdi onunla konuşamıyorum bile.

Ben ne halt edeceğim? Bizi ne zaman öldürmeyi planlıyorlar? Şu anda bile yapabilirler ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Henüz değil, *sestra*," diyor bir erkek sesi deponun arka girişinden. "Angelo'yu onlara götüreceğiz ve bunun için onları canlı istiyorum."

"Ama Dmitri..." Anastasia itiraz ediyor.

"Ama hiçbir şey. Ben *Pakhan*'ım, sen değil, *sestra*. Yardımınız için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben hallederim." Chelsea bana karşı titriyor ve keşke onu tutabilseydim.

En azından biraz zamanımız var gibi görünüyor ve bunun için minnettarım, ama bir tür plan yapmalıyım. Babam bunun başıma gelmesinden hep korktu ama şimdiye kadar bana öğrettiği her şeyi yaptım. Tekmeledim, çığlık attım ve ısırdım ama hiçbir yere varamadım.

"*Eğer başın belaya girerse, cara mia, bekle. Sadece beni bekle, gelip seni kurtaracağım.*" Bana söylediği buydu.

Şimdi tek bildiğim beklemek.

ANGELO

Catarina ve Chelsea gittiler. Nico'ya karısını çatı katına çağırmasını söyledim. Görünüşe göre Catarina Chelsea'nin birkaç eşyasını almış. Catarina'nın tüm eşyaları balayı için çoktan toplanmıştı.

Gitmişler. Chelsea'nin en sevdiği oyuncağı kayıp, Sophie adını verdiği doldurulmuş zürafa. Kalbim hamur haline gelmiş gibi hissediyorum.

"Dinle dostum, belki de biraz zamana ihtiyacı vardı. Beni aradı, seni arıyordu-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bana acıma Nico, ben sadece... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Nico başını sallayıp sessizce odasına yöneliyor, ben de hemen mutfığa gidip buzluktan bir şişe tekila çıkarıyorum.

Şişenin ağzından birkaç tek atıyorum ve utanmıyorum. Eğer içmek için bir zaman varsa, o da karınız ve çocuğunuzun sizi terk ettiği zamandır.

Ama ben iyice sarhoş olup kendimden geçmeden Nico geri döndü. Kaşlarımı çattım. "Şimdi ne olacak?"

Nico gizemli bir şekilde, "İçime sinmeyen bir şeyler var," diyor. "Catarina gidecek olsa neden beni arayıp seni sorsun ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, belki de buraya dönerken yolda olmadığımından emin olmak istemiştir." Nico kaşlarını çattı. "Belki de."

İkna olmuş görünmüyor. "Onu geri aramayı denedin mi?"

Nico başını sallıyor. "Birkaç kez. Telefonuna cevap vermiyor."

Sertçe yutkunuyorum. Bunun muhtemelen sadece paranoya olduğunu biliyorum, hatta belki biraz da hüsnükuruntu, ama kızlarıma bir şey olmuş olabileceği fikrine dayanamıyorum. Catarina beni terk etmiş, kalbimi kırmış olsa bile, onu ve Chelsea'yi hâlâ her şeyden çok seviyorum.

"Ne yapabiliriz? Nereden bilebiliriz?"

"Biraz bekleyeceğiz. Eğer bu onlarsa bir şey olmaz ama başka bir şeyse-" Telefonum çalmaya başlıyor ve Nico'nun sözünü kesiyor.

"Dante, benim için bir şeyin var mı?" Bu noktada çaresizim, ne dileyeceğimi bilemiyorum. "Bir mesaj aldım. Arkadaşımız Dmitri sana ait bir şey olduğunu iddia ediyor. Sanırım bunun ne olduğunu biliyoruz.

anlamına gelir."

"Siktir." O şerefsizin ailemin peşinden geldiğine inanamıyorum. O ölü bir adam.

Dante, "Size birkaç adam göndereceğim ama bu biraz zaman alacak," diye teklifte bulununca daha fazla minnettar olamazdım. "Sağ ol dostum. Bu benim için dünyalara bedel."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin, ama şimdilik yokum. Birkaç telefon

görüşmesi yapmam lazım." Telefonu kapattı ve ben Nico'ya döndüm. "Önce nereye bakacağız?"

"Ara sokaklar, Tony'nin seni aldığı sanayi bölgesinin yakınındaki şehir merkezi. Ruslar orada cirit atıyor."

Başımı sallayıp tekilayı kaldırıyorum ve tüm bunlardan sonra Catarina hâlâ giderse şişeyi bitireceğime söz veriyorum.

Nico'nun arabasına atladım ve aramaya çıktık. Saatler sürüyor ve ilk başta hiçbir şey bulamıyoruz ve en azından *bir şeyler yaptığımız için* kendimi daha iyi hissetmeliyim, ama bunun yerine, bana ihtiyacı olduğunu ve nerede olduğunu bilmediğim için ona yardım edemeyeceğimi bilmek beni daha da kötü hissettiriyor.

Ama sonra Nico beni nehrin yanında, görünüşe göre bir depo kapısını koruyan adamların olduğu yere çağırdı.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve bu kalp kırıklığından daha kötü. Bu, panik ve dehşetin bir araya gelmesi gibi bir şey ve kendimi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Nico elini omzuma koydu. "Onları bulduk. Dmitri'nin onları tuttuğu yer burası olmalı."

Sertçe yutkunup başımı sallıyorum ve arkamızdaki duvara çarpan kurşunlar havada vınlıyor - bratva ve mafyanın sevdiği gibi susturulmuş -.

Nico eğildi ve ben yere yuvarlandım, arabasının arkasına saklandım ve kendi silahımı çektim.

Çok fazla mermi var ve kimin ateş ettiğini görebildiğimizde neredeyse on adam olduğunu görüyoruz. "Buradan gitmeliyiz!" Nico bağıyor, arabasına biniyor ve çalıştırıyor.

"Kızlarım olmadan olmaz!" Bağıyorum ama Nico yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve içeri girmekten başka çarem kalmıyor, nefes nefese kalıyorum, doktor sekiz dikiş atmış olmasına rağmen karnım ağrıyor.

"Ne halt edeceğiz biz?" Nefes nefese kaldım ve Nico sokağa çıkarken bana sert bir bakış attı.

"Otele dönelim, Dante'yi arayalım, yeniden

toplanalım." Vardığımızda inleyerek oturdum.

"Etrafta dolaşılıyor olman gerekiyor mu?" Nico soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Karın ve oğlun kayıpken yatakta yatıyor olabilir misin?"

Nico iç çekerek, "İyi bir noktaya değindin," diye kabul eder. Dante'yi arar ve hoparlöre verir.

Ayağa kalkmadan önce yorgun bir şekilde ona bilgi veriyorum, topuklarımın üzerinde zıplayarak daha fazla enerji toplamaya çalışıyorum. Onları almaya gittiğimizde kendimi toparlamam gerekiyor.

"Sorun şu ki, orada yeterli ateş gücüm yok." Dante öyle diyor. "Herkesi toplayıp uçmaya hazır hale getirmem dört saate yakın zamanımı alacak ve sonra da orada uçuşunuz devam edecek."

"Nereden daha hızlı adam bulabiliriz?" Nico soruyor ama ben zaten biliyorum.

Catarina'nın babasının burada olmasını isterdim ama o da Chicago'ya geri döndü, bu da bize tek bir seçenek bırakıyor.

"Babam," diyorum kararlılıkla.

Dün gece geri döndü, bu yüzden çoktan döndüğünü biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum.

Ancak başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. New York'ta ihtiyacım olan ateş gücüne sahip tanıdığım tek kişi o. "Sür beni, Nico."

"Emin misin?" Dante sorar.

"Kızlarımı geri istediğime eminim," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Ne olursa olsun sana gönderebileceğim her erkeği göndereceğim."

"Teşekkür ederim *kaptan*," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Dante benim için her zaman elinden geleni yapmıştır ve bu sefer yardımının yeterince hızlı olmadığı bir an.

Ben gururlu bir adamım ve daha da gururlu bir oğlum ama yardıma ihtiyacım olduğunda bunu kabul edebilirim ve bu sefer buna ihtiyacım var.

Telefon etme zahmetine girmeden on dakika içinde babamın evine varıyoruz ve beni dışarıda karşılıyor. "Oğlum, sorun ne?" diye soruyor hemen.

Durumu, karımın ve kızımın Rusların elinde olduğunu açıklıyorum ve ben daha konuşmamı bitiremeden elini kaldırıyor.

"Neye ihtiyacın varsa," diyor ve bana cephaneliğin anahtarını uzatıyor. "Ve bütün adamlarımı al. Ondan fazla adamım var."

Endişe ve korkudan mı yoksa minnettarlıktan mı, emin değilim, gözlerimin arkasından yaşlar fişkırıyor. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce ve o da bana gülümsüyor.

"Senin için her şeyi yaparım evlat."

Nico cephaneliği incelerken beni kenara çekti, biraz huzursuzum ama herkes toparlanıp hazırlanıyor ve bu konuşmayı yapmamız gerektiğini biliyorum.

"Özür dilerim oğlum," dedi babam. "Seni ve Theresa'yı terk ettiğim için üzgünüm. Gerçekten o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum."

"O zaman neden yaptın?" Öfkemi kontrol altında tutamayarak soruyorum. "Bizi neden terk ettin?"

"Kendimi hayata kaptırdım," diyor sessizce. "Kendimi güce, paraya ve kadınlara kaptırdım.... bunu hiç yapmadığımı söyleyebilir misin Angelo?"

Çenemi tutarak bunu düşündüm. Kesinlikle biraz fazla hayatın içine girmiş ve kişisel ihtiyaçlarımı göz ardı etmiştim ve bu yüzden Catarina ile şu anda içinde bulunduğum durumdayım.

"Yapmadığımı söyleyemem," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Tekrar deneyebilir miyiz, evlat?" Andrea sorar. "Beni hemen affetmeni beklemiyorum ama deneyebilir miyiz?"

Bana o kadar içten bakıyor ki kalbim sızlıyor. Her şeye rağmen yaşlı adamı hâlâ seviyorum.

"Deneyebiliriz," diyorum sonunda. En fazla bu kadarına söz verebilirim.

O bana sarılmak gibi bir şey yapamadan cephaneliğe doğru yola çıkıyorum. Henüz buna hazır değilim. Cephaneliği yağmalıyorum ve bir roketatar almaya çalıştığımda Nico beni durduruyor.

"Ortalığı havaya uçurmak istediğini biliyorum ama gizlenmemiz gerek." Her ihtimale karşı bagajına birkaç el bombası attım.

Havalandık ve Nico ile babamın adamlarını vurduğumuz yere götürdüm.

Elli kişiyiz, bu yüzden Ruslardan sayıca üstün olacağımızı umuyorum. Dmitri'yi hafife almakla aptallık ettim ve bu hatayı bir daha yapmayacağım. Hele ki kızlarım işin içindeyken.

Terk edilmiş bir deponun önüne park etmiş birkaç araba görüyoruz ve içimden onların orada olduğunu biliyorum.

Binanın etrafını sarıyoruz, ben ve Nico sessizce içeri giriyoruz, arka tarafa doğru.

Çok geçmeden etrafımızda kurşunlar uçuşmaya başladı. Umurumda değil. Kızlarımın orada olduğunu bilerek yoluma devam ediyorum. Beni bekliyorlar.

Vurulsam da umurumda değil, yeter ki onları tekrar görebileyim.

CATARINA

Hayatım boyunca ve özellikle de Chelsea'ye sahip olduğumdan beri korktuğum şey tam olarak buydu. Gittikçe daha fazla travmatize oluyor, kucağımda titriyor ve bundan nefret ediyorum. Onunla konuşamıyorum bile, ona şarkı söyleyemiyorum, onu sakinleştiremiyorum. Ağzımdaki tıkaca karşı mırıldanıyorum ve sonunda Anastasia tıkacı çıkarıyor. Acıdan nefesim kesiliyor. "Su," diye mırıldanarak soruyorum ve bana bir şişe getiriyor, ağzıma döküyor ve sonra Chelsea'ye uzatıyor, o da açgözlülükle içiyor. Chelsea çığlık atmaya başlayana kadar her şey yolunda. "Şşş, bebeğim, sorun yok-" diye başlıyorum ve sonra Dmitri gölgelerin arasından çıkıp yüzüme bir tokat atıyor. Canım yanıyor ve beynim kafatasıma çarpıyormuş gibi hissediyorum. "Onu sessiz tut yoksa bir dahaki sefere o olacak." "Chelsea," dedim. "Peri prensesi. Sadece inancını koru ve her şey yoluna girecek." Chelsea bana bakıyor, kahverengi gözleri yaşlarla dolu, her yeri titriyor ve nefes nefese. "Babam bizi kurtaracak," diyor sessizce, kırık bir sesle ve ben başka ne diyeceğimi bilemeden yavaşça başımı sallıyorum. Sessizleşiyor ve başparmağını ağzına sokuyor, geriliyor ve boynuma sokuluyor. Çenemi başının üstüne koyuyorum ve sertçe Dmitri'ye bakıyorum. "Kocam saatlerce canını yakacak," diye uyarıyorum. Alay ediyor ama sonra vızıldayan mermilerin sesi beni bağırmaya ve başımı eğbildiğim kadar eğmeye zorluyor. "Yerde kal Chelsea, tam karşımda," diyorum ve Tanrı'ya şükür beni dinliyor. Dmitri küfredip kaçıyor ama Anastasia orada duruyor, bana bakıp dudağını ısırarak gülümsüyor. "İşte eğlence o zaman başlıyor" diyor. Çıglıklara ve kurşunlara karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yanımda bir iki gümbürtü duyuyorum ve sadece Dmitri ve adamları olduğunu umabiliyorum. Sonunda omzuma bir el dokundu ve çığlık attım. "Benim, kedicik. Sorun yok, benim," diyor Angelo ve ben gözyaşlarına boğulup Chelsea'yi almasını işaret ediyorum. "Geleceğini biliyordum baba," diye fısıldar ve Angelo onu kollarının arasına alır, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanır. Kalbi kırık görünüyor ve ben de bunu anlayabiliyorum. Chelsea için çok endişelendim. Biri beni çözüyor ve kollarım ağır ağır yere düşüyor, tüm hissimi kaybetmişim. Angelo bir saniye içinde yanıma geliyor, Chelsea'yi isteksizce Nico'ya veriyor. Kollarımı

ovuyor, yüzümün yan tarafını öpüyor.

Angelo beni kucağına alıp dışarı çıkarıyor ve arabaya bindirdiğinde elini arabanın kapısına dayayıp hıçkırıklara boğuluyor.

"Sorun yok," diyorum usulca. "Chelsea iyi."

"Dudağın kan içinde," diyor kırık bir sesle. "Canını yakmışlar."

"Ben iyiyim," diyorum sessizce, onun da benim için üzülmesine şaşırarak. Bana beni sevdiğini söylediğini biliyorum ama buna inanamadım.

"Bir daha ikinize de bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, Catarina, sana söz veriyorum," diyor şiddetle, bizimle birlikte arka koltuğa binerken.

Gülümsüyorum. "Biliyorum Angelo," diyorum ve ona yaslanıp yanına sokulmaktan kendimi alamıyorum. Angelo'nun babasının malikanesine gidiyoruz çünkü en güvenli yer orası. Orada kimse bizi aramaya gelmeyecektir. Andrea hepimizi kapıda karşılıyor, yaralı yüzüme bakarken dudak büküyor.

"İçeride bekleyen bir doktor var," diyor ve Chelsea'nin yanağını öptükten sonra beni içeri buyur ediyor.

Angelo itiraz etmiyor, ki bu alışılmadık bir şey. Chelsea'yi şikayet etmeden babasına teslim ediyor ve doktor beni yatak odasına götürdüğünde beni takip ediyor.

"Babanla barıştın mı?" Merakla sordum.

"Tam olarak değil," diyor, sesi tuhaf bir şekilde düz görünüyor. Hâlâ gözlerindeki yaşları siliyor. "Bunlar senin kızların mı?" diye soruyor doktor.

"Meleklerim," diyor Angelo usulca, bana gülümseyerek ve düğünde olduğu gibi bana bakıyor, çok yumuşak ve tatlı.

Doktor yüzüme dokunduğunda her yerim titriyor ama az önce olanlar yüzünden gergin olduğumu biliyorum.

"Kalıcı bir hasar yok, sadece biraz morarmış olabilir."

"Keşke onu iki kez öldürebilseydim," diye homurdanıyor Angelo ve elimi koluna koyuyorum. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var," diyorum ona sessizce.

Angelo yürümeme izin vermiyor. Beni gelin gibi merdivenlerden yukarı taşıyor ve odadan çıkıp çoktan uykuya dalmış, korkmuş ve bitkin Chelsea ile dönmeden önce beni nazıkçe yatağa bırakıyor.

Chelsea'yi kucağına alıp aramıza uzanıyor ve Chelsea ayaklarını sürüyünce biraz yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyor kararlı bir şekilde ve ben de bunu olduğu gibi kabul ediyorum. Az önce yaşadığım travmanın etkisiyle başım dönüyor. Başımı yastığa koyuyorum ama sızlanıyorum, uyuyamıyorum, karanlıktan nefret ediyorum.

Angelo lambayı yakıyor ve Chelsea'nin başının üzerinden yüzüme bakıyor.

"Her şey yolunda, Catarina. Artık iyisin. Benimlesin ve bir daha kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Derin, titrek bir nefes alıyorum ve burun deliklerimden yavaşça dışarı veriyorum. "Seni seviyorum Catarina," diyor Angelo ama ben çoktan dalıp gitmişim.

Babasının malikanesinde iki hafta geçiriyoruz ve adam bize çok iyi bakıyor. Her yemeği alt katta

yiıyoruz ve büyük bir kral yatakta hep birlikte uyuyoruz. Angelo Chelsea'den ayrılamıyor gibi görünüyor, onu sürekli kucağında tutuyor, fuayede yerde onunla peri prensesi oynuyor.

Onları birlikte izlemek gerçekten çok güzel. Gitmek zorunda kalacağımız için çok üzülüyorum. I

Angelo'nun onu sevdiğini biliyorum ama Chelsea'nin bu kadar tehlikede olması bana haklı olduğumu kanıtladı. Bu yaşam tarzı onun olamaz. Benim gibi büyüyemez.

Ben de zamanımı bekledim. Sadece önemli şeyleri, kıyafetlerimi ve Chelsea'nin fotoğraflarını, Chelsea'nin en sevdiği kıyafetleri paketlemeye başladım. Angelo fark etmemiş gibi görünüyor.

Dante, Dmitri'nin yerine geçen *pakhan* ile görüşür ve Angelo Rusların misilleme yapmayacağını bildirir. Ya da en azından yapmayacaklarını *söylüyorlar*. Ben o kadar emin değilim.

Bu ukala yaşam tarzında hiçbir şeye güvenemiyorum. Angelo her gece beni sevdiğini söylediğinde ona bile güvenemiyorum.

Bunu kastetmiş olamaz, değil mi? Sadece düğün yüzünden, çünkü evliliğin bir anlamı olduğuna dair bir fikri var. Çünkü bizi neredeyse kaybediyordu.

Beni gerçekten sevdiği için olamaz. Catarina.

Olabilir mi?

Babasının evinden ayrılmak konusunda bir ileri bir geri gittim ama acele etmemeye karar verdim. Angelo'nun her hafta hesabıma yatırdığı para beni ve Chelsea'yi şehirden çıkarmak için yeterli.

Para konusunda endişeli değilim ama Andrea Bianchi'nin güvenliği konusunda endişeliyim. O bir *caputo* ve çok iyi korunuyor.

Eve dönüş uçuşundan hemen sonra çatı katına dönene kadar bekliyorum ve gecenin bir yarısı Chelsea'yi uyandırıyorum ama neyse ki arabaya varmadan önce tekrar uyuyor.

ANGELO

Tüm hayatımın darmadağın olduğu sabah, diğer sabahlar gibi başlıyor. Catarina ve Chelsea ben uyandığımda yataklarında değillerdi ama bu alışılmadık bir durum değil. Genelde benden daha erken kalkarlar çünkü ben erkenci bir kuş değilimdir.

İçimi çekiyorum, karnımı kaşıyorum ve kahve yapmak için mutfaka gidiyorum. İşte o zaman kahve sürahisine sıkışmış notu görüyorum.

Angelo,

Özür dilerim. Burası güvenli değil.

-C

Kahve cezvesini odaya fırlatıyorum ve arka duvara çarparak parçalanıyor. Mutfak masasını baş aşağı fırlatıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Kızlarım yine gittiler ve bu sefer dışarıdaki bir düşman yüzünden değil. Catarina beni sevmediği için. Onları korumam için bana güvenmiyor.

Dante beni aradığında içki dükkanına koşup bir kasa tekila alıp almamayı düşünüyordum.

"Bir işin var mı?" Havlayarak sordum.

"Hayır," dedi, sesi şaşırılmış gibiydi. "Kızları kontrol etmek istedim."

"İyiler," diyorum dişlerimi sıkarak. "İyiler, Catarina beni terk etti. Beni terk etti, Dante." Sonunda sesim kesiliyor ve kendimi tutmaya çalışarak keskin bir nefes alıyorum.

"Gitmesine izin mi verdin?" diyor alçak bir sesle. "Ne?"

"Mia beni terk etseydi, onu bulmak için dünyayı yakardım. Neden korkaklık edip evde oturuyorsun?"

Yavaşça doğruluyorum. Dante haklıydı. Kızlarımın öylece kalkıp gitmelerine nasıl izin vereceğim? Bu işler böyle yürümez.

Biz bir aileyiz ve bir arada kalırız. Ne olursa olsun.

"Teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıp eşofmanımın üzerine bir tişört giyiyorum. Kredi kartı ekstrelerini kontrol ediyorum ve yakındaki bir ATM'den para çektiğini görüyorum.

Onu Catherine Smith adıyla yakındaki bir Motel 6'da bulana kadar bölgedeki her otele gittim. Çok daha iyi bir yer alabilirdi ama Catarina'yı tanıyorum ve tutumlu biri olduğunu biliyorum.

Görevliye rüşvet vermek için sadece yüz dolarlık bir banknot gerekiyor ve oda numarasını aldım. Topuklarımın üzerinde gergin bir enerjiyle zıplayarak asansöre çıkıyorum.

Kapıya vuruyorum.

"Beni içeri al, Catarina," diyorum kararlılıkla, ama bu daha çok bir yalvarış gibi çıkıyor.

"Hayır," diye karşılık veriyor, tam kapıya doğru.

Ellerimi iki yanına dayayarak kapıya bakıyorum. "Catarina, nereye gidersen git, seni her zaman bulacağım," diyorum.

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor.

"Bu bir söz. Artık bir aileyiz. Sen, ben ve Chelsea ve gitmene izin vermeyeceğim." "Neden?" diye soruyor. "Seni ispiyonlamayacağımı biliyorsun, o zaman neden gitmeme izin vermiyorsun?" "Çünkü sana aşığım, kedicik."

Yavaşça kapıyı açıyor ve ben orada öylece durup bir davet bekliyorum.

"Ne demek istiyorsun, bana aşık mısın?" diye soruyor inatla, çenesini yukarı kaldırarak.

"Yani seni düşünmeden duramıyorum," diye homurdanıyorum, sinirli bir şekilde. "Yani ne zaman bir karar versem seni ve Chelsea'yi düşünüyorum. Ailemi düşünüyorum. Bu demek oluyor ki, kalbime kurt gibi girdin ve seni nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

"Ciddi misin Angelo?" diye sorar titreyerek. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Tüm kalbim ve ruhumla söylüyorum," diye ısrar ediyorum ve söylüyorum da. Bunu başka hiçbir şeyi kastetmediğim kadar çok kastediyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Çünkü Catarina tüm kartlarım masadayken beni geri almazsa...

Hıçkırıklara boğulup kollarıma düşüyor ve ben de onu kucaklayıp yüzünün yan tarafını nazikçe öpüyorum. "Tanrım, Catarina. Beni bir daha asla terk edemezsin," diyorum kısık sesle.

"Asla," diye söz veriyor, bana sıkıca sarılıyor. "Asla, Angelo. Söz veriyorum." "Benim küçük peri prensesim nerede?" diye soruyorum ve Catarina bir kahkaha atıyor. "Uyuyor."

Otel odasına giriyorum ve ikiz yataklardan birinde uyuyor, o kadar küçük görünüyor ki kalbim ağrıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Onu benden asla alamazsın, Catarina."

"Biliyorum. Özür dilerim Angelo," diyor ve sonra kollarını belime doluyor, beni kendine yakın tutuyor, yüzünü sırtıma bastırıyor.

İki elimi de onunkilerin üzerine koydum, titriyordum. Arkamı dönüp onu öyle sert öpüyorum ki dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Umurumda değil. Beni yakabilecek kadar yakın olmasını istiyorum, çünkü daha önce beni çok iyi yakmıştı. Her şey ağzımdan dökülüyor, hissettiğim her şey.

"Seni avlayacağım," diyorum ona. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğim, kedicik. Sen benimsin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı ve sonra kalçalarını belime doluyor ve ben de inleyerek onunla birlikte diğer ikiz yatağa düşüyorum.

Giysilerini çıkarmak için sabırsızlanıyorum, giydiği tişörtü itiyorum, külotunu bir tarafından yırttıktan sonra aşağı kaydırıyorum.

Kendi pantolonumu karıştırıyorum, ellerim titriyor ve Catarina yardım ediyor, ustalıkla düğmelerini açıyor.

Bir iniltiyle kendimi kurtarıyorum ve o da sikimi eline alıp beni içine doğru yönlendiriyor. Sanki eve geliyormuşum gibi, ona doğru bastırıyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Sevdiğimi bildiği şekilde sert. "Sen benimsin ve ben de seninim, Catarina."

"Evet," diye inliyor. "Evet, Angelo, tamamen seninim."

"Belki seni tekrar hamile bırakırım," diyorum. "Belki seni hamile bırakırım, böylece herkes benim olduğunu bilir."

Catarina soluk soluğa kalçalarını öne doğru sallıyor ve bu fikrin onu tahrik ettiğini biliyorum.
"Bebeğim," diyor

yalvarıyor. "Angelo, durma."

"Catarina," diye inliyorum, sınıra yaklaşırken adı tekrar tekrar dudaklarımda. Etrafımda kasılıyor ve tek gereken bu. Göğsümün altından inliyorum ve onun içine boşalıyorum.

Çekilip yanına uzandığımda "Özür dilerim," diye fısıldıyor ve sonra başını göğsüme koyuyor.

"Kalbimin atışını hissedebildiğini biliyorum," diyorum ona. "Senin için atıyor, Catarina. Sen ve Chelsea için. Bu yüzden beni bir daha asla terk etme, tamam mı?"

Sesim sonlara doğru çatlıyor ve Catarina daha da yaklaşıyor.

"Bir daha asla," diye söz veriyor.

Umarım ciddidir, çünkü onu gerçekten avlayacağım.

CATARINA

Angelo beni gerçekten seviyor mu? Söylediği tüm o güzel sözler doğru olabilir mi? Ama sonuçta bunun bir önemi yok, çünkü hâlâ başka bir şeyi çözmemiz gerekiyor. Onunla evli kalamam, bu şekilde olmaz. Öldürülebileceği ya da tekrar kaçırılabilceğimiz bir zamanda olmaz.

Seviştikten sonra tişörtünü çıkarıp yere atıyor ve ben karnındaki iyileşmekte olan kırmızı yarayı görüyorum.

Nefes nefese kaldım, sadece tişörtüyle oturuyordum. "Angelo, ne oldu?"

Karnına bakıyor ve sonra hızla bana dönüyor. "Sorun yok," diye beni temin ediyor.

"Bıçaklandım ama-"

"Bıçaklandın *ama*?" Açıkça söylüyorum. "Öldürülebilirdin, Angelo. Bunun Chelsea'ye ne yapacağını biliyor musun? Bunun *bana* ne yapacağını biliyor musun?" Sesi kırıldı.

"Catarina, lütfen beni dinle," diye başladı ama sözünü kestim.

"Yapamam," diyorum hızla, ayağa kalkıp tişörtümü fırçalıyorum. "Beni sevsen de sevmesen de bu şekilde yaşayamam, çünkü-"

"Ne demek istiyorsun, ya da ne?" diye soruyor, yatak odasının kapısında durduğu için çıkamıyorum.

"Yani, yapamazsın."

"Bana nasıl hissedeceğimi söylememeni söylemiştim," diye uyarıyor. "Ben sana aşığım."

"Anlamıyor musun, Angelo?" Fısıltıyla soruyorum. "Bunun doğru olmamasından çok korkuyorum. Ayrıca, senden asla seçim yapmanı isteyemem. Sana bunu sormayacağım."

Elimi göğsüne koyuyor ve kalbi elime karşı hızla atıyor.

"Sen de hissediyorsun, Catarina. Ve sana baktığımda yüzümün her yerinde aşkım yazıyorken nasıl olur da aşkımdan şüphe edersin. Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

Derin, titrek bir nefes alıyorum. "Öyle bile olsak Angelo, Chelsea'yi tehlikeye atmaya devam edemem. Yapamam işte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu hayatı seviyorsun, Angelo. Ukala olmayı seviyorsun." Çenesini kapatıyor. "Bunun bir önemi yok."

"Elbette önemli Angelo," diye haykırıyorum. "Sen bıçaklandın. Ben ve Chelsea kaçırıldık!"

"Bunu biliyorum, Catarina. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor. "Her gün o piçleri iki kez öldürebilmeyi dilemediğimi mi sanıyorsun?"

"Onları sen mi öldürdün?" Kısık bir sesle sordum.

"Elbette öldürdüm," diye ısrar ediyor. "Her birini öldürdüm."

Derin bir nefes alıyorum. "Güzel."

"Öyleyse, hayatı terk edeceğiz, Catarina. Nereye istersen oraya gideceğiz. Ne istersen yaparız. Ben sadece seni ve Chelsea'yi istiyorum."

"Ne?"

"Beni duydun. Tek umursadığım sensin. Kızlarım." Gözleri benimkilerin üzerinde.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Soruyorum ve o da yaklaşıyor, elleriyle yüzümü kavıyor ve dikkatle gözlerimin içine bakıyor.

"İçimdeki her şeyle, Catarina. Ciddiyim," diye ısrar ediyor ve Tanrım, ona inanmak istiyorum. Chelsea'nin perilere inandığı kadar ona inanmak istiyorum.

"Lütfen, Catarina," diye soruyor kırık bir sesle. "Lütfen beni bir daha terk etme."

Bunu yapamam. Beni sevip sevmediğine karar veremem, çünkü sonuçta bunun bir önemi yok. Şansımı denemek zorundayım. Onu ikimiz için de yeterince sevebilirim, çünkü çok fazla şey hissediyorum. Her şeyi o kadar derinden hissediyorum ki, buna zar zor dayanabiliyorum.

Gözlerinin içine bakarak, tatlı sözlerini dinleyerek bir karar verdim.

Onu öpüyorum ve Angelo ağzımın içinde inleyerek beni yatağa itiyor. Daha ne olduğunu anlamadan kafasını bacaklarımın arasına sokmuş, yüzünü göbeğime bastırıyor ve ben ağlamamak için yumruğumu ısıırıyorum. Chelsea'yi uyandırmak istemiyorum. O diğer ikiz yatakta uyuyor.

Beni iki kez boşaltıyor ve ben daha fazlası için yalvarırken bana sırtıyor ve başını sallıyor.

"Bu gece olmaz, kedicik," diye mırıldanıyor. "Bu gece sadece seninle ilgilenmek istiyorum."

Bana banyo yaptırıyor, Motel 6'daki olanakların eksikliğinden biraz utanıyor. "Bunlardan birkaç tanesinde daha kalmamız gerekebilir," diye uyarıyorum ve Angelo kıkırdıyor.

"Sorun değil. Seninle birlikte olmak için hamam böceği moteline bile kalırım," diyor tatlı bir şekilde ve ben onu tekrar öpüyorum ama o beni banyoya indirip alnımdan öpüyor.

Beni temizliyor, uzuv uzuv ve bu neredeyse erotik, ya da bu kadar kemik yorgunu olmasaydım öyle olurdu.

Duygusal olarak tükenmişim ve Chelsea'yle başıma gelenlerden dolayı hâlâ yorgunum ve Angelo benimle ilgileniyor, beni şımartıyor. Saçlarımı yıkıyor, işim bittiğinde beni kuruluyor, yatağıma geri yatırıyor ve yanıma tırmanıyor. Bir kolunu belime doladı, beni kendine çekti.

Ona en yakın hissettiğim an bu ve bunu seviyorum.

Angelo bana doğru mırıldanıyor: "Böylesine mükemmel bir küçük kız yaptığımızda kaderimizde olduğunu bilmeliydik," ama ben çoktan uzaklaşmışım.

Ertesi sabah, Chelsea bizimle yatağa tırmanmış ve aramıza girmişti. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Angelo homurdanarak uyanıyor ve ikimizi de kollarıyla sarıyor.

"Baba, bırak gideyim, kanatlarım var ve sana nasıl uçtuğumu göstermek istiyorum," diye homurdanıyor Chelsea.

"Ah, özür dilerim bebeğim. Peri prensesimin artık uçabildiğini hatırlamalıydım," diye mırıldanıyor Angelo uykulu bir şekilde.

Chelsea'nin "uçması" diğer yatakta bir aşağı bir yukarı zıplamasından ibaretti.

Angelo onu alkışlar ve tezahürat yapar. "Çok iyi iş çıkardın bebeğim, harika bir uçucusun," diyor Chelsea'ye ve o da ona gülümsüyor. Onu ondan uzaklaştırmak istediğime inanamıyorum.

Onu çok mutlu ediyor ve ben de ona beni mutlu etmesi için bir şans vermek istiyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum ve Angelo sırtıyor.

"Hâlâ evliyiz, öyleymişiz gibi davranacağız," diyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Ondan değil Angelo, paradan bahsediyorum. Artık Dante için çalışmayacağına

göre-" "Benim bir güven fonum var," diye ağzından kaçırıyor Angelo. "Senin de var, değil mi?"

"Doğru," diyorum yavaşça.

"Bu yüzden gururumuzu bir kenara bırakıp onları kullanıyoruz. Hala alıştığımız yaşam tarzını sürdürebiliriz, hala

arkadaşlarınızla iletişimde kalın. Değil mi?"

Gölümsüyorum. "Haklısın. Sadece babandan para kabul edeceğini hiç düşünmemiştim." Omuz silkiyor. "İnsanlar hata yapar, değil mi? O şimdi iyi bir baba olmaya çalışıyor." "Öyle," diye katılıyorum. "Chelsea'yle de arası çok iyi."

Babası, evinde kaldığımız her sabah ona kahvaltı hazırlıyor, biz kalkmadan önce onunla birlikte sessizce yemek yiyordu ve artık aralarında küçük, sevimli bir bağ vardı.

Angelo hâlâ yatağın üzerinde uçan Chelsea'ye sevgiyle gülümser. "Aynen öyle. Chelsea hayatında alabileceği tüm sevgiyi hak ediyor."

Angelo'ya bakıyorum ve ona ve Chelsea'ye karşı o kadar büyük bir sevgi hissediyorum ki ne yapacağımı bilemiyorum.

Chelsea'yi diğer yataktan atlarken yakalıyorum, kıkırdamasına neden oluyorum ve yatağa geri dönüp ikisine de olabildiğince sıkı sarılıyorum.

"Başaracağız," diyorum ve Angelo bana gülümsüyor.

"Elbette öyleyiz, kedicik. Bunu birlikte başaracağız. Aile dünyadaki her şeyden daha önemlidir," diyor ve ben onun böyle bir şey söyleyeceğini asla hayal edemezdim.

"Seni seviyorum Angelo," diyorum ve kahverengi gözleri neredeyse belli belirsiz açılıyor, yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce nefesi hızlanıyor.

"Seni seviyorum Catarina," diyor ve ben ilk kez buna tüm kalbimle inanıyorum.

Sonra beni ilk kez öpüyormuş gibi öpüyor ve ben kendimi kaybediyorum.

EPILOG

Başka bir parti için hazırlanıyorum.

Şey, bir çeşit parti. Bir çocuğun doğum günü partisi, kızım beş yaşına giriyor.

Herkes orada, tüm ailemiz, ama garip olan şu ki: karım kayıp.

Arka odada panik atak geçirirken Dante içeri giriyor ve omzuma vuruyor. "Nefes almanı istiyorum, Angelo. O geliyor. Kahretsin, Chelsea burada!"

"Ya zamanında gelmezse, Dante?" Mırıldanıyorum. "Ya-"

Dante, "Chelsea'nin partisinde seni asla yalnız bırakmaz," diye ısrar ediyor ve haklı olduğunu biliyorum. Çatı katında uyandığımda göğsümdeki o batma hissini asla unutmayacağım ve Chelsea ve

Catarina gitmişti, ama bunun ona yakın bile olmadığını da biliyorum.

Yeni bir ev alıyoruz (elveda bekar evi) ve ben mutluyum, Catarina'nın da mutlu olduğunu *biliyorum*.

"Az önce Aurora'dan bir telefon aldım," diyor Nico, kafasını içeri uzatarak. "Catarina'yı almış. Yoldalar."

Tüm nefesim ciğerlerimden bir anda boşalıyor ve sırtıarak biraz başım dönüyor.

"Geliyor," diye nefes alıyorum.

"Geliyor," diyor Dante ve Nico aynı anda, hepimiz gülüyoruz ve göğsümün ağırlığı azalıyor.

Nedense hâlâ çok gerginim ama belki de bunun nedeni artık bu kadın için ölebileceğimi bilmemdir.

Catarina Bianchi kalbimi ellerinde tutuyor ve eğer onu ezmek isteseydi, ezebilirdi.

Yaşadığım küçük çıldırmaya rağmen ona güveniyorum. Sadece aklımın bir köşesinde kötü anılar canlanıyordu. O gittikten sonra gerçekten zor zamanlar geçirdim ve itiraf etmeliyim ki hala bazı güven sorunlarım var.

Yine de Catarina'yı seviyorum ve üzerinde çalışıyorum. Yine de bu merak etmediğim anlamına gelmiyor.

"Ne oldu?" Kulağına tısladım.

Gülüyor. "Hoş bir adamla tanıştım, tereddütlerim vardı," diye dalga geçiyor. Benimle dalga geçiyor, değil mi?

"Şaka yapıyorsun," diyorum

şaşkınlıkla. Yüksek sesle gülüyor.

"Öyle mi?"

Çenemi tuttum. "Catarina, şaka yapıyor olsan iyi edersin," diye homurdanıyorum, elimi beline

koyuyorum ve o da bana yaslanıp şakacı gümüş gözlerle bana bakıyor.
"Elbette öyleyim. Sadece seni kızdırmak hoşuma gidiyor."

"Bunun için seni daha sonra cezalandıracağım," diye uyarıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Oh hayır," diyor, açıkça korkusuzca ve gidip babamla konuşmak için uçup gidiyor. Bir süre dans ettiler ve ben sadece izledim, mimozamı yudumladım, bana ne olduğunu anlatmadığı için biraz sinirlendim.

Mutlu yıllar şarkısı söylendikten ve herkes birbirine karıştıktan sonra Catarina ayağa kalkar ve bir çatalı kristal bir bardağa vurur.

Herkes başını kaldırıyor ve bana işaret ediyor. Sırtarak yanına gidiyorum, merakla ona bakıyorum ama o boğazını temizliyor, belli ki bir konuşma yapmaya hazırlanıyor.

"Angelo ve ben hayatımıza farklı bir başlangıç yaptık. Başımıza gelenler genelde beklenenden biraz daha farklı bir sırayla gerçekleşti ama birbirimize olan sevgimiz her geçen gün daha da artıyor." Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümseyerek karşılık veriyor. "Chelsea ikimizin de tahmin edemediği bir sürprizdi ve bir süre bizimle birlikte olamadı. O zamanlar birbirimizi o kadar iyi tanı mıyorduk ama o hala bir sevgi bağının sonucu" diyor ve ben de aynı fikirdeyim. "Artık bir aileyiz ve en büyük umudum bu kez her şeyi birbirimizle ve ailelerimizle paylaşabilmemiz."

Arkadaşlarımız ve ailemiz tezahürat yapmaya başladığında bile sözleri uzun süre aklımdan çıkmıyor.

"Bu sefer mi?" Ona doğru fısıldıyorum.

"Hamileyim bebeğim," diyor gülümseyerek ve elimi karnına koyuyor. "Bugün öğrendim. Bu yüzden kayıpmışım."

"Hamile mi? Bir bebeğimiz daha mı olacak?" İnanamayarak soruyorum, başım dönüyor. Mutlu muyum, heyecanlı mıyım yoksa bayılacak mıyım?

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne, korktun mu?" diye soruyor şakacı bir tonda.

Sırıtiyorum. "Beni korkutan tek şey seni kaybetmek, kedicik. Ve artık bunun asla gerçekleşmeyeceğinden eminim." Eğilip onu öpüyorum ve sonra kulağına fısıldıyorum, "Sen benimsin, Catarina Bianchi."

Bana doğru eğilerek fısıldıyor, "Sen ne kadar benimsen, Angelo Bianchi."

[Nico & Aurora'nın](#) hikayesini okuyun...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.